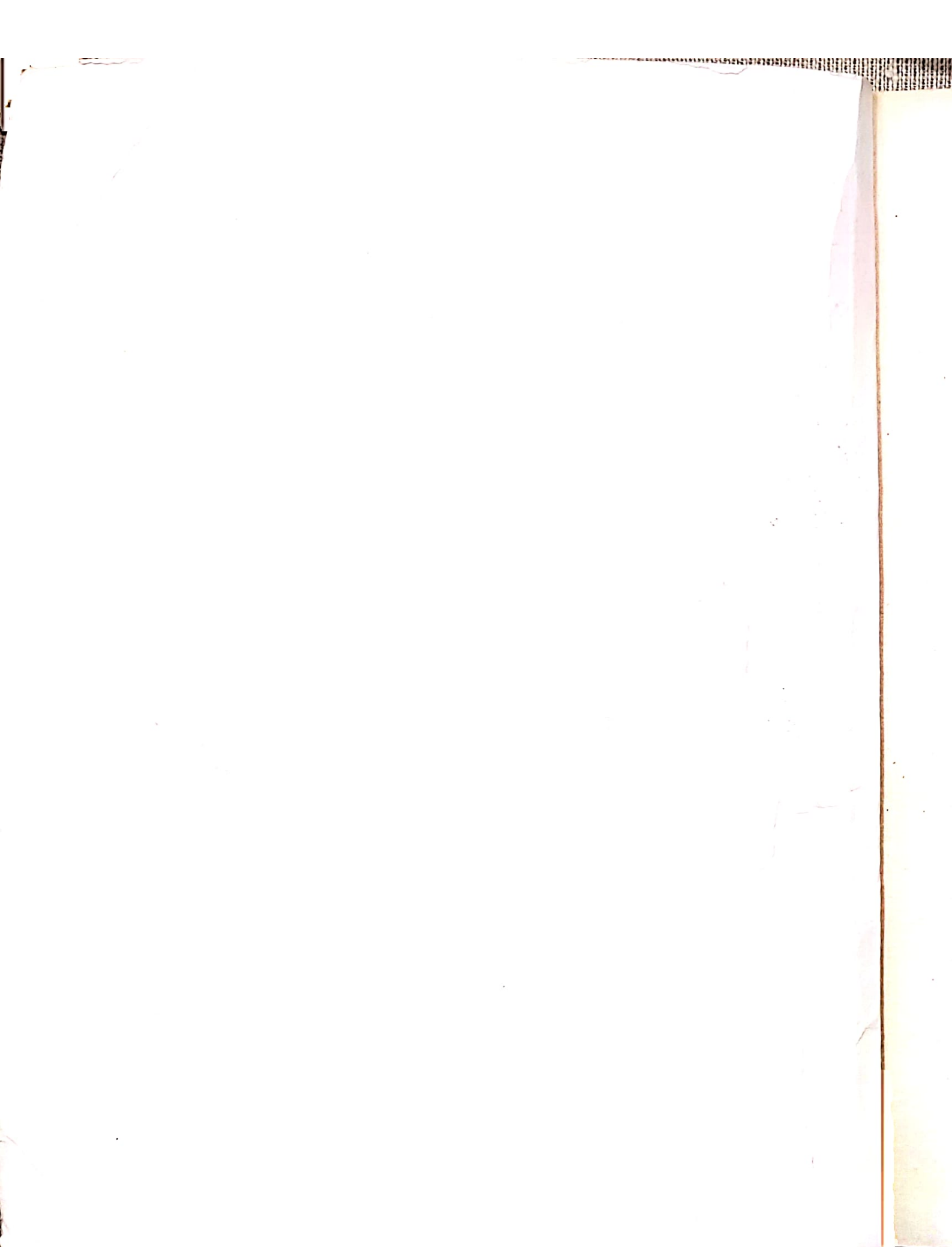

**УРОЦИ
по
ВЯРА**

УРОЦИ ПО ВЯРА

**Избрани статии и проповеди от
А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър**

**Издателство "Пазител на истината"
София, 2000 г.**

Книгата се издава със съдействието на
Радка Николова от София
Калин и Стефка Костакиев от Тутракан

**ДА БЛАГОСЛОВИ БОГ СЪБИРАЩИТЕ
СЪКРОВИЩА ЗА НЕБЕТО!**

Всички библейски текстове са взети от издание
на Библията на български език от 1940 г. ЦП -
означение на Цариградски превод

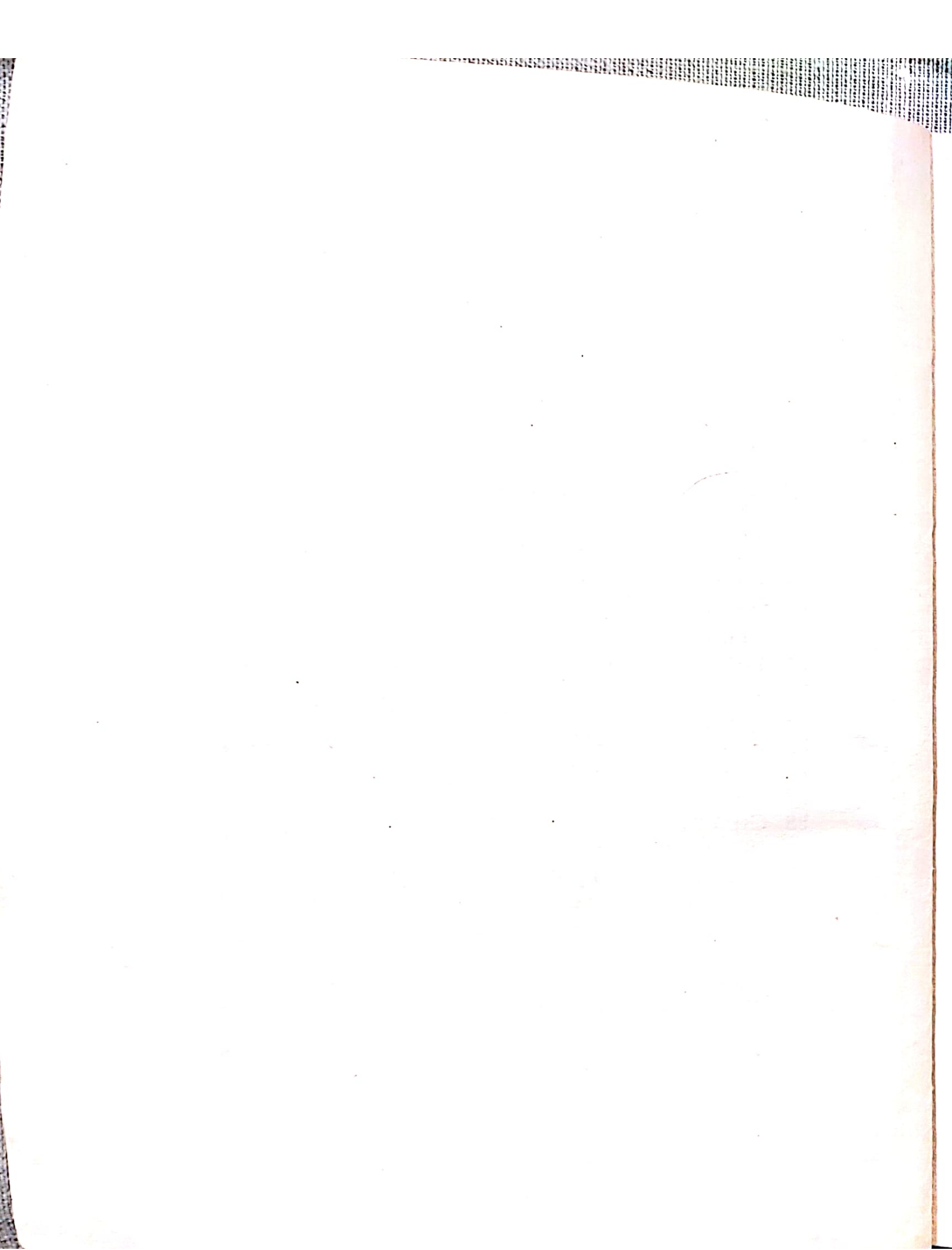
TEACH Services, Inc.
Brushton, New York

Copyright 1995 TEACH Services, Inc.

Превод от английски: Емануил Георгиев
Предпечатна подготовка: Божидар Николов
Художник корица: Георги Ткачов

Съдържание

Предговор.....	5
1. Живот с вяра.....	6
2. Уроци върху вярата.....	12
3. Това важи и за нас.....	39
4. Кое избирате - творение или еволюция?	42
5. Спасителна вяра.....	57
6. Христос - целта на закона.....	60
7. Непобедимият живот.....	63
8. Вярата.....	66
9. Неограничена благодат за всички.....	70
10. Благодат или грях.....	72
11. Не приемайте Божията благодат напразно.....	75
12. Греховна плът.....	79
13. Мъртъв формализъм - част I.....	81
14. Мъртъв формализъм - част II.....	84
15. Божии служители.....	86
16. Пазени от словото.....	89
17. Силата на словото - част I.....	91
18. Силата на словото - част II.....	94
19. Живот чрез Словото.....	96
20. Изследване върху Посланието към галатяните.....	100
Галатяни 1:3-5.....	100
Галатяни 2:20.....	103
Галатяни 3:10-12.....	105
Галатяни 5:3.....	108
Галатяни 5:16-18.....	112
Галатяни 5:22-26.....	116
21. Християнското съвършенство.....	121

Предговор

През втората половина на 19 век Господ представи на църквата вестта за праведност чрез пасторите Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс. Тази вест бе изявена през 1888 г. и през цялото следващо десетилетие. Тя бе определена като началото на високия вик на третия ангел, чиято слава трябваше да изпълни цялата земя.

Високият вик трябваше да се разпространи като огън през стърнище. Какво се случи с него? Ние все очакваме завръщането на Исус и това е убедително доказателство, че светлината не бе приета.

През 1895 г. бяхме предупредени, че онези, които отхвърлят посочените от Бога вестители и носената от тях истина, всъщност отхвърлят Христос. Някои заявиха: "Това е само възбуда, а не е Святият Дух, нито потоци от късен дъжд от небето." Имаше сърца изпълнени с неверие, които не пиха от Духа.

Много години минаха оттогава. Какво е нашето отношение към вестта за праведност, изпратена от Бога чрез пасторите Уагонър и Джоунс? Противим ли се на светлината или дори не знаем каква е тя?

Вярваме, че светлината, която Господ даде чрез пасторите Уагонър и Джоунс остана неизвестна дълги години. Сега Господ изпрати Святия Си Дух още веднъж, за да даде тази светлина на църквата.

Целта на книгата е да направим достъпни повечето писания на пасторите Уагонър и Джоунс. Господ изпрати светлина, за да сломи силата на Сатана в живота и да донесе вечна правда. Нека Го помолим за сърца изпълнени с вяра в Исус, за да можем да пием от Неговия Дух и с радост да приемем светлината, която трябва да изпълни цялата земя със славата Му.

1. Живот с вяра

Е. Дж. Уагонър

**“Праведният чрез вяра ще живее”
(Римл. 1:17).**

Изявлението е обобщение на онова, което апостолът има да каже за евангелието. То е Божията сила за спасение, но само “на всекиго, който вярва”; в него се разкрива Божията правда. Тази правда е съвършеният Божи закон, който е отпечатък на праведната Му воля. Всяка неправда е грях, т.е. нарушаване на закона. Божието евангелие е лекарството за греха; следователно действието му трябва да води хората до хармония със закона и да прави така, че действието на праведния закон да се проявява в живота им. Но това е изцяло дело на вяра - Божията правда се разкрива “чрез вяра към вяра” - вяра в началото и вяра в края - както е писано: “Праведният чрез вяра ще живее.”

Това важи за всички векове от грехопадението насам и ще важи, докато Божите светии получат името Му на челата си и Го видят такъв, какъвто е. Апостолът цитира тези думи от книгата на пророк Авакум (Ав. 2:4). Ако пророците не бяха я разкрили, първите християни не биха я разбрали. Да се каже, че в древността хората са имали непълна представа за вяра в Христос, означава да се твърди, че в онези времена не е имало праведни хора. Павел отива до самото начало и цитира случаи на спасителна вяра. Той заявява: “С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от каиновата, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен” (Евр. 11:4). Казва и за Ной, че чрез вяра построил ковчега, за да спаси дома си, “чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра” (Евр. 11:4). Ние твърдим, че вярата им е била в Христос, тъй като е била вяра за спасение, “защото няма под небето друго име дадено между човеците, чрез което трябва

да се спасим” (Деяния 4:12).

Мнозина се опитват да живеят християнския живот въз основа на силата на вярата, която упражняват, когато осъзнаят нуждата си от прощение на греховете за миналия си живот. Знаят, че само Бог може да прости греховете им и че Той прави това чрез Христос; те обаче си представят, че след като веднъж са започнали, трябва да тичат в състезанието със собствени сили. Знаем, че мнозина имат тази идея - първо, защото сме ги чули да заявяват това, и второ, защото има голямо множество от наричащи себе си християни, които показват, че в тях не действа никаква по-голяма сила от тяхната собствена. Ако по време на събиране могат да кажат нещо по-различно от постоянно звучащата формула “Искам да съм християнин, за да се спася”, те разказват само за минало духовно преживяване, за радостта, която са имали, когато отначало са повярвали. Не знаят нищо за радостта да се живее за Бога и да се върви заедно с Него чрез вяра. Онзи, който им споменава тези неща, говори на непознат за тях език. Но чрез следната силна илюстрация апостолът извежда въпроса за вярата чак до славното царство: “С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намираше, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване беше засвидетелствано за него, че е бил угоден на Бога. А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда тия, които го търсят” (Евр. 11:5, 6).

Забележете доказателството, което се представя, за да се докаже, че Енох е бил преселен чрез вяра: Той бил преселен, защото ходел с Бога и Му бил угоден. Без вяра не е възможно да се угоди Богу. Това е достатъчно като доказателство по този въпрос. Без вяра не може да се извърши нищо, което да бъде одобрено от Бога. Без вяра и най-добрите човешки дела са далеч под съвършената Божия правда, която е единственият стандарт. Добро нещо е да се намери истинска вяра, но и най-добрата вяра в Бога за отнемане на товара на

постоянно се провалят и се изкушават да се откажат и да се обезсърчат. Нищо чудно, че са обезсърчени; непрестанните провали могат да обезкуражат всеки. Дори най-смелият войник на света ще стане страхлив, ако бива побеждаван във всяка битка. Понякога тези хора със съжаление разказват, че са загубили доверие в себе си. Бедните души, стига само напълно да загубят доверие в себе си и да поставят цялото си упование в Този, Който е силен да спасява, биха изричали по-различни думи. Тогава "ще се хвалят в Бога чрез нашия Господ Исус Христос". Апостолът заявява: "Радвайте се всякога в Господа, пак ще кажа: Радвайте се" (Фил. 4:4). Човекът, който не се радва в Бога дори и когато е изкушаван и поразяван, не води добрата битка на вярата. Той води лошата битка на себеупованието и поражението.

Всички обещания за щастие са за победителя: "На този, който победи - каза Исус, - ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (Откр. 3:21). Господ заявява: "Който побеждава, ще наследи тия неща" (Откр. 21:7). Победител е този, който печели победи. Наследяването не е побеждаване. То е само награда за побеждаването. Побеждаването е сега. Победите, които трябва да се спечелят, са победи над похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота; победи над личното "аз" и егоистичните прищевки. Човекът, който се бори и вижда как врагът отстъпва, може да се радва. Никой не може да му попречи да се радва, тъй като радостта идва спонтанно като резултат от победата над неприятеля. Някои си мислят със страх за необходимостта от водене на продължителна война с личното "аз" и светските страсти. Това е така, защото все още не знаят нищо за радостта от победата; преживяват само поражения. Не е толкова трудно обаче да се бориш непрестанно, когато непрекъснато побеждаваш. Стариият ветеран победител от стотици битки, който е печелил всяко сражение, копнее да отиде на бойното поле. Войниците на Александър, които под негово ръководство никога не се сблъскали с поражение, постоянно проявявали желание да бъдат поведени към битката. Всяка победа увеличавала силата им, която се раждала от куража, и също така намалявала силата на победения неприятел. Как можем да побеждаваме непрестанно в духовната ни война? Чуйте възлюбения ученик:

“Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света, е спечелила* нашата вяра” (1Йоаново 5:4).

Прочетете отново думите на апостол Павел: “Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живее в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене” (Гал. 2:20).

Тук е тайната на силата. Христос, Божият Син, Този, на Когото е дадена цялата власт на небето и земята, извършва делото. Ако Той живее в сърцето, за да върши делото, дали би било самохвалство да кажа, че могат да се печелят непрестанни победи? Да, самохвалство е, но в Господа то е позволено. Псалмистът пише: “С Господа ще се хвали душата ми.” Павел заявява: “А далеч от мене е да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат и аз за света” (Гал. 6:14).

Войниците на Александър били смятани за непобедими. Защо? Дали защото били по-силни по естество и по-смели от враговете си? Не. Били водени от Александър. Силата им била в следването. С друг водач те биха претърпявали чести поражения. Когато армията на Съюза бягала панически пред врага си в Уинчестер, присъствието на Шеридан обърнало поражението в победа. Без него хората били тълпа; с него като водач те станали непобедима армия. Ако след битката сте чули разказите на войниците, които служили при такива водачи, бихте чули как хвалебствията за техния генерал се смесват с думите им на ликуване.

Те били силни, защото той бил такъв. Имали вдъхновението на същия дух, който и той притежавал.

Да, нашият предводител е Господ на силите. Той се е сражавал с най-големия враг и го е победил без чужда помощ. Онези, които го следват, винаги вървят напред победоносни.

* В българското издание на Библията от 1941 г. думата “спечелила” е с курсив, което означава, че не съществува в оригиналния текст. Стихът в превода Кинг Джеймс може да се преведе буквално от английски по следния начин: “... и това е победата, която е победила света, нашата вяра.” - Б.пр.

О, да можеха изповядващите се за Негови последователи да положат упованието си на Него и след това чрез многократни победи да изрекат хваления за Този, Който ги е призовал от тъмнината в своята чудесна светлина.

Йоан казва, че роденият от Бога побеждава света чрез вяра. Вярата се хваща за Божията десница и голямата Му сила извършва делото. Никой не знае как Божията сила може да действа в човека и да постига онова, което той не е в състояние да направи за себе си. Това е толкова обяснимо колкото и способността на Бога да даде живот на мъртвец. Исус казва: "Вятърът духа гдето си ще и чуваш шума му, но не знаеш отгде иде и къде отива; така е и с всеки, който се е родил от Духа" (Йоан 3:8). Как Духът действа в човека, за да подчини страстите му и да го направи победител над гордостта, завистта и егоизма, е известно само на Святия Дух. За нас е достатъчно да знаем, че това става и ще стане във всеки, който желае повече от всичко подобно дело в себе си и освен това се уповава на Бога за Неговото извършване.

Не знаем как Петър получи способността да ходи по вода, когато водите се надигаха около него, но ни е известно, че по заповед от Господа той го извърши. Докато гледаше неотклонно към Учителя, Божията сила му помагаше да ходи толкова лесно, сякаш имаше под нозете си твърда скала, но когато погледна към вълните, вероятно с чувство на гордост от онова, което правеше, сякаш сам бе постигнал всичко, страхът го обзе и той започна да потъва. Вярата го направи способен да ходи по вълните; страхът го накара да потъне.

Апостолът заявява: "Чрез вяра ерихонските стени паднаха след седемдневно обикаляне около тях" (Евр. 11:30). Защо е написано това? За да се научим, "та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда" (Римл. 15:4). Защо, дали има изгледи някога да бъдем призовани да се бием с въоръжени множества и да превземаме укрепени градове? Не, "защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места" (Еф. 6:12). Победите обаче, постигнати чрез вяра в Бога, са спечелени над видими плътски врагове и са записани, за да ни покажат какво може да постигне вярата по време на война с началствата на тъмнината в този свят. Божията благодат, дадена в отговор на вярата, е

толкова силна в тези битки колкото и в онези. Апостолът заявява: “Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа” (2Кор. 10:3-5).

Вярата помагаше на древните вярващи да побеждават не само физическите врагове. Четем за тях, че не само “с вяра побеждавах царства”, но “раздавах правда, получавах обещания” и което е най-чудно и най-насърчително, “оздравявах от болести”* (Евр. 11:33, 34). Слабостта им се превръщаше в сила чрез вяра, тъй като Христовата сила става съвършена в слабост. Кой тогава може да обвини Божиите избрани? Бог е Този, Който оправдава, а ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела. “Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож?” “Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил” (Римл. 8:35, 37).

“Сайнс ъф дъ таймс”, 25 март 1889 г.

* Може би авторът има нещо по-различно предвид, когато използва този текст, тъй като в превода Кинг Джеймс, изразът “оздравявах от болести” има следното значение: “от слаби се превръщаха в силни” или “слабостта им се превръщаше в сила”. - Б.пр.

2. Уроци върху вярата

А. Т. Джоунс

Без вяра не е възможно да се угоди Богу. Причината за това е, че "всичко, което не става от убеждение, е грях" (Римл. 14:23). Разбира се, грехът не може да бъде угоден Богу.

Ето защо в Духа на пророчеството, първата страница на "Ривю" от 18 октомври 1898 г., е заявено следното: "Познаването на онова, което Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от развиване на вярата, е много по-важно от всяко друго познание, което можете да придобиете."

Поради тази причина оттук нататък във всеки брой на "Ривю" ще даваме библейски урок върху вярата - що е вяра, как се поражда и упражнява. Така всеки читател на вестника ще може да придобие познанието, "което е много по-важно от всяко друго познание."

"Ривю енд херълд", 29 ноември 1898 г.

За да сме в състояние да разберем какво Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от РАЗВИВАНЕ на вярата, първо трябва да разберем **ЩО Е ВЯРА**.

Ясно е, че няма смисъл да казваме на човек колко е необходимо да развива вяра, докато той няма разумна представа що е вяра. За съжаление истина е, че макар Господ да е направил това съвършено ясно в Писанието, много църковни членове не знаят що е вяра. Възможно е да знаят ДЕФИНИЦИЯТА за вяра, но не разбират нейното значение; не проумяват идеята, съдържаща се в дефиницията.

Поради тази причина сега няма да говорим за дефиницията, а по-скоро ще цитираме и изучаваме пример за вяра - случай, който я изяснява толкова ясно, че всеки да разбере същността.

Вярата идва "от Божието слово". Следователно трябва да я търсим в Словото.

1. Веднъж един стотник отиде при Исус и Му каза: "Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи. Той му казва: Ще дойда и ще го изцеля. Стотникът в отговор му рече:

Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, НО КАЖИ САМО ЕДНА ДУМА и слугата ми ЩЕ ОЗДРАВЕЕ... Исус, като чу това, почуди се и рече на ония, които идеха изподире: Истина ви казвам, нито в Израеля съм намерил толкова вяра" (Мат. 8:6-10).

Ето какво Исус обяви за ВЯРА. Когато открием какво е това, ще открием вярата. Да го разберем означава да знаем що е вяра. Не може да има съмнение по този въпрос, защото Христос е "начинателят на вярата". Той заявява, че проявеното от стотника е вяра, дори много голяма вяра.

Къде е вярата? Стотникът искаше нещо определено. Той желяеше Господ да го извърши. Но когато Господ каза: "Ще дойда" и ще го направя, стотникът го спря с думите: "Кажете само една дума" и ще стане.

Какво очакваше стотникът да стане чрез "САМО ЕДНА ДУМА"? На какво разчиташе за излекуването на своя слуга? - САМО на една дума.

И Господ Исус казва, че **ТОВА Е ВЯРА.**

Е, братко и сестро, що е вяра?

"Ривю енд херълд", 6 декември 1898 г.

Вярата е очакване и упование, че Божието слово ще извърши онова, което казва.

След като това е вяра, а вярата идва чрез Божието слово, ясно е, че за да предизвика вяра, Божието слово трябва да проповядва, че има в себе си сила за онова, което заявява.

Точно такава е истината по този въпрос: Божието слово проповядва това и нищо друго; по тази причина то наистина е "вярното слово" - изпълненото с вяра слово.

По-голяма част от първата глава на Библията е напътствие по вяра. Само в тази глава има не по-малко от шест ясни изявления, които внедряват вяра: Като прибавим и необходимият свързващ израз от първия стих, стават седем.

Внедряването на вярата е учението, че Божието слово постига това, за което се говори в същото слово.

Прочетете първия стих от Библията: "В начало Бог създаде небето и земята." КАК ги е създал? - "ЧРЕЗ СЛОВОТО НА ГОСПОДА станаха небесата и чрез дишането на устата Му -

цялото им множество... ЗАЩОТО ТОЙ КАЗА И СТАНА" (Пс. 33:6-9). Това "стана" не ПРЕДИ, а СЛЕД като каза. Само чрез СЛОВОТО стана. Кое създаде всичко? - САМО СЛОВОТО.

Тъмнината бе върху цялото лице на земята. Бог пожела там да има светлина, но как бе възможно да се появи светлина, след като всичко бе в тъмнина? Отново каза: "Да бъде светлина. И СТАНА светлина." Откъде дойде светлината? Самото изговорено слово създаде светлина. "Изясняването на ТВОЕТО СЛОВО просвещава"* (Пс. 119:130).

Нямаше небесен свод, атмосфера. Бог пожела там да има небесен свод. Как би могъл да го създаде? - "И Бог каза: Да бъде простор... И СТАНА ТАКА." Кое създаде простора? Как "стана така"? Само словото. Бог каза и стана. Изговореното слово доведе до съществуване на простора.

След това Бог пожела да има суша. Как можеше това да стане? "И Бог каза: Да се събере на едно място водата която е под небето, та да се яви сушата; И СТАНА ТАКА."

Нямаше и растителност. Откъде би могла да дойде? Отново "Бог КАЗА: Да произрасте земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво, което да ражда плод, според вида си, чието семе да е в него на земята; И СТАНА ТАКА."

"И Бог КАЗА: Да има светлина на небесния простор... И СТАНА ТАКА."

"И Бог КАЗА: Да произведе земята одушевени животни... И СТАНА ТАКА."

По този начин чрез "Господното слово" всички неща бяха сътворени. Той изговори словото и стана. ИЗГОВОРЕНОТО слово сътвори.

Така бе при сътворението. Така бе и при изкуплението. Той изцеряваше болни, изгонваше бесове, укротяваше буря, очистваше прокажени, възкресяваше от мъртви, прощаваше грехове - ЧРЕЗ СЛОВОТО СИ. Във всичко това "Той КАЗА и СТАНА".

Господ е същият вчера, днес и довека. Той винаги е Творец и винаги върши всичко ЧРЕЗ СЛОВОТО СИ. Винаги МОЖЕ да

* В библейския превод Кинг Джеймс този стих е преведен по следния начин: "Влизането на твоето слово дава светлина."
- Б.пр.

направи всичко чрез Словото Си, защото такава е същността на Божието слово - притежава Божествена сила, която сама по себе си осъществява изговореното.

Ето защо ВЯРАТА е ПОЗНАНИЕ, че в Божието слово има сила, ОЧАКВАНЕ, че словото само ще извърши изговореното и УПОВАНИЕ, че словото ще изпълни онова, което е било казано.

Да се преподава вяра означава да се учи, че такава е естеството на Божието слово. Научаването на хората да УПРАЖНЯВАТ вяра означава да бъдат учени да очакват Божието слово да извърши това, което е изречено, и да се уповаваме на него за изпълнение на казаното. РАЗВИВАНЕТО на вяра означава да увеличаваме чрез практикуване доверието си, че Божието слово може да изпълнява това, което е казано в него, и да разчитаме на същото това слово да извърши казаното.

“Познаването на онова, което Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от развиване на вярата, е много по-важно от всяко друго познание, което можете да придобиете.”

Развивате ли вяра?

“Ривю енд хералд”, 27 декември 1898 г.

Вярата е очакване, че Божието слово ще изпълни това, което Словото казва, както и упование, че самото Слово ще извърши изреченото.

Когато това се разбере ясно, става съвсем лесно да разберем защо “вярата е даване твърда увереност за ония неща, за които се надяваме - убеждение за неща, които не се виждат”.*

След като Божието слово е пропито с творческа мощ и е способно да поражда ТВЪРДА УВЕРЕНОСТ на НЕЩАТА, изговорени от Словото, и след като вярата е очакване, че

* В библейския превод Кинг Джеймс този стих е преведен по следния начин: “Вярата е същността на нещата, за които се надяваме, доказателство за нещата, които не се виждат.” - Б.пр.

самото Слово ще извърши изреченото, съвсем ясно е, че вярата е ТВЪРДА УВЕРЕНОСТ в ония неща, за които се надяваме.

След като Божието слово е само по себе си творческо и способно да създава и да извежда на бял свят нещо, което иначе никога не би съществувало и не би се видяло, и след като вярата е очакване, че Божието слово ще изпълни точно това, както и упование в словото за неговото изпълнение, съвсем ясно е, че вярата е "убеждение за неща, които не се виждат".

По този начин "с ВЯРА разбираме, че световите са били създадени от Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща".

Упражняващият вяра знае, че Божието слово е съзидателно и следователно е способно да създаде онова, което е изречено. Следователно той може ДА РАЗБИРА, а не ДА СЕ ДОСЕЩА, че световите са били създадени, изведени са на бял свят чрез Божието слово.

Упражняващият вяра може ДА РАЗБЕРЕ, че преди изговарянето на Божието слово нито видимите сега неща, нито субстанцията, от която са съставени, са съществували където и да било - те просто не са съществували. Но КОГАТО това слово бе изговорено, световите бяха СЪЗДАДЕНИ, тъй като самото това слово ги направи да съществуват.

Това е разликата между Божието и човешкото слово. Човек може да говори, но в думите му няма сила да извърши онова, което е изрекъл: Ако иска да направи нещо от това, което е изрекъл, ЧОВЕКЪТ ТРЯБВА ДА ИЗВЪРШИ нещо допълнително - необходимо е да изпълни словото си.

Не е така с Божието слово.

Когато Бог каже, нещото СТАВА. То СТАВА само защото е било изговорено. Извършва се онова, което Бог е благоволил да изговори. Не е необходимо Господ като човек да НАПРАВИ нещо в допълнение на изреченото слово. Той няма нужда да изпълнява словото Си: То се изпълнява. Господ изговаря "САМО една дума" и нещото се изпълнява.

Писано е: "И затуй и ние непрестанно благодарим на Бога, загдето като приехте чрез нас СЛОВОТО НА БОЖИЕТО ПОСЛАНИЕ, приехте го НЕ КАТО ЧОВЕШКО СЛОВО, а като

Божие слово, каквото е наистина, което и **ДЕЙСТВА МЕЖДУ ВАС, ВЯРВАЩИТЕ**" - във вас, упражняващите вяра (1 Сол. 2:13).

"Не е възможно за Бога да лъже." За Него не е възможно да лъже, не само защото **НЕ ЖЕЛАЕ**, но и защото **НЕ МОЖЕ**. Той **НЕ МОЖЕ**, просто защото не може: Не е възможно. А това е невъзможно, защото когато говори, съзидателната енергия е в изреченото слово, така че самото слово създава нещата.

Човек може да говори и казаното да не е така. Да се говори нещо, което не е така, е лъжа. Човекът може да лъже и да говори нещо, което не е така, защото няма сила в словото му да осъществи казаното. При Бога това е невъзможно: Той не може да лъже, защото "каза и стана"; Той говори и казаното се изпълнява.

Така става, когато Божието слово се изговори за определено време, както е в пророчеството за стотици години напред. Когато времето дойде, словото се изпълнява. То се изпълнява тогава не защото Бог прави нещо настрана от словото, а защото словото е изречено точно за това време и в него има творческа енергия, която прави така, че словото сътворява изреченото.

Ако децата не викаха "Осанна на Давидовия син", камъните биха извикали. Когато настъпи третият ден, бе "невъзможно" Той да бъде задържан от смъртта.

О, Словото на Господа е Божествено. То е живо и могъщо. Божието слово е самоизпълняващо се. Да му се уповаваме и да разчитаме на него като такова, това е упражняване на вяра. Имате ли вяра?

"Ривю енд хералд", 3 януари 1899 г.

"Познаването на онова, което Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от развиване на вярата, е много по-важно от всяко друго познание, което можете да придобиете."

Забележете, че важно е познаването на Писанието по въпроса за развиване на вярата - не **ПРИТЕЖАВАНЕТО**, а **РАЗВИВАНЕТО** на вяра.

В Писанието не се казва нещо за необходимостта да се притежава вяра, а в същото време много, много е казано за

РАЗВИВАНЕТО на вярата.

Причината за това е, че на всички хора е ДАДЕНА вяра, с която да започнат: единственото, от което се нуждаят, е да РАЗВИВАТ вяра. Никой не може да има ПОВЕЧЕ вяра от тази, която му е дадена, ако не РАЗВИВА вече дадената вяра. Няма нищо друго в човека, което да се разраства толкова бързо колкото вярата, стига да бъде развивана - "вярата ви расте премного".

Вярата е очакване, че самото Божие слово ще постигна казаното от словото, както и упование в самото слово, че ще постигна изреченото. Да се развива упование в Бога, "самото слово", че то може да извърши изреченото в словото, означава да се развива вяра.

Вярата е "дар от Бога" (Еф. 2:8). Фактът, че е дадена на всеки, е изяснен в Писанието: "... делата на вярата, които Бог е на всеки разпределил" (Римл. 12:3). Тази мярка, която "Бог е на всеки разпределил", е капиталът, дарен от Бога в началото и осветляващ "всеки човек". От всеки се очаква да използва този капитал и да го увеличава за спасение на душата си.

Няма опасност капиталът да намалее, АКО БЪДЕ ИЗПОЛЗВАН: сигурно е, че ако се използва, ще се умножи многократно. След като той нарасне, правдата, мирът и радостта на Господа със сигурност ще доведат до пълното спасение на душата.

И отново: вярата чрез Божието слово. Затова е писано: "Думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти; сиреч думата на ВЯРАТА, която проповядваме" (Римл. 10:8). Така ВЯРАТА, думата на вярата е в устата и в сърцето на всеки.

Как става това? Така: когато първото семейство съгреша в градината, те изцяло повярваха на Сатана; отдадоха се изцяло на Сатана; станаха негови пленници. Следователно има съвършено съгласие и мир между тях и Сатана, но Бог не остави нещата в това състояние; Той разруши съгласието, развали мира. Направи това чрез словото Си, казвайки на Сатана: "Ще поставя вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство" (Бит. 3:15).

"Само Бог може завинаги да вложи вражда между потомството на жената и потомството на змията. След съгрешаването на човека естеството му стана зло. Тогава имаше мир между Сатана и падналия човек. Ако нямаше

намеса от страна на Бога, хората биха направили съюз против небето; и вместо да воюват помежду си, поведоха война против Бога. Не съществува естествена вражда между падналите ангели и падналите хора. Те всички са зли, и то чрез отстъпничество, а злото, където и да съществува, винаги се съюзява срещу доброто. Падналите ангели и падналите хора се съюзяват. Мъдрият генерал на падналите ангели пресметна, че ако може да убеди хората да се присъединят към бунта му, както направи с ангелите, те биха действали като негови посредници и биха се съюзили срещу небето. Веднага след като някой се отдели от Бога, загубва силата на враждата против Сатана. Земната вражда между човека и Сатана е поставена по свръхестествен начин. Ако преобразяващата Божия сила не работи всекидневно върху човешкото сърце, то няма да има желание да се насочва към религията. Хората ще предпочетат да бъдат пленници на Сатана вместо да са свободни в Исус Христос. Казвам, че Бог ще вложи вражда. Човекът не може да я вложи. Когато волята се подчини на Божията воля, това става след като човекът застане на страната на Господа със сърце и воля” (Е. Уайт, Непубликувано свидетелство).

Тази вражда против Сатана, тази омраза към злото, което Бог влага чрез словото Си във всяка личност предизвиква копнеж за избавление във всяка душа, а избавлението се основава единствено на Исус Христос (Римл. 7:14-25).

Така Божието слово, което посява във всяка душа вражда против Сатана - тази омраза към злото, предизвикваща желание за избавление единствено в Исус Христос - всичко това е дарът на вярата за човека; това е мярката на вярата, която Бог дава на всеки; това е словото на вярата, което е в устата и сърцето на всеки човек в този свят.

“Думата е близо при тебе в устата ти и в сърцето ти, сиреч думата на вярата, която проповядваме. Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото в сърце вярва човек и се оправдава и с уста прави изповед и се спасява” (Римл. 10:8-10).

“А правдата, която е чрез вяра, говори така: Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч, да свали Христа? или: Кой ще слезе в бездната, сиреч да възведе Христа

от мъртвите? Но какво казва тя? Казва, че думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, сиреч ДУМАТА НА ВЯРАТА, която проповядваме” (Римл. 10:6-8).

Кажи това и УПРАЖНЯВАЙ вярата, която Бог Е ДАЛ НА ТЕБЕ, както и на всеки човек по света, тъй като “науката на евангелието е да разберем как да упражняваме вяра”.

“Ривю енд хералд”, 10 януари 1899 г.

Вярата е упование в Божието слово и очакване това слово да извърши изреченото.

Следователно оправданието чрез вяра е оправдание чрез упование в Божието слово и очакване това слово да изпълни казаното.

Оправданието чрез вяра е праведност чрез вяра, тъй като оправданието означава човек да бъде обявен за праведен.

Вярата идва чрез Божието слово. Тогава Оправданието чрез вяра е оправдание, което идва от Божието слово. Правдата чрез вяра е правда, която идва от Божието слово.

Божие слово е САМОИЗПЪЛНЯВАЩО СЕ, защото когато създаде всички неща, “Той каза и стана”. Когато бе на земята, Той укроти бушуващото море, очисти прокажени, изцери болни, възкреси мъртви и прости грехове - всичко това чрез словото Си. “Каза и стана.”

Същият, Който при сътворяването “каза и стана”; същият, Който каза: “Да бъде светлина; и стана светлина”; същият, който на земята изричаше само една дума и болни биваха излекувани, прокажени очистени и мъртви възкресявани - Тази Личност изрича Божията правда за и над всички вярващи.

Макар че всички съгрешиха и не заслужават Божията правда, “с Неговата благост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, КОГОТО БОГ ПОСТАВИ... ЗА ДА ПОКАЖЕ ПРАВДАТА СИ в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше”.

Създавайки всичко в началото, Бог постави Христос, за да изяви словото, което би сътворило всички неща. Христос изговори словото и всичко се появи. Също и в изкуплението, което е повторно сътворение, Бог постави Христос, за да изяви словото на правдата. Когато Христос изрича словото, то става. Словото Му е същото, независимо дали е за сътворяване или

за изкупление.

“Световете са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща.” Не е имало светове, нито какъвто и да е материал, който сега ги образува. Бог постави Христос да изяви словото, което трябваше да създаде световете, както и материалът, от който трябваше да бъдат образувани.

“Каза и стана.” Преди да каже, нямаше светове: след като каза, световете се появиха. Така изговореното от Исус Христос Божие слово е способно да създаде нещо, което не е съществувало преди изричането на словото и което никога не би съществувало, ако словото не бе изговорено.

Същото става в човешкия живот. В живота на човека няма правда. В човека няма правда, която да породи правда в живота му. Но Бог е поставил Христос, за да даде правда за хората и на хората. Христос изговори словото и в тъмната бездна на човешкия живот се появи правда за всеки, който би пожелал да я приеме. Преди да бъде прието словото, няма нито правда, нито каквото и да било, което би могло да създаде правда. След приемането на словото има съвършена правда и Извор, който я поражда. Приетото с вяра Божие слово, т.е. очакването и упованието това слово да извърши изреченото, създава в човека и в живота правда, каквато никога преди не е имало; също както при първоначалното сътворение Божието слово създаде светове там, където никога преди не са съществували. Той казва и това става във всеки вярващ: т.е. във всеки, който приема. Самото слово го създава.

“И тъй, оправдани [направени праведни] чрез вяра [чрез очакване и разчитане единствено на Божието слово], имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Римл. 5:1). Това е така, слава Богу! Да се храним от това благословение означава да развиваме вяра.

“Ривю енд хералд”, 17 януари 1899 г.

“Познаването на онова, което Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от развиване на вярата, е много по-важно от всяко друго познание, което можете да придобиете.”

Вярата е очакване, че Божието слово ще направи това,

което самото слово е изговорило, както и упование, че това слово ще постигне нещата, които е казало.

Авраам е бащата на всички, вярващи. Следователно историята на Авраам ни дава напътствие във вярата - що е тя и какво може да направи за човека, който я притежава.

Какво откри нашият баща Авраам за вярата? Какво казва Писанието?

Когато Аврам бе на повече от осемдесет години и съпругата му Сарая бе стара и нямаха деца, Бог "като го изведе вън, каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи. И рече му: **ТОЛКОВА ЩЕ БЪДЕ ТВОЕТО ПОТОМСТВО**"

"И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда" (Бит. 15:5, 6). Аврам прие Божието слово и очакваше, че то ще се изпълни. И в това бе прав.

Сарая обаче не се уповаваше единствено на Божието слово. Тя прибегна до собствен метод, за да има потомство. Каза на Аврам: "Виж сега, Господ не ми дава да раждам; моля ти се влез пи слугинята ми; може би ще придобия чадо чрез нея" (Бит. 16:2).

За момент Аврам се отклони от съвършената вяроност. Вместо да се хване здраво за своето очакване и упование в Божието слово, той "послуша това, което каза Сарая".

В последствие се роди дете, но всичко това се оказа толкова недостатъчно за Сарая, че тя отхвърли собствените си планове. Бог също отхвърли плановете. ъ, като напълно пренебрегна факта, че се е родило дете. Господ промени името на Аврам в Авраам и продължи да говори, че ще го направи баща на народите чрез обещаното потомство и ще склучи завет с Авраам и потомството му. Промени и името на Сарая в Сара, тъй като тя трябваше да стане "майка на народите" чрез обещаното потомство.

Аврам забеляза пренебрегването на роденото дете и привлече вниманието на Господа с думите: "Исмаил да е жив пред Тебе!"

Но "Бог каза: Не, а жена ти Сара ще ти роди син и ще го наречеш Исаак; и с него ще утвърдя завета Си за вечен завет, който ще бъде и за потомството му след него. И за Исмаила те послушах. Ето, благослових го и ще го наплодя и преумножа; дванадесет племеначалници ще се родят от него и ще го

направя велик народ. Но ЗАВЕТА СИ ще утвърдя с Исаака, когато Сара ще ти роди догодина по това време” (Бит. 17:15-21).

Чрез всичко това Аврам и Сарая бяха научени, че при осъществяване на обещанието и изпълнение на Божието слово нищо друго не може да замени упованието в Словото. Сарая научи, че хитрината ѝ донесе само беда и объркване и ЗАБАВИ ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ОБЕЩАНИЕТО. Аврам научи, че в резултат на вслушването в гласа на Сарая бе пропуснал Божието слово. Необходимо бе да изостави целия план и отново да се обърне към Божието слово.

Но тогава Авраам вече бе на деветдесет и девет години, а Сарая бе на осемдесет и девет. Това обстоятелство като че ли повече от всякога правеше невъзможно изпълнението на словото и изискваше още по-голямо упование в Божието слово - по-голяма вяра и отпреди.

Стана съвсем ясно, че не може да се разчита на нищо друго освен на голото слово: те се бяха ограничили единствено до словото - всичките им дела, планове, хитрини и усилия бяха изключени и те започнаха да се осланят единствено на вярата; ограничиха се само до словото и до пълното упование, че това слово ще осъществи изреченото.

След като бе разчистен пътят за действие на словото, то заработи ефективно и обещаното потомство се роди. И така “чрез вяра” - чрез безпомощно пълно упование в словото - самата Сарая получи сила да зачене. “С вяра и сама Сара доби сила да зачне в преминала възраст, понеже счете за верен Този, Който се бе обещал.”

“Затова само от един човек, и той замъртъвял, се народи множество колкото небесните звезди и като крайморския пясък, който не може да се изброи” (Евр. 11:12).

И така се изпълни изговореното пред Аврам слово, когато Бог, “като го изведе вън, каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи... Толкова ще бъде твоето потомство.”

Ето един божествен урок по вяра. Писанието има предвид точно това, когато настоява да развиваме вяра. Точно това бе вменено на Авраам за правда, т.е. за Божия правда, която е от вяра.

“Това пък, че му се вмени за вяра, не се написа само за

него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите Исуса, нашия Господ, Който биде предаден за прегрешенията ни и биде възкресен за оправданието ни" (Римл. 4:23-25).

"Така щото тия, които имат вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам." И тези, които изключват - дори отхвърлят - всякакви собствени дела, планове, хитрини и усилия, разчитат в пълна безпомощност единствено на Божието слово, че то ще изпълни казаното - тези хора са от вярата и са благословени заедно с верния Авраам с БОЖИЯТА ПРАВДА.

О, "науката на евангелието е да разберем как да упражняваме вяра!" А науката на евангелието е науката на науките. Кой би пожалил сили, за да я разбере?

"Ривю енд хералд", 24 януари 1899 г.

Когато Авраам и Сара се освободиха от всякакви хитрини и от неверието, чийто резултат бе Исмаил, и застанаха на основата на вярата - упование единствено в Божието слово, - бе роден Исаак, истинското дете на обещанието.

Вслушвайки се в съвета на Сарая (Бит. 16:1), Аврам се бе отклонил от стриктното придържане към Божието слово и от чистотата на истинската вяра. След като се върна към словото, към истинската вяра, той трябваше да бъде изпитан, преди да може да се каже със сигурност, че вярата му се вменява за правда.

Аврам се бе уповал на Божието слово по отношение на Исмаил и бе придобил Исаак, истинското дете на Божието обещание. След като бе получил Исаак, трябваше да се реши въпросът дали би повярвал на Божието слово за още едно нещо по отношение на Исаак.

Затова Бог каза на Авраам: "Вземи сега ЕДИНСТВЕНИЯ си син, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа."

Авраам бе получил Исаак от Бога чрез упование в Божието слово. Само Исаак бе семето, обещано чрез Господнето слово. След раждането на Исаак Бог бе потвърдил това слово чрез заявлението: "По Исаака ще се наименува твоето потомство" (Бит. 21:12). После се получи и словото от

Господа: "Вземи сега единствения си син и принеси го във всеизгаряне."

Бог бе заявил на Авраам: "Потомството ти ще бъде като небесните звезди." "В твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята." "По Исаака ще се наименува твоето потомство", но СЕГА принеси Исаак във всеизгаряне!

Но ако Исаак бъде принесен във всеизгаряне, ако бъде принесен в жертва, какво ще стане с обещанието за благословение на всички народи? Какво ще се случи с обещанието, че потомството му ще бъде неизброимо като небесните звезди? И все пак Бог заповяда: "Принеси Исаак във всеизгаряне." Авраам се бе доверил на Божието слово по отношение на Исмаил, но сега трябваше да направи нещо много повече: да се довери на Божието слово по отношение на самото Божие слово!

И Авраам го направи, надявайки се противно на здравия разум. Бог бе казал: "Твоето потомство ще бъде като небесните звезди; по Исаака ще се наименува твоето потомство; принеси Исаак във всеизгаряне." Авраам не настоя Бог "да приведе в хармония тези изрази". За него бе достатъчно да знае, че всички изявления бяха БОЖИЕ СЛОВО. Като знаеше това, той се упова на словото, прие словото и допусна Господ "да приведе в хармония тези изрази" или "да обясни текстовете", ако въобще такова нещо му беше необходимо.

Авраам си каза: "Бог е наредил да принеса всеизгаряне. Ще го направя. Бог е казал: "По Исаака ще се наименува твоето потомство" и то ще бъде неизброимо като небесните звезди. Веднъж се намесих в обещанието и го възпрепятствах, но накрая отхвърлих всички направено от мене и отново се върнах при словото. ТОГАВА чрез чудо Бог ми даде Исаак, обещаното потомство. Сега ТОЙ казва: Принеси Исаак, обещаното потомство, във всеизгаряне. Ще го направя: Бог ми го даде чрез чудо и чрез чудо Той може да го възстанови. Но когато го принеса във всеизгаряне, Исаак ще бъде мъртъв и единственото чудо, което може да го възстанови, е връщането му от мъртвите. Бог обаче е способен да направи дори това и ТОЙ ЩЕ ГО НАПРАВИ, защото е изречено словото: Потомството ти ще бъде неизброимо като небесните звезди и по Исаака ще се наименува твоето потомство. Дори връщането на Исаак от мъртвите не би било за Бога нещо повече от това,

което вече е направил, защото и моето тяло, и тялото на Сара бяха почти мъртви, що се отнася до създаване на потомство, и въпреки това Бог го създаде от нас. Той може да възкреси Исаак от мъртвите и ще го направи. Благословен да е Господ!”

Всичко бе решено. Той стана, взе слугите си и Исаак и тръгна на тридневен път, “та отиде на мястото, за което Бог му беше казал.” И когато на третия ден “подигна очи и видя мястото надалеч”, Авраам каза на слугите си: “Вие останете тук с осела, а аз и момчето ще отидем до там и като се поклоним, ще се върнем при вас” (Бит. 22:5). Кой ще отиде? “Аз и момчето ще отидем.” И кой ще се върне? “Аз и момчето ще отидем до там и... **ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ ПРИ ВАС.**”

Авраам очакваше, че ще принесе Исаак в жертва и след това той ще възкръсне от пепелта и двамата ще се върнат заедно. Излязло бе Божието слово: По Исаака ще наименува твоето потомство и потомството ти ще бъде неизброимо като небесните звезди. Авраам се упова на това слово, защото то не може да се провали. Евр. 11:17-19.

ТОВА Е ВЯРА. И така “изпълни се писанието, което казва: Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда” (Яков 2:23). “Това пък, че му се вмени за правда, не се написа само за него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите Исус, нашия Господ, Който биде предаден за прегрешенията ни и биде възкресен за оправданието ни” (Римл. 4:23-25).

Упованието в Божието слово, разчитането единствено на това слово дори по отношение на Божието слово - **ТОВА Е ВЯРА:** тази е вярата, която носи Божиата правда.

Ето какво означава да **УПРАЖНЯВАМЕ** вяра. Това има предвид Писанието, когато ни говори за необходимостта да упражняваме вяра. “Науката на евангелието е да разберем как да упражняваме вяра”, а науката на евангелието е науката на всички науки.

“Ривю енд хералд”, 31 януари 1899 г.

“А на **ТОЗИ**, който не върши дела, а вярва в **Онзи**, Който оправдава нечестивия, неговата вяра се вменява за правда” (Римл. 4:5).

Това е единственият начин, по който някой човек на този

свят може да стане праведен: първо признава, че е нечестив, после повярва, че Бог оправдава и вменява правда на нечестивия, който става праведен чрез самата Божия правда.

Всички хора на света са нечестиви. Думата нечестив означава "не като Бога". Писано е: "Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога."

Следователно всеки, който признае, че се е случвало да не постъпва като Бога в каквото и да било, признава, че е нечестив.

Но истината е, че **ВСЕКИ ВЪВ ВСИЧКО** не е успявал да бъде като Бога. "Няма праведен ни един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога" (Римл. 3:9-18).

След като на света няма ни един, който да не е нечестив и след като Бог оправда **НЕЧЕСТИВИТЕ**, това прави оправданието - праведността, спасението - цялостно, безплатно и **СИГУРНО ЗА ВСЯКА ДУША НА ЗЕМЯТА**.

Това, което всеки трябва да направи, е сам да го приеме - да повярва, че Бог наистина оправдава лично него, **НЕЧЕСТИВИЯ**.

Така, колкото и странно да звучи, единственото приемливо нещо, единствената подготовка за оправданието е човекът да признае, че е нечестив.

След като е постигнал това приемливо нещо и се е подготвил, единственото, което се изисква от човека, е да **ПРИДОБИЕ** оправдание - пълно, безплатно и непоколебимо, чрез вяра, че Бог оправдава **НЕГО**, нечестивия..

Доста лесно е за мнозина да повярват, че са нечестиви и дори да го признаят, но да повярват, че Бог ги оправдава - това е прекалено много.

Единствената причина, поради която не могат да повярват, че Бог ги оправдава, е, че са нечестиви, **ТОЛКОВА** нечестиви.

Ако биха могли да намерят някакво добро в себе си или ако биха могли да се стегнат и да вършат добро, щяха да имат надежда, че Бог ще ги оправдае. Да, те биха се оправдали чрез **ДЕЛА** и след това биха изповядали, че вярват в оправдание чрез вяра!

Но така само биха премахнали всяка основа за оправдание, тъй като ако човек може да намери добро в себе си, той вече не се нуждае от оправдание, дадено от друг.

Следователно има противоречие в термините, ако се каже, че аз съм толкова нечестив, че не разбирам как Господ може да ме оправдае. Ако не съм нечестив, нямам нужда да бъда НАПРАВЕН праведен: АЗ СЪМ праведен. Няма половинчат път между благочестието и безчестието.

Но когато човек види себе си като толкова нечестив, че да не намери възможност и надежда за оправдание, точно тук идва вярата. Наистина само тук може да влезе вярата.

Вярата е упование единствено в Божието слово. Докато има упование в собственото "аз", докато има някаква основателна причина за упование в каквото и да било, което е в или около нас, не може да има вяра; в такъв случай няма място за вяра, тъй като вярата е упование единствено в словото.

Но когато ИЗЧЕЗНЕ всякаква основателна причина за упование в или около собственото "аз" и се признае, че това е станало; когато всичко видимо се сравнява с каквото и да е надежда за оправдание; когато се хвърляме върху Божието обещание, словото и надеждата, ТОГАВА влиза вярата: чрез вяра намираме цялостно и безплатно оправдание, колкото и да сме нечестиви.

Завинаги си остава написаното: "А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда." "... сиреч правдата от Бога чрез вяра в Исуса Христа." "Когато Бог постави за... прощане на греховете, извършени по-напред."

Ето какво означава да упражняваме вяра. Вие упражнявате ли вяра? Затова "науката на евангелието е да разберем как да упражняваме вяра."

"Ривю енд хералд", 7 февруари 1899 г.

"И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос" (Римл. 5:1).

След като вярата е упование единствено в Божието слово за изпълнение на казаното от това слово, да сме оправдани чрез вяра означава да бъдем сметнати за праведни чрез упование единствено в словото.

След като словото е Божие, упованието единствено в словото е упование единствено в Бога, в словото.

Следователно оправданието чрез вяра означава да бъдем сметнати за праведни чрез упование единствено в Бога и само в Него, тъй като Той е обещал.

Всички сме изцяло грешници - грешни и нечестиви. Следователно сме под Божието осъждане (Римл. 3:9-19). Но въпреки това всички ние можем да избегнем Божието осъждане. Единственият начин обаче да избегнем осъждането е **ДА СЕ УПОВАВАМЕ В БОГА.**

Когато Давид съгреши при преброяването на народа и по този начин си навлече Божието наказание, Господ му даде избор да реши дали да има седем години глад или да бяга три месеца пред враговете си, или да има три дена мор. Давид не поиска да избере нито едно от трите. Той остави избора на Господа, заявявайки: "Нека паднем в ръката на Господа, защото Неговите милости са много" (2 Царе 24:11-14).

Когато се уповаваме единствено на Господа и на словото Му за правда, имаме мир с Него, защото така наистина придобиваме правда, а "правдата ще издейства мир и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност до века" (Ис. 32:17).

Когато се уповаваме единствено на Божието слово за правда, имаме мир чрез нашия Господ Исус Христос, защото "Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно... като в плътта Си унищожи враждата... за да създаде в Себе Си двата в един нов човек и тъй да направи мир" (Еф. 2:14, 15).

И още нещо: когато се уповаваме единствено в Бога, в словото Му, за да получим правда, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос, защото Бог примири всичко в Себе Си, и земните, и небесните... и вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове на злите си дела, примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, да ви представи пред Себе си святи, непорочни и безупречни, АКО останете основани и твърди във вярата" - ако продължите да се уповавате единствено на Бога в словото Му (Кол. 1:2-23).

След като е направил пътя толкова ясен, оправданието толкова пълно и мирът толкова сигурен за всички и кани хората само да приемат всичко това, като просто го приемат от Него и се уповават на Него, защо да не се оправдае всяка душа на земята и да получи мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос?

Ето какво има предвид Писанието, когато настоява да упражнявате вяра. Вие упражнявате ли вяра? Оправдани ли сте с вяра? Имате ли праведност чрез вяра? Имате ли мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос?

“Имайте вяра с Бога” (Мар. 11:22).

“Ривю енд хералд”, 14 февруари 1899 г.

Вярата е пълно упование единствено в Божието слово, че то ще осъществи изреченото.

След като това е така, нито за миг не бива да забравяме, че ако няма Божие слово, не може да има никаква вяра.

Това си личи и от истината, че “вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово” (Римл. 10:17). След като вярата идва чрез самото Божие слово, свършено ясно е, че ако няма Божие слово, не може да има вяра.

Тази истина е прекрасно онагледена чрез един пример от живота на Давид. Тъй като Давид имаше в сърцето си желание да построи дом на Господа, Господ му говори чрез пророк Натан, казвайки: “Господ ти явява, че Господ ще ти съгради дом... И домът ти и царството ти ще се утвърдят пред тебе до века.”

Тогава Давид се помоли: “И сега, Господи Боже, утвърди до века думата, която си говорил за слугата Си и за дома Му и стори както си говорил. И нека възвеличат името Ти до века, като казват: Господ на Силите е Бог над Израиля; и нека бъде утвърден пред тебе домът на слугата ти Давида.

Защото Ти, Господи на Силите, Боже Израилев, откри на слугата Си, като каза: Ще ти съградя дом, **ЗАТОВА СЛУГАТА ТИ НАМЕРИ СЪРЦЕТО СИ РАЗПОЛОЖЕНО ДА ТИ СЕ ПОМОЛИ С ТАЯ МОЛИТВА.**

И сега, Господи Йехова, Ти си Бог и думите Ти са истинни, и Ти си обещал тия блага на слугата Си; **СЕГА**, прочее, благоволи да благословиш дома на слугата Си, за да пребъдва пред Тебе до века; защото Ти, Господи Йехова, **СИ ГОВОРИЛ ТИЯ НЕЩА** и под Твоето благословение нека бъде благословен до века домът на слугата Ти” (2Царе 7:11-29).

Молитвата му бе изпълнена с вяра, защото се основаваше на Божието слово: словото бе **ПРИЧИНА** за нея; словото на Бога бе **ОСНОВА** за нея; словото на Бога бе **ЦЯЛАТА НАДЕЖДА**

на Давид, че на молитвата ще се отговори.

Той поиска в съгласие с Божията воля, защото тя бе изразена чрез Божието слово. След като поиска съгласно ясно изразената Божия воля, Давид ЗНАЕШЕ, че молитвата му е чута. След като знаеше, че молитвата му е чута, той бе убеден, че е произнесъл такава молба, каквато се е искала от него (1Йоан 5:14). Затова каза: "Така да бъде." По тази причина отговорът на молитвата беше, е и завинаги ще бъде гарантиран за Давид.

Това бе написано за НАША ПОУКА, за да знаем как да се молим с вяра и как в молитва да развиваме вяра. Следователно, вървете и правете същото, тъй като "познаването на онова, което Писанието има предвид, когато ни показва необходимостта от развиване на вярата, е много по-важно от всяко друго познание, което можете да придобиете".

"Ривю енд хералд", 21 февруари 1899 г.

Вярата е от слушане, а слушането е от Божието слово.

Следователно Божието слово е единственото средство за получаване на вяра.

С други думи, ако няма слово от Бога, не може да има каквато и да е вяра.

Там, където е Божието слово, вярата е цялостно разчитане, че това слово ще изпълни изреченото.

От всичко това, което е истина, става съвършено ясно, че за да може някой да иска с вяра, трябва първо да е сигурен, че има Божието слово за онова, което иска.

След като има Божието слово за онова, което иска, човекът, може също като Давид да открие в сърцето си желание да се моли със съвършеното доверие, което е единствено в съвършената вяра.

Този, който се моли по такъв начин, знае, че иска съобразно Божията воля; знае, че ясното Божие слово е зад всичко това.

Следователно знае, че Бог го чува, а когато знае, че Бог го чува, знае, че ИМА онова, за което се е молил, тъй като единствената основа за тази надежда е изреченото СЛОВО.

Господ ни казва да се молим по този начин; така Той е

направил възможно стабилното, бързо и продължително израстване във вярата.

Мнозина се молят, но не знаят дали е по Божията воля да имат онова, за което се молят. Затова не знаят дали могат с увереност да го искат. След като не знаят дали могат да го искат, те са в недоумение дали на молитвите им е отговорено.

Господ не желае никой да живее в несигурност. Затова ни е дал СЛОВОТО СИ, което дава възможност на всеки да върши добри дела и чрез което са представени всички неща, отнасящи се до живота и благочестието.

Всеки търсещ в БОЖИЕТО СЛОВО нещата, които Бог е дал за всички нас и въз основа на това слово молец се за желаното, искайки съгласно ясно изразената Божия воля, знае, че молитвата му е чута и че ПРИТЕЖАВА онова, за което се е молил.

Така молитвите винаги ще бъдат с увереност, животът ще бъде изпълнен с дарове от Бога, вярата ще бъде сигурна и силна и постоянно ще укрепва.

Мнозина се молят като учениците: "Придай ни вяра." Това е добре. Никога обаче не трябва да се забравя, че вярата идва единствено чрез Божието слово. Следователно, след като е сигурно, че вярата ви ще се увеличи, това може да стане само ако във вас се увеличава Божието слово, а единственият начин, по който това може да стане, е да слушате словото, да се молите на Господа за изреченото от словото, като се упоавате изцяло на словото и Му благодарите, ЧЕ СТЕ ГО ПРИЕЛИ. Тогава словото бива прието от вас и живее във вас.

Така можем да се молим: "Господи, придай ни вяра" и същевременно трябва да помним, че е необходимо да се вградим в святата вяра (Юда 20).

"Науката на евангелието е да разберем как да упражняваме вяра."

"Ривю енд хералд", 28 февруари 1899 г.

"Праведният чрез вяра ще живее."

Кои са праведните? Само тези, които са от вярата, тъй като човек се оправдава единствено чрез вяра.

Макар че "всички съгрешиха и не заглушават да се прославят от Бога", ние се "оправдаваме даром чрез

изкуплението, което е в Христа Исуса”.

Защото “на този, който върши дела, наградата му се не счита като благодеяние, но като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда”.

“И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос.” Само хората на вярата са праведните на земята.

Вярата е пълно упование в Божието слово, че то ще изпълни изреченото. “Ще извърши волята Ми” (Ис. 55:11).

Следователно да бъдем оправдани чрез вяра означава да бъдем оправдани чрез пълно упование в Божието слово. Праведните са хора на Божието слово. Така човек става праведен.

Хората трябва не само **ДА СТАНАТ ПРАВЕДНИ ЧРЕЗ ВЯРА** - чрез упование в Божието слово, - но **СЛЕД КАТО СА ПРАВЕДНИ, ДА ЖИВЕЯТ** чрез вяра. Праведният **ЖИВЕЕ** по този начин и така, че става праведен.

Точно това каза и Исус: Хората ще живеят “**С ВСЯКО СЛОВО, КОЕТО ИЗЛИЗА ОТ БОЖИИТЕ УСТА**”. С други думи, Исус заявява: “Човекът ще живее чрез вяра.”

Няма друг начин да се живее истински освен чрез вяра, което означава да се живее чрез Божието слово. Без вяра, без Божието слово хората просто умират.

Наистина без Божието слово всичко умира, тъй като в началото всичко стана чрез Божието слово. То е източникът на живота. “Той каза и стана.”

Всички одушевени и неодушевени неща - слънцето, луната и звездите, животните и хората - съществуването им зависи изцяло от Божието слово. Само за хората е даден чудният дар да избират дали да разчитат на Бога. Този дар отваря вратата на вярата. Когато някой избере да живее чрез Божието слово, което е единственото средство за живот и вяра, пълното упование в Божието слово е средството, чрез което човек се хваща за живота.

не можем да бъдем послушни на евангелието за спасение, докато науката за вярата не бъде разбрана по-добре и докато не упражняваме повече вяра.”

“Имате ли вяра?” Имайте вяра в Бога. Тук са тези, които имат “ВЯРАТА ИСУСОВА”.

“Ривю енд хералд”, 7 март 1899 г.

Божията правда се разкрива чрез вяра. Римл. 1:17.

Вярата е цялостно упование в Божието слово, очакване, че словото ще извърши изреченото.

Има ли тогава правда, изговорена от Божието слово, така че хората да могат да разчитат изцяло на това слово?

Има. Това е самият обект на Христовия дар. Него “Бог постави... за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше” (Римл. 3:25).

След като виждаме, че Бог е поставил Христос, за да покаже*, **ДА ИЗРЕЧЕ** Божията правда, сигурно е, че е изговорено Божие слово, на което можем да се уповаваме цялостно, очаквайки, че то ще извърши изреченото. С други думи, има праведност, която може да бъде приета чрез вяра.

В какво се заключава това слово? Заключаваше се в думата “прощение”. “Той е верен и праведен да ни прости греховете”; “При Тебе, обаче, има прощение.”

Какво е значението на “прощавам”? Думата “прощавам” е съставена от “за” и “давам”**, което може да означава и “давам за”. Да се прости, следователно означава да се даде за. Когато Господ прощава греха, Той дава за греха. Но какво дава Той за греха? Господ заявява “правдата Си в прощаване на греховете”.

* В английския превод Кинг Джеймс на текста от Римл. 3:25 думата “покаже” е преведена “заяви”. - Б.пр.

** Непреводима игра на думи, произлизаща от английския глагол forgive (прощавам), който може да бъде разделен на предлога for (за) и глагола give (давам). - Б.пр.

Следователно, когато прощава - дава за - греха, Господ дава праведност за греха. И тъй като единствената праведност,

която Господ има, е Негова собственост, следва, че праведността, която Бог дава, или може да даде за греха, е Божията праведност.

Това е Божията праведност като дар. Понеже всички хора са съгрешили и ако искат някога да бъдат чисти, трябва да имат напълно безплатно прощение, а тъй като прощението за греха - Божията правда е изцяло безплатна, то тази правда като дар е "оправданието, което докарва живот" (Римл. 5:18).

Следователно всяка душа, която някога помоли Бога за прощение на греха, всъщност моли Бога да замени греха с праведност. Всяка душа, която моли Бога за прощение, моли въз основа на Божието слово, което изговаря прощение. А вярата е пълно упование в Божието слово, че то ще извърши изреченото. Така праведността идва единствено от вярата.

"Всеки, който иска, получава." Многократно сте искали от Господа да прости греховете ви, т.е. искали сте от Него да даде за Вашите грехове. Но когато поискате от Господа да даде за вашите грехове, по този начин Го молите да даде единственото, което Той може да даде за греха - праведността. Ето какво означава да искаме прощение от Господа.

Той наистина прощава - дава за греховете, когато Го помолите. Господ казва и го прави. "Той е верен (т.е. никога няма да се провали) и праведен да ни прости греховете." А единственото, което дава за греховете, е праведността Си.

Тогавя защо не Му благодарим за праведността, която дава безплатно за нашите грехове, когато Го помолим за това?

Не виждате ли, че праведността чрез вяра е толкова ясна и разбираема колкото и моленето на Бога за прощение на греха? Наистина толкова е ясна.

Да повярвате, че праведността е дадена за греховете ви, когато молите за прощение, и с благодарност да приемете тази праведността като дар от Бога - ето какво означава да упражняваме вяра.

Колко вярно е, че "понасяме много неприятности и мъки поради неверието си и поради нашето невежество относно упражняването на вяра".

"Имате ли вяра?" Имайте вяра в Бога. Тук са тези, "които пазят... вярата в Исуса".

"Ривю енд хералд", 14 март 1899 г.

“Понеже в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но вяра, която действа чрез любов” (Гал. 5:6).

За тези, за които е бил предназначен тестът, обрязването е било всичко. То било всичко поради нещата, които символизираше.

За тях обрязването символизираше делата и само делата. То било най-велико от всички дела - по-велико от самото творение, защото равините го обяснявали по този начин: “Толкова велико е обрязването, че без него Всевишният, свято да е името Му, не би създал света.” “То е толкова велико колкото всички останали заповеди”; “равно на всички заповеди от закона” (Фара, “Животът на Павел”, гл. 22, 35).

Но въпреки това всичко, което било толкова велико за тях, е изметено от Господа с думите: “Обрязването е нищо.” В Христос Исус обрязването не означава нищо. Като се има предвид какво означавало обрязването за тях, този израз просто заявява, че делата са нищо и че в Христос Исус делата не означават нищо.

Към всички останали, които биха били склонни да се хвалят с липсата на дела и така да извиняват греха, биват отправени следните думи: “И необрязването е нищо”; “В Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването.” Просто се заявява, че отсъствието на дела е нищо; в Христа Исуса отсъствието на дела също не ползва нищо.

Следователно делата са нищо и липсата на дела е нищо. В Христос Исус нито дела, нито липсата на дела ползва нещо.

Това Господно слово напълно и завинаги изключва и двете групи от всякакви заслуги и от всякакво основание за заслуги за каквото и да било, което някога са направили или не са направили.

И днес това е толкова вярно, колкото е било винаги. В наше време независимо дали човек е извън Христос или в Христос, нито дела, нито липсата на дела може да му е от полза. Писано е: “В Христос ли сте? Не, ако не признаете, че сте грешни, безпомощни, осъдени грешници... Вашето рождение, вашата репутация, вашето здраве, вашите таланти, вашите добродетели, вашето благочестие, вашата филантропия или което и да е друго нещо, не може да създаде близка връзка

между душата и Христос” (Свидетелство към църквата № 31, стр. 44, 45).

Тогава какво? Дали всички са оставени в безнадеждност? Не, не! Благодаря на Господа, че има НЕЩО, което е от полза за всички, и то завинаги. Макар да е вечна истината, че “в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването”, нито дела, нито липсата на дела ползват нещо, вярна е вечната истина, че “в Христа Исуса... ВЯРА, КОЯТО ДЕЙСТВА ЧРЕЗ ЛЮБОВ”, е това, което ни ползва.

Забележете, че не вярата И делата са от полза, а “вяра, която действа”. Това е вяра, която е способна да действа и наистина действа - това и само това е от полза за всеки, навсякъде, по всяко време.

Вярата е само от Бога. Действайки, тя изработва само Божии дела. Така човекът в Христос Исус, притежаващ “вяра, която действа”, има необходимото, което показва, че Бог действа в плътта, вършейки Божиите дела. По тази причина “това е Божието дело, да повярвате в Този, Когото Той е изпратил”.

И така, докато сте в Христос, “ако във вас има нещо добро, то се дължи изцяло на милостта на състрадателния Спасител... Вашата връзка с църквата, отношението на братята ви към вас нямат никаква стойност, ако не вярвате в Христос. Не е достатъчно да вярвате ЗА Него; трябва да вярвате В Него. Необходимо е да разчитате изцяло на спасителната Му благодат” (ibid., стр. 44, 45):.

“Имате ли вяра?” Имайте вяра в Бога. Тук са тези, “които пазят... вярата в Исуса”.

“Ривю енд хералд”, 28 март 1899 г.

ИЗБАВЛЕНИЕ

“Ходете по Духа и няма да угождавате на плътските страсти” (Гал. 5:16).

Какво блажено обещание! И е съвсем сигурно за всеки, който вярва.

Помислете за плътската страст. Колко всеобхватна е тя! Колко строги са нейните заповеди! Колко потиснически са

правилата ѝ! Колко отвратително е робството, в което хваща човека!

Всеки го е преживял - копнее да върши добро, но върши само злото, което ненавижда. Има воля да прави добро, но не знае как да го постига. Възхищава се на Божия закон във вътрешното си естество, но намира в частите на тялото си друг закон, който воюва против ума и го прави пленник на закона на греха, намиращ се в частите на тялото. Накрая извиква: "Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт!" (Римл. 7:14-24).

Благодаря на Господа, има избавление. То е в Христос и в Духа на нашия Бог. Римл. 7:25; 8:1, 2. Законът на Духа на живота в Христос Исус ви прави свободни от закона на греха и смъртта. "Ходете по Духа и няма да угождавате на плътските страсти". Има избавление не само от робството на покварата: има и славно освобождение на Божиите чада, освобождение за всяка душа, която приеме Духа и ходи в Духа.

"Ходете по Духа и няма да угождавате на плътските страсти." Вижте списъка на делата на плътта: "идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и тем подобни." Не бива да правите нито едно от тези неща, а да постигате победа над тях, като ходите в Духа. Такова е вярното Божие слово.

Нима това не е желателна перспектива? Не си ли струва да живеем за нея? Не си ли струва да го искаме и да го получим?

Приемете Христовото избавление, което Христос е изработил за вас. Стойте, стойте твърдо в свободата, чрез която Христос ни е освободил от робство.

"Искайте и ще ви се даде." "Защото всеки, който иска, получава." "Приемете Святия Дух." "Изпълвайте се с Духа." Да, ходете в "Святия Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението."

"Ривю енд хералд", 14 март 1899 г.

3. Това важи и за нас

Е. Дж. Уагонър

Четвъртата глава от Посланието към римляните е една от най-богатите в Библията по отношение на надежда и кураж за всеки християнин. В Авраам имаме пример на праведност чрез вяра. Ние имаме пред себе си чудното наследство, обещано на онези, които имат Авраамовата вяра. Това обещание не е ограничено. Благословиението на Авраам идва и върху езичниците, и върху евреите. Няма толкова беден човек, че да не може да получи от него, тъй като "наследството е от вяра, за да бъде по благодат, така щото обещанието да е осигурено за цялото потомство".

Последната част на седемнадесети стих е достойна за специално внимание. Там се съдържа възможността за нашия успех в християнския живот. Казва се, че Авраам повярва в Бога, Който "съживява мъртвите и повиква в действително съществуване онова, което не съществува". Това посочва Божията сила. Има се предвид съзидателна мощ. Бог може да повика в съществуване нещо, което никога не е съществувало. Ако човек направи такова нещо, как бихте го назовали? Лъжа. Ако човек каже, че има нещо, макар че там няма нищо, това е лъжа. Но Бог не може да лъже. Затова, когато Бог извиква в съществуване нещо несъществувало дотогава, очевидно е, че Той твори, т.е. появява се нещо от словото. Всички сме чули примера за доверие. Малкото момиченце заявява: "След като мама казва, значи е така." Точно такъв е случаят и с Бога. Преди времето, наречено "в началото", имало празнота от абсолютно нищо. Бог рече и веднага световите се появиха. "Чрез словото на Господа станаха небесата и чрез дишането на устата Му - цялото им множество... Защото Той каза и стана; Той заповяда и затвърди се" (Пс. 33:6-9). Това е силата, за която се говори в Римл. 4:17. Да прочетем по-надолу, за да видим силата на това изявление. Имайки предвид Авраам, апостолът казва: "...надявайки се без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи според реченото: Толкова ще бъде твоето потомство. Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло, като бе на около сто години, вземаше предвид и

обещание не се усъмни чрез неверие, но се закрепи във вяра и даде Богу слава, уверен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни. Затова му се вмени за правда” (Римл. 4:18-22).

Тук научаваме, че Авраамовата вяра в Бога като Един, Който сътворява чрез словото Си, бе упражнена по отношение на способността Му да създава праведност в човека, нуждаещ се от нея. Онези, които гледат на изпитанието на Авраамовата вяра като отнасящо се само за раждането на Исаак и спират дотук, губят от погледа си смисъла и красотата на свящото писание. Исаак бе само този, в който щеше да се нарече потомството му и това потомство бе Христос. Виж Гал: 3:16. Когато каза на Авраам, че в потомството му ще се благославят всичките народи, Бог му проповядваше евангелието (Гал. 3:8); затова Авраамовата вяра в Божието обещание бе директна вяра в Христос като в Спасител на грешниците. Това бе вярата, която му се вмени за правда.

Забележете силата на тази вяра. Собственото му тяло бе вече замъртвяло от възрастта, а Сара бе в същото състояние. Раждането на Исаак от такива родители не бе нищо друго освен създаване на живот от мъртви. То бе символ на Божиата сила да оживотворява за духовен живот онези, които са мъртви в прегрешенията и греховете си. Авраам се надяваше, без да има причина за надежда. Нямахме човешка възможност за изпълнение на това обещание. Всичко бе против него, но вярата му се хвана и се облегна на неизменното Божие слово и силата Му да твори и да оживотворява. “Затова му се вмени за правда.” Ето същността: “Това пък, че му се вмени за правда, не се написа само за него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите, Исуса, нашия Господ” (Римл. 4:18-22).

Вярата на Авраам бе такава, каквато трябва да бъде и нашата. Обстоятелството, че чрез вяра в Христовата смърт и възкресение имаме същата правда, каквато бе вменена на Авраам, показва, че неговата вяра бе също в Христовата смърт и възкресение. Всички Божии обещания към Авраам бяха не само за него, но и за нас. Дори на едно място ни се казва, че те са най-вече за наша полза. “Защото, когато Бог даваше обещание на Авраама, понеже нямаше никого по-голям, в

когото да се закълне, закле се в Себе Си.” “Така и Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменимо, си послужи с клетва, така щото чрез две неизменими неща, в които не е възможно за Бога да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибягнали да се държим за поставената пред нас надежда.” Следователно надеждата ни се основава на Божието обещание и клетва пред Авраам, тъй като това обещание, потвърдено от клетва, съдържа всички благословения, които Бог може да даде на човека.

Но нека да насочим въпроса към нас, преди да приключим. Трепеща душо, не казвай, че греховете ти са толкова много и ти си толкова слаба, че за тебе няма надежда. Христос дойде да спаси погиналите и Той може да спасява докрай онези, които отидат при Бога чрез Него. Ти си слаб, но Той казва: “Силата Ми в немощ се показва съвършена” (2Кор. 12:9). Боговдъхновенният доклад ни разказва за онези, които “ставаха силни във война” (Евр. 11:34). Това означава, че Бог е взел тяхната слабост и я е превърнал в сила. Това е Неговият начин на действие. “Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога” (1Кор. 1:27-29).

Имайте простата Авраамова вяра. Как успя да придобие праведност? Като не взе предвид замъртвяването и безсилието на тялото си, но пожела да стигне до Божиата слава чрез силна вяра, за да изкара на бял свят нещата, “които ги няма”. Следователно и вие не мислете по същия начин за слабостта на телата си, но чрез силата и благодатта на Господа и с упование в същото слово, което може да сътвори цяла вселена и да възкреси от мъртвите, съворете в себе си чисти сърца и станете живи за Бога. Така ще бъдете Авраамови чада, да, Божии чада чрез вяра в Христос Исус.

4. Кое избирате - творение или еволюция?

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд",
21, 27 февруари; 7 март 1899 г.

Този следобед ще говоря по въпроса за еволюцията. Искам да обърнете сериозно внимание и сами да откриете дали сте еволюционисти. В началото ще ви прочета що е еволюция. След това вие сами ще разберете дали сте еволюционисти. Тези изявления са взети от трактат върху еволюцията, написан от един от най-видните еволюционисти, затова са съвсем точни по отношение на дефинициите:

"Еволюцията е теория, която показва развитието на света като постепенен преход от неопределеното към определеното, от еднородното към разнообразното и която приема, че причината за тези промени е произтичаща от самия свят, подлежащ на такива промени."

"Следователно еволюцията е синоним на прогрес. Тя е преход от низше към висше, от лошо към добро. Така прогресът сочи към увеличаваща се стойност на съществуването, за която съдим според чувствата си."

Забележете ясните моменти в тези три изречения: еволюцията представя света като постепенна промяна от низше към висше, от лошо към добро; приема, че този процес произтича от самия свят, който бива променян. С други думи, сами по себе си нещата стават по-добри; това, което ги прави да стават по-добри, е нещо "само по себе си". Напредъкът отбелязва "увеличаваща се стойност на съществуването, за която съдим според чувствата си". С други думи, вие знаете, че сте по-добри, защото се чувствате по-добри. Чувствата управляват състоянието ви. Познаването на чувствата управлява напредъка ви от лошо към добро.

Имат ли нещо общо чувствата ви с въпроса за напредъка от лошо към добро? Ако имат нещо общо, какви сте вие? Този следобед всеки присъстващ тук, който измерва напредъка си, стойността на своя опит, чрез своите ЧУВСТВА, е еволюционист. Не ме е грижа дали вече от четиридесет години си адвентист от седмия ден, ти пак си еволюционист. Цялото ти християнство, цялата ти религия е просто изповедание,

форма без сила.

Прочитам значението на думата еволюционист по друг начин, за да разберете, че това е неверие. Ако откриете, че сте еволюционист, веднага ще разберете, че сте неверник: "Хипотезата за еволюцията цели да отговори на голям брой въпроси относно НАЧАЛОТО, ГЕНЕЗИСА НА НЕЩАТА." Тя "помага да се възстанови древното отношение към природата като наш родител и ИЗТОЧНИК НА ЖИВОТА НИ".

Един от клоновете на този вид наука, която е направила най-много за установяването на еволюционното учение, е новата наука геология, въвела идеята за големи и невъобразимо дълги периоди от време в историята на нашата планета. Тези невъобразимо дълги периоди, както пише друг от основните автори по темата - всъщност нейният начинател, "са неотменима основа за разбиране на произхода на човека" в процеса на еволюцията. Постигнатият напредък е продължавал неизброими векове. Този процес обаче не бил целенасочен и постоянен от началото до сегашния момент. Преминавал през много възходи и спадове. Много пъти имало красота и симетрия, но после идвал катаклизъм или избухване и всичко се разпадало на части. Процесът отново започвал от това състояние на нещата и постепенно се развивал. Много, много пъти се минавало през този процес и това именно е еволюцията - преход от низше към висше, от лошо към добро.

Какъв е вашият напредък от лошо към добро? Дали е минавал през много "възходи и спадове"? Дали придобиването на силата за вършене на добро - добрите дела, които са от Бога - е минало през дългия процес на възходи и падения, откакто за първи път сте изповядали християнството? Струвало ли ви се е понякога, че сте постигнали голям напредък и че се справяте добре и всичко е добро и приятно, а след това съвсем изневиделица идва катаклизъмът или изригването и всичко се проваля? Въпреки всички възходи и спадове вие започвате ново усилие, минавате през този продължителен процес и стигате до там, където сте днес. Поглеждайки назад, отбелязвате напредъка и **РАЗСЪЖДАВАТЕ ВЪЗ ОСНОВА НА ЧУВСТВАТА СИ**. Такава ли е духовната ви опитност? Това ли е начинът, по който напредвате?

С други думи, ти еволюционист ли си? Не бягай от въпроса, изповядай истината честно, защото искам да

изоставиш еволюционизма още този следобед. Има начин да го изоставиш. Всеки, който е влязъл в този дом като еволюционист, може да си излезе християнин. Ако при направеното от мене описание на еволюциониста ти видиш себе си, просто го кажи - признай, че си такъв и после тръгни по стъпките, посочени от Бога. Това ще те изведе от еволюционизма. Казвам ти съвсем ясно, че ако описаното от мене отговаря на духовния ти опит, ако напредъкът ти в християнския живот е точно такъв, тогава ти си еволюционист, независимо дали го признаваш. Най-доброто обаче е да го признаеш, да го изоставиш и да бъдеш християнин.

Ето още нещо: "Що се отнася до еволюцията, тя смята материята за вечна." "Приемайки това, представата за ТВОРЕНИЕТО се елиминира от сферите, в които се прилага." Ако потърсите в себе си принципа, според който ще постигате напредък, докато се озовете в Божието царство; ако предположите, че това произлиза от самите вас и стига да го приведете в движение и после да го насочите по правилен начин, всичко ще бъде наред - ако очаквате, наблюдавате и отбелязвате напредъка си, вие сте еволюционист. Чета по-надолу що е еволюция: "Ясно е, че учението за еволюцията е съвсем противоположно на учението за сътворението... Идеята за еволюцията, приложена за образуването на света като цяло, се противопоставя на идеята за пряка съзидателна воля."

Това е еволюция според определението на създателите си - светът е дошъл и всичко произлиза от него. Принципът, довел до сегашното му състояние, произлиза от самия него и е способен да произведе всичко. Ето защо "еволюцията е съвсем противоположна на сътворението".

Що се отнася до света и всичко в него, ти вярваш, че всичко е произлязло от само себе си. Знаеш, че не си еволюционист, тъй като вярваш, че Бог е сътворил всичко. Всички вие този следобед бихте казали, че вярвате, че Бог е СЪТВОРИЛ всичко - света и всичко в него. Еволюцията не признава това, в нея няма място за сътворението.

Има обаче и друга фаза на еволюцията, за която се твърди, че не е съвсем антагонистична на творението. Създателите на теорията, която ви прочетох, не претендират да са нещо друго освен неверници - хора без вяра, тъй като неверникът е просто човек без вяра. Дори някой да твърди, че има вяра, но

всъщност да не я притежава, той е неверник. Разбира се думата "неверник" има по-тясно значение от днешното. Създателите на тази еволюционна теория са точно такива. Когато обаче разпространиха учението надлъж и нашир, то бе прието от голям брой хора, които твърдяха, че са християни, мъже на вярата, вярващи в Божието слово, проповядващо сътворението. Тъй като тези хора не познаваха Божието слово, не знаеха, че то идва от Бога, вярата им бе само външна и лишена от сила, та тези хора, казвам аз, след като бяха омаяни от това нововъведение и имаха желание да се прославят с новата наука, но всъщност не желяеха да изоставят напълно Божието слово и пътя на вярата, не успяха да заявят, че могат да живеят без Бога, без творението и затова оформиха някаква еволюционна теория, в която да има Творец. Аз я наричам теистична еволюция, т.е. БОГ Е ПОСТАВИЛ НАЧАЛОТО, когато и да е било това, но после всичко тръгнало от само себе си. Господ го започнал, но после то могло от само себе си да постигне всичко. Това обаче е само изменяне на акцента, удобно средство за запазване на облика. Самите еволюционисти ясно заявяват, че това е само "фаза на прехода от креационистка към еволюционна хипотеза". Теорията си е чист еволюционизъм, тъй като няма нещо средно между сътворение и еволюция.

Независимо дали сте от тези хора, макар че от тях има дори много сред адвентистите от седмия ден - не толкова, колкото имаше някога, благодаря на Бога! - те вярват, че Бог трябва да прости греховете ни и да ни постави на правилния път, след което ние сами трябва да си изработим собственото спасение със страх и трепет. Те наистина се страхуват и треперят постоянно, но не изработват никакво спасение, защото Бог не действа в тях - "Бог е Който според благоволения Си действа във вас и да желяете това и да го изработвате".

В Евр. 11:3 е записано, че чрез вяра разбираме, че световите са били създадени - сътворени, организирани, построени "с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща". Земята, която имаме сега, не е направена от камъни, хората не са създадени от маймуни и от "липсващото звено", маймуните и "липсващото звено" не са създадени от попови лъжички, поповите лъжички не са направени от

първоначална протоплазма. Не! "Световете са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща."

Защо е така, че видимото не стана от видими неща? Просто защото не е имало видими неща. Причината, че не ги е имало, е, че въобще не са съществували. Световете бяха създадени от Божието слово, а то има такова качество и свойство, че когато бъде изговорено, не само изважда на бял свят, но образува и материала, от който се създават нещата.

Знаете и другия библейски текст, според който "чрез словото на Господа станаха небесата и чрез дишането на устата Му - цялото им множество... Защото Той каза; и стана" (Пс. 33:6-9). Ще задам друг въпрос: Колко време след изричането на словото нещата се появиха? Колко време след като Той проговори нещата станаха? [глас от публиката: "Веднага."] Около седмица? Не. Шест дълги периода от време? Не. Еволюцията - дори тази, която признава Твореца, държи на неопределено дълги периоди от време, които изминали във формиране на видимия свят, след като "Той каза". Но това е еволюция, не сътворение: еволюцията се осъществява чрез дълъг процес, сътворението - чрез изговореното слово.

Когато сътвори света, чрез изговаряне на словото... Бог каза: "Да бъде светлина." Колко време мина между тези думи и идването на светлината? Искам да разберете този въпрос правилно, за да откриете дали сте еволюционисти или креационисти. Нека попитам още веднъж. Имаше ли шест дълги периода от време между изговарянето на словото и осъществяването на изреченото? Казвате: "Не." Измина ли цяла седмица? - Не. Измина ли час? Не. Измина ли минута? - Не. Може би секунда? - Не. Не измина дори секунда между времето, когато Бог каза: "Да бъде светлина" и идването на светлината. [Глас: "Веднага след като словото бе изречено, имаше светлина."] Да, така стана. Спирам се по-подробно на този въпрос, за да го затвърдя в умовете ви, тъй като се страхувам, че ще го забравите, когато ви задам следващите въпроси. Значи ясно ви е, че когато Бог каза: "Да бъде светлина", не мина дори секунда между изреченото и идването на светлината? [Глас: "Да."] Добре. Следователно човекът, който допуска, че минава известно време между изреченото от Бога и сътвореното нещо, е еволюционист. Ако поставя неопределено дълги епохи, той е еволюционист в по-голяма

степен от този, който смята, че е изминал само един ден. Той е еволюционист, но в по-голяма степен.

После Бог каза: "Да бъде простор." И какво се случи? Стана простор. Колко време измина до появяването на простора след като Бог каза "Да бъде простор... и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора"? Веднага ли се случи? - Да. Следователно човекът, който твърди, че е имало неопределено дълъг период между изричането на словото и осъществяването му - какъв е той? - еволюционист. След като допуска, че е имало ден или час, или минута между изричането на словото и осъществяването му, този човек не признава сътворението.

Когато Господ каза: "Да се събере на едно място водата, която е под небето, та да се яви сушата" и "да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво... стана така". Тогава Бог постави две големи светила на небето, направи и звездите. Когато изрече словото, "стана така". Господ каза: "Да произведе водата изобилно множества одушевени влечуги и птици да хвърчат над земята по небесния простор" и стана така. Винаги когато казваше, ставаше така. Това е сътворение.

Виждате в такъв случай, че е съвсем логично и разумно за еволюционистите да поставят настрана Божието слово и да нямат вяра в него. Самата еволюция е несъвместима със сътворението. След като еволюцията е несъвместима със сътворението, а сътворението е чрез Божието слово, следва, че еволюцията е несъвместима с Божието слово. Разбира се, словото не може да бъде прието нито от истинския, оригинален, твърд еволюционист, нито от половинчатия еволюционист, който допуска, че Божието слово е дало началото. За еволюционната теория е необходимо толкова неопределено дълго време и безкрайни епохи, че сътворението бива забравено.

Истинският еволюционист признава, че сътворението трябва да е незабавно, но той не вярва в незабавното действие и затова не вярва в сътворението. Не забравяйте, че сътворението е незабавно, в противен случай то не е сътворение. Ако не е незабавно, то е еволюция. Да се върнем пак при сътворението в началото. Бог каза и в словото Му има съзидателна енергия, която може да създаде изреченото.

Това е сътворение, а Божието слово е същото вчера днес и завинаги. То живее и пребъдва, съдържа вечен живот в себе си. Божието слово е живо. Животът, съдържащ се в него, е Божият живот - вечен живот. Затова то е слово на вечния живот, както казва Господ Исус. То пребъдва и остава завинаги в естеството на нещата. Завинаги е Божие слово, винаги има съзидателна енергия в него.

Когато бе тук, Исус каза: "Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са." Изговорените от Исус думи са Божии думи. Те са пропити с Божия живот. Те са вечен живот, който пребъдва довека, и в тях има съзидателна енергия за създаване на изреченото.

Това се онагледява от много случки в живота на Христос, разказани в Новия завет. Няма нужда да ги цитирам всичките. Ще спомена само една или две, за да схванете принципа. Спомнете си, че след планинската проповед Исус слезе в града и срещна един стотник, който казваше: "Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи. Той му казва: Ще дойда и ще го изцеля. Стотникът в отговор Му рече: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само една дума и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм подвластен човек и имам подчинени на мен войници; и казвам на тогава: Иди, и той отива; и на друг: Дойди, и той дохожда; а на слугата си: Стори това, и го струва. Исус като чу това, почуди се и рече на ония, които идеха изподире: Истина ви казвам, нито в Израила съм намерил толкова вяра."

Израилтяните имаха Библията. Те познаваха Божието слово. Хвалеха се с това, че са народ на Книгата, Божии люде. Четяха я, проповядваха я в синагогите си - "Така ще бъде словото Ми... не ще се върне при Мене празно". Когато четяха словото, те казваха: "Това е правилно, трябва да бъде направено. Виждаме необходимостта и ще го направим. Ще извършим онова, което ни се казва." След това правеха всичко по силите си, за да го извършат. После НИКОГА не го извършваха. Истинското действие на Божието слово бе толкова далеч от тях, че най-великите възкликваха: "Ако една-единствена личност би могла само един ден да опази целия закон и да не го наруши в нито една точка - ако само една личност би могла да опази точно тази точка от закона, която засяга правилното съблюдаване на съботата - тогава бедите

на Израил биха престанали и Месия би дошъл.” И така, макар че започваха да правят онова, което словото им казваше, на тях им трябваше толкова дълго време, че никога не стигаха до края. Какви са били те?

Имало Божие слово, което казвало: “Но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.” Това е казано за съзидателната сила. Макар и да твърдяха, че признават съзидателната енергия на Божието слово, пак в живота си го оставяха на заден план и заявяваха: “НИЕ ще го извършим.” Търсеха в себе си процеса, който би ги довел до мястото, при което словото ще влезе в съгласие с тях. Какви са те? Страхувате ли се да го кажете, за да не се окаже, че това сте вие? Не се страхувайте да заявите, че сте еволюционисти, защото такива са мнозина от вас. Поведението им е несъвместимо със сътворението - нямало нищо общо със сътворението. Не били направени нови създания, в тях не се породил нов живот. Постигнатото не било чрез Божията сила, а от самите тях. Те били толкова далеч от вярата в сътворението, че отхвърлили Твореца и чрез разпъване го премахнали от света. Ето какво еволюцията прави винаги. Тя е съвсем несъвместима със сътворението.

Такива бяха хората, които Исус имаше предвид, когато направи изказването си за Израил. Ето един човек, който бе римлянин, израснал бе сред евреи и бе пренебрегвал Исусовите учения. Стотникът обикалял местата, където Исус проповядвал, слушал думите Му, виждал ефекта от тях и накрая сам казал: Каквото и да каже този човек, става. Когато каже нещо, то се изпълнява. Сега ще се възползвам от това. Отива при Исус и Му казва какво е писано. Исус знае съвършено добре, че човекът има предвид силата Му да изпълнява онова, което е изречено. Добре, отговаря Исус: Аз ще дойда и ще излекувам слугата ти. О, не, Господи, няма нужда да идваш. Виждате как този човек се опитва да провери дали има сила в словото. Затова заявява: “Кажете само една дума и слугата ми ще оздравее.” Исус отговаря: “Иди си; както си повярвал, така нека ти бъде.” И слугата оздравя в същия час. След като бе казано “...както си повярвал”, колко време мина до изцелението? Двадесет години? Не. Трябваше ли да мине през спадове и възходи, преди да бъде наистина излекуван? Бъдете честни сега - не, не! Когато словото бе изговорено, словото

извърши изреченото, извърши го ВЕДНАГА.

Веднъж Исус вървеше по пътя и при Него дойде прокажен, който го бе познал. Той също се възползва от благословената истина за Божието слово. Прокаженият каза на Исус: "Ако искаш, можеш да ме очистиш." Исус се спря и рече: "Искам, бъди очистен. И веднага показата го остави и той се очисти" (Мар. 1:41, 42). Не можем да поставим нито миг време между изричането на словото и осъществения факт: "ВЕДНАГА" прокаженият бе очистен.

Виждате, че Божието слово при сътворението имаше в себе си съзидателна енергия да създава изреченото от словото. Разбирате, че когато дойде на света, за да покаже на хората пътя на живота и да ги спаси от греховете им, Исус демонстрира многократно, тук и там и навсякъде, на всички хора във всяка епоха, че същото Божие слово все още има същата съзидателна енергия в себе си, така че когато словото бива изговорено, съзидателната енергия твори.

Ти еволюционист ли си или креационист? Това слово ти говори. Чел си го, изповядваш, че вярваш в него. Вярваш в сътворението за разлика от другите еволюционисти. Сега ще повярваш ли в сътворението? Ще издигнеш ли днес самия себе си на платформата, където няма да поставиш нищо след творческата енергия на това слово - никакъв период от време?

Исус каза на една личност: "Прощават ти се греховете." След колко време стана това? Нямахме никакъв промеждутък от време между изричането на думата "прощават" и изпълнението на казаното. Същото слово "прощават ти се греховете" се изговаря днес и за тебе. Защо допускаш да измине известно време между изговарянето на словото и осъществяване на казаното? Казахте преди малко, че всеки, който допусне дори минута или секунда между изричането на Божието слово и изпълнението, е еволюционист. Много добре, това е така. Придържайте се към тези думи. Сега ви питам: Защо става така, че ви прощава, а вие допускате цял ден да измине, преди прощението да стигне до вас и да се осъществи във вас? Казвате, че другите са еволюционисти. Какви сте вие, искам да знам? Ще престанете ли да изповядвате еволюционизма и ще станете ли креационисти?

Този ден ще бъде от особено значение за мнозина тук, тъй като е време, когато мнозина ще направят избор. Ако си

излезете от този дом като еволюционисти, вие сте в опасност. За вас е въпрос на живот и смърт. Казахте, че еволюционната теория е безверие и това е така. Следователно, ако си отидете оттук като еволюционисти, какво е вашето състояние? Какъв е изборът ви? Ако напуснете този дом без прощение на греховете, вие сте еволюционисти, тъй като допускате да измине известно време между изричането на словото и осъществяването на факта.

Според това, което прочетох, еволюционист е всеки, допускащ някакъв период от време между изричането на словото и осъществяването му. Божието слово към вас е: "Човече, прощават ти се греховете". "Жено, прощават ти се греховете." [Пастор Кортлис: "Не се ли казва: "Ще ти бъдат простени греховете"?] Не, господине: "Прощават ти се греховете" - сегашно време. Благодаря на Бога, че това е така, тъй като в думата "прощават" има съзидателната енергия да се отнемат всички грехове и човекът да стане ново създание. Аз вярвам в сътворението, а вие? Вярвате ли в творческата енергия, съдържаща се в думата "прощават", изговорена за вас? Или сте еволюционисти и заявявате: "Не мога да разбера как е възможно това, тъй като съм толкова лош. Опитвам се да върша добро, но толкова пъти съм се провалял. Има много възходи и спадове и много по-често съм бил в спад отколкото във възход." Ако казвате подобно нещо, значи сте еволюционисти, защото точно това е еволюцията.

.Много хора непрестанно копнеят за чисто сърце. Казват: "Вярвам в прощението на греховете и във всички тези неща и бих го приел, ако съм сигурен, че мога да издържа. В сърцето ми обаче има толкова много зло и толкова много неща за побеждаване, че нямам никаква увереност." Ето го словото: "Сърце чисто СЪТВОРИ в мене." Чистото сърце идва само чрез СЪТВОРЕНИЕ и по никакъв друг начин. Това сътворение става чрез Божието слово. Господ казва: "Ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас." Сега креационисти ли сте или еволюционисти? Ще си тръгнете ли от този дом със зло сърце или с ново сърце, създадено от Божието слово, което има в себе си съзидателната енергия да го създаде? Казано ви е, че ще имате нови сърца. На всеки е казано. Ако допуснете да мине само миг между изричането на словото и новото сърце, вие сте еволюционисти. Когато допуснете да измине

каквото и да е време между изреченото слово и изпълнението му, вие сте еволюционисти. В този дом има хора, които са казвали: "Да, искам го, ще го имам, вярвам, че словото ще го извърши. Те обаче удължават времето до следващото събрание и до следващото и така годините минават. По този начин те са еволюционисти в не по-малка степен. "Макар че толкова много хора размишляват за тайната на вярата и благочестието, те биха могли да разрешат проблема, като провъзгласят [кажат ясно, силно]: "Знам, че Исус Христос е мой дял завинаги." Силата за това е в Божието слово; и когато то бъде прието, съзидателната енергия сътворява изреченото. Така можете да разрешите проблема за тайната на вярата и благочестието, като провъзгласите, че знаете, че Христос е ваш дял завинаги.

Има тайна за това как Бог може да се изяви в греховна плът като вашата. Но забележете, че въпросът не е за тайната. Въпросът е: Има ли такова нещо като сътворяване? Има ли такова нещо като Творец, Който може да СЪТВОРИ във вас чисто сърце? Или съществува еволюция? Точно сега и сред адвентистите от седмия ден въпросът от днес до края на света ще бъде: Вярвате ли в Твореца? Ако вярвате в Твореца, по какъв начин става сътворяването? Разбира се, казвате вие, това става чрез Божието слово. Много добре. Той обаче сътворява ли нещо ЗА ВАС чрез словото Си? Вие креационисти ли сте за еволюционистите и еволюционисти за креационистите? Какво е положението?

Още нещо. Словото казва: "Очистете се." Бог каза в началото: "Да бъде светлина; и стана светлина." Каза на прокажения: "Бъди очистен." Прокаженият веднага се очисти. Сега ви казва: "Бъдете очистени." Какво става? Всички вие - какво казвате? [Глас: "Така е."] Заради душите си хванете се за съзидателното слово. Приемете творческата енергия в Божието слово, което идва при вас чрез Библията. Това Божие слово в Библията е същото тук и днес, каквото е било, когато е сътворило в пространството световите, донесло е светлина в тъмнината и е очистило прокажения. Ако бъде прието, същото това слово, което се изговаря пред вас днес, ще ви направи нови в Христос Исус. Ако бъде прието, това слово, изговорено в тъмната бездна, сътворява Божията слава. Ако бъде прието, това слово, изговорено пред вас днес, поразените от проказата на греха, незабавно ви очиства. Приемете го,

приемете го.

Как ще се очистя? Чрез творческата енергия на словото: "Очистете се." Затова е писано: "Вие сте вече чисти чрез учението, което ви говорих" (Йоан 15:3). Чисти ли сте? Ще бъдете ли креационисти от този миг? Или ще продължите с еволюционизма?

Какво благословение. Когато прочетете това слово, приемете го и размишлявате за него, какво е то за вас? О, то е творение! Съзидателната енергия е във вас и създава нещата, изговорени от словото. Вие живеете в присъствието на словото на сътворението. Във вашия живот се твори. Бог сътворява във вас праведност, святост, истина, вяроност - всяко добро и благородно нещо.

Ако не признавате Божието слово ежедневно като съзидателна енергия в живота си, спазването на съботата е лъжа, тъй като съботата е паметник на творението. Тя е "знак между Мене и вас, за да познаете, че Аз Господ Съм ваш Бог", вашият Творец.

Във втора глава на Посланието към ефесяните, осми до десети стих, четем: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой. Защото сме Негово творение създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим."

Не трябва да очаквате никакви добри дела, произлизащи от самите вас. Опитвали сте досега. Еволюционистът опитва и постоянно опитва, без да го постигне. Защо се опитвате да вършите добри дела, след като знаете, че няма да успеете. Чуйте: никога няма да има нищо добро във вас, каквото и да е добро, от днес до края на света, освен ако то не е СЪТВОРЕНО ОТ САМИЯ ТВОРЕЦ ЧРЕЗ СЛОВОТО МУ, съдържащо в себе си съзидателна енергия. Искате ли да се обхождате в добри дела, след като излезете от този дом? Това може да стане само ако бъдете сътворени в Исус Христос за добри дела. Спрете да се опитвате. Погледнете към Твореца и приемете съзидателното му слово: "Христовото слово да се вселява във вас богато." ТОГАВА ще се появят добрите дела и ще бъдете християни. Тогава, поради факта, че живеете с Твореца и сте в присъствието на съзидателната енергия, ще имате този приятен, ведър мир, истинската сила, принадлежаща на

християнина.

Когато ви казва, че сте "Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим", признайте Твореца, признайте добрите дела, които се СЪЗДАВАТ във вас, без да обръщате внимание на каквото и да е дело, което не е СЪТВОРЕНО, защото няма нищо добро освен онова, което е създадено от Господа.

Сега сте сътворени нови в Христос Исус. Той казва така. Да Му благодарим, че това е така. Какво, ще бъдете ли еволюционисти по отношение на този текст? Използвано е сегашно време: Ние сме Негово творение, ние сме създадени в Христа Исуса за добри дела. Такива ли сте? Словото е изговорено. То е съзидателно. Колко време ще допуснете да мине между това Божие слово и създаването на ново естество във вас? Казахте за сътворението, че всеки, който допусне дори минута да измине между СЛОВОТО и СЪТВОРЕНИЕТО, е еволюционист. Какви сте сега по отношение на Божието слово, което създава хора в Христа Исуса за добри дела? Дали сте еволюционисти? Елате, нека всички бъдем креационисти.

Не виждате ли, че по този начин няма да е необходим дълъг, отегчителен, изморителен процес, за да се подготвите да посрещнете Господа в слава? Толкова много хора гледат към себе си. Знаят, че според естеството на нещата би им трябвало много дълго време да се подготвят напълно за посрещането Му. Ако това става чрез еволюция, НИКОГА не биха го постигнали. Но когато е чрез сътворение, всичко става с увереност и бързина. Словото, за което говорих преди малко, е точно това слово, което всеки тук може да приеме за себе си: "Макар че толкова много хора размишляват за тайната на вярата и благочестието, те биха могли да разрешат проблема, като провъзгласят [кажат ясно, силно]: "Знам, че Исус Христос е мой дял завинаги."

Разбирате ли в колко голяма степен сме били еволюционисти? Ще изоставим ли еволюционизма? Хайде сега, нека бъдем креационисти и да сложим точка. Нека бъдем истински съботопазители. Нека вярваме в Господа. Той говори за прощение, за чисто сърце, за святост, Той ги създава. Допуснете Го да ги създаде във вас. Престанете с еволюционизма и допуснете съзидателното Му слово да действа във вас, допуснете творческата Му мощ да изработи

във вас изреченото. Преди да напуснете този дом, Бог може да ви подготви да Го посрещнете. Наистина по този начин вие го посрещате. И когато по този начин Го посрещнете и продължите да Го посрещате ВСЕКИ ДЕН, няма ли да сте готови за срещата с Него? Вярвате ли в това? Вярвате, че Той е направил СВЕТОВЕТЕ и светлината чрез словото Си и че прокаженият бе незабавно очистен? В себе си обаче смятате, че е необходимо много време между изричането на словото и осъществяване на изреченото. О, защо да сте еволюционисти? Сътворение, сътворение - ето същността.

Вие и аз трябва да поканим хора на вечерята; трябва да кажем на всички: "Дойдете, защото всичко е вече готово." Как мога да кажа на някого, че всичко е готово, след като самият аз не съм готов? Това е лъжа от самото начало. Думите ми няма да стигнат до човека, те са само празен звук. Но когато в призива се съдържа съзидателната енергията на словото, което ни е подготвило, очистило ни е от греха, сътворило ни е за добри дела и ни придържа така, както слънцето се придържа в определения му от Бога път - ТОГАВА можем да заявим на потъналия в нечестия свят: "Дойдете, защото всичко е вече готово" и ТЕ ЩЕ ЧУЯТ. Ще чуят в призива нотки от гласа на Добрия Пастир и с радост ще отидат при Него, за да могат сами да получат съзидателната енергия, която да ги направи нови създания и да ги подготви за вечерята, на която са били поканени.

Ето къде е нашето място в историята на този свят. Божият белег се поставя върху хората. Помнете, Той никога няма да постави белега Си върху някой неочистен от покварата. Бог няма да постави знака Си върху нещо лъжливо и лошо. Ще Го помолите ли да постави печата Си на правда върху нещо несправедно? - Няма да имат смелостта да го направите. Знаете, че Той е прекалено праведен, за да постъпи така. ТОЙ трябва да очисти вас, за да може да постави печата Си върху своето собствено творение. Може да постави печата на одобрението върху сърцата ви само когато съзидателното Му слово постигне целта си във вашите сърца.

Можете да разберете в чие присъствие се намираме. Можете да разберете колко време е необходимо, за да се изчерпи дори наполовина тема като тази. Братя, когато спрем, нека спрем в присъствието на ТВОРЕНИЕТО. Нека не бъдем

повече еволюционисти. Нека не мине нито миг между изговореното от Бога слово ЗА вас и осъществяването на изреченото ВЪВ вас. Така, живеейки в присъствието на творението и ходейки с Твореца, поддържани от съзидателна сила и вдъхновявани от съзидателна енергия - с такива хора Бог може да помести света много скоро.

В началото мислехте че темата е необичайна за повод като днешния [заклучителната служба от молитвената седмица]. Сега можете да се уверите, че това е точно настоящата истина. Има само два пътя. Няма неутрална земя. Всеки човек на света е или креационист, или еволюционист. Еволюцията е безверие, смърт. Сътворението е християнство, живот. Изберете Сътворението, Християнството и Живота, за да живеете. Нека бъдем единствено креационисти, и то завинаги. И нека хората кажат: Амин.

5. Спасителна вяра

Е. Дж. Уагонър

“Байбъл еко”, 1 август 1890 г.

“А правдата, която е чрез вяра, говори така: Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч да свали Христа? или кой ще се слезе в бездната, сиреч да възведе Христа от мъртвите? Но що казва тя? Казва, че думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, сиреч думата на вярата, която проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш” (Римл. 10:6-9).

Можем ли да приемем тези думи, особено изказването в последния стих, като буквални и истинни? Ще бъдем ли в безопасност, ако не ги приемем? Има ли нещо повече от вяра в Христос, което да е необходимо за спасението? На първите от тези въпроси казваме: Да; на последните два казваме: Не. Можем да се обърнем към Писанието за потвърждение. Толкова ясни изявления не могат да бъдат други освен буквални и истинни и на тях може да разчита всеки треперещ грешник.

Като доказателство вземете случая с тъмничаря във Филипи. След претърпени нечовешки бой Павел и Сила бяха поставени под негов надзор. Въпреки разкъсаните си гърбове и оковите на нозете, те се молеха и пееха хваления на Бога посреднощ. Внезапно земетресение разтърси затвора и всички врати се отвориха. Тъмничарят се разтрепери не само от страх, породен от клатенето на земята под него, или от страха от очакващото го римско възмездие поради бягството на затворниците. Той почувства в земетресението напомняне за великия съд, за който апостолите бяха проповядвали. Треперещ под товара от вина, той падна пред Павел и Сила и каза: “Господа, що трябва да сторя, за да се спася?” Запомнете отговора. Ето една душа в крайна нужда. Онова, което бе необходимо за него, е вестта и към всички погубени. На апела на уплашения тъмничар Павел отговори: “Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш ти и домът ти” (Деяния 16:30, 31). Това е в съгласие с Павловите думи към римляните, които цитирахме.

При един случай евреите казаха на Исус: "Какво да сторим, за да вършим Божиите дела?" Точно това искаме да знаем и ние. Забележете отговора: "Това е Божието дело, да повярвате в Този, Когото Той е изпратил" (Йоан 6:28, 29). Да можеха тези думи да се изпишат със златни букви и да бъдат постоянно пред очите на борещия се християнин. Привидният парадокс се изяснява. Делата са необходими, но въпреки това вярата е достатъчна, защото тя върши делото. Вярата обхваща всичко, а без вяра няма нищо.

Бедата е, че хората като цяло имат погрешна представа за вярата. Те си въобразяват, че тя е просто съгласие и нещо пасивно, към което трябва да се прибавят активни дела. Вярата обаче е активна и тя е не само най-важното нещо, но и единствената истинска основа. Законът е Божията правда (Ис. 51:6, 7), която ни е наредено да търсим (Мат. 6:33). Но законът не може да бъде спазван освен чрез вяра, понеже единствената правда, която ще устои в деня на съда, е правдата, "която е чрез вяра в Христа, тоест, правдата, която е от Бога въз основа на вяра" (Фил. 3:9).

Прочетете думите на Павел в Римл. 3:31: "Тогава чрез вяра разваляме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона." Развалянето на закона от страната на човека не го премахва. Това е невъзможно. Той е твърдо основан като Божия трон. Каквото и да казват хората за закона или колкото и да го тъпчат с нозе и да го презират, той си остава същият. Единственият начин, по който могат да развалят Божия закон, е да го обезсилят в сърцата си чрез своето непослушание. Според Числа 30:15 нарушената клетва е развалена. Затова, когато казва, че ние не разваляме закона чрез вяра, апостолът има предвид, че вярата и непослушанието са несъвместими. Каквато и вяра да изповядва нарушителят на закона, обстоятелството, че е закононарушител, показва, че той няма вяра. Притежаването на вяра личи от основания в сърцето закон, което позволява на човека да не съгрешава против Бога. Нека никой не смята, че вярата е нещо маловажно.

Но не казва ли апостол Яков, че само вяра не може да спаси човека и че вяра без дела е мъртва? Да се спрем на думите му за момент. Много хора с добри намерения са ги изопачили и са ги превърнали в мъртво законничество. Той заявява, че вяра без дела е мъртва и това е в пълно съгласие

с думите, които току-що цитирахме и писахме. Ако вярата без дела е мъртва, отсъствието на дела показва отсъствието на вяра; онова, което е мъртво, не съществува. Ако някой има вяра, делата неизбежно ще се появят и човек няма да се хвали с нито едно от двете - вярата изключва хваленето (Римл. 3:27). Хвалят се само тези, които се уповават изцяло на мъртви дела или чиято вяра е празна.

А какво да кажем за текста от Яков 2:14: "Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?" Отговорът, който се подразбира, е: Такава вяра не може да спаси. Защо? Защото човекът не я притежава. Какво се ползва някой, ако каже, че има вяра, след като с поведението си показва, че няма вяра? Трябва ли да омаловажим силата на вярата само защото тя не прави нищо за човека, който има фалшива изповед? Павел говори за хора, които изповядват, че познават Бога, но се отричат от Него чрез делата си (Тит 1:16). Човекът, за когото говори Яков, е от тази категория. Обстоятелството, че няма добри дела - няма плодове на Духа - показва, че няма вяра макар да говори за нея на висок глас. Разбира се, вярата не може да го спаси, тъй като тя няма сила да спасява хора, които не я притежават.

6. Христос - целта на закона

Е. Дж. Уагонър - "Байбъл еко", 15 февруари 1892 г.

В Римл. 10:4 четем следното: "Понеже Христос изпълнява целта на закона, да се оправдае всеки, който вярва." Преди да покажем значението на този текст, може би ще бъде добре накратко да покажем какво не означава. Не означава, че Христос е поставил край на закона, тъй като (1) сам Христос е казал за закона: "Не съм дошъл да разруша, но да изпълня" (Мат. 5:17). (2) Пророкът е заявил, че вместо да го разруши, Господ ще възвеличи закона и ще го направи почитаем (Ис. 42:21 - ЦП). (3) Законът бе в сърцето на Христос: "Тогавашко време: Ето дойдох, в свитъка на книгата е предписано за мене. Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс. 40:7, 8). (4) След като законът е Божията правда, основа на управлението Му, не е възможно да бъде премахнат по никакъв начин. Виж Лука 16:17.

Читателят трябва да знае, че думата "цел"* не означава "прекратяване". Често е използвана в смисъл на план, намерение. В 1Тим. 1:5 същият писател казва: "А целта на това поръчване е чистосърдечна любов** от добра съвест и нелицемерна вяра." Думата "благотворителност" в този текст често се превежда като "любов". Такова е значението и в Новия превод. В 1Йоаново 5:3 е записано: "Защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди, а заповедите Му не са тежки." Самият Павел заявява, че "любовта изпълнява закона" (Римл. 13:10). И в двата текста една и съща дума (агапа) се среща и в 1Тим. 1:15. Затова казваме, че значението на текста е следното: Целта на това поръчване (закона) е той да бъде спазван. Всеки ще признае, че това е очевиден факт.

Но тази обаче е окончателната цел на закона. В Римл. 10:5 Павел цитира Мойсей, който казва за закона, че "човек, който върши правдата, която е чрез пазенето на закона, ще

* Непреводима игра на думи: на английски думата "цел" (end) означава и "край". - Б.пр.

** В английския превод "Кинг Джеймс" изразът "чистосърдечна любов" е преведен като "благотворителност". - Б.пр.

живее чрез нея”. Христос каза на младежа: “Ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите” (Мат. 19:17). След като целта на закона е била той да се спазва, или с други думи, да създава праведен характер, а обещанието е, че послушните ще живеят, можем да кажем, че крайната цел на закона е била да дава живот. В хармония с тази мисъл са думите на Павел, че законът бе “назначен да докара живот” (Римл. 7:10).

Но “всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога”, а “заплатата на греха е смърт”. Следователно за закона е невъзможно да постигне целта си, да създаде съвършен характер и накрая да даде живот. Когато човек наруши закона веднъж, никакво последвало послушание не може да направи характера съвършен. Затова законът, който бе създаден за живот, всъщност е за смърт. Римл. 7:10.

Ако спрем тук, при един закон неспособен да постигне целта си, всички ние трябва да напуснем света със смъртна присъда. Сега ще видим, че Христос дава възможност на човека да си осигури както праведност, така и живот. Четем, че “с неговата благодост се оправдаваме даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса” (Римл. 3:24). “И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Римл. 5:1). Нещо повече, Той ни прави способни да спазваме закона. “Който [Бог] за нас направи грешен Онзи [Христос], Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога” (2Кор. 5:21). Следователно за нас е възможно да бъдем направени съвършени в Христос - Божията праведност - и точно такива бихме били, ако проявявахме постоянно и неизменящо се послушание към закона.

На друго място четем: “Сега, прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух... Понеже това, което бе невъзможно за закона поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Сина си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух” (Римл. 8:1-4).

Какво не успя да извърши законът? Не можа да освободи дори една виновна душа от осъждане. Защо? Защото бе “отслабнал чрез плътта”. В закона няма елемент на слабост. Слабостта е в плътта. Добрият инструмент няма вина, че не

може да направи здрава тояга от изгнила пръчка. Законът не може да очисти миналото на човека и да го направи безгрешен. Нещастният паднал човек няма сила да се уповава на плътта, за да може да спазва закона. Затова Бог придава на вярващия правдата на Христос, Който бе направен по подобие на греховната плът, така че "правдата на закона" да се изпълни в живота на човека. Затова Христос е целта на закона.

В заключение казвам, че ние открихме, че целта на закона е да дава живот поради послушание. Всички хора са съгрешили и са осъдени на смърт. Христос обаче прие върху себе си човешкото естество и ще придаде правдата Си на онези, които приемат жертвата Му. Накрая, когато застанат като изпълнители на закона - посредством Него - Той ще изпълни в тях крайната Си цел и ще им даде венеца на вечния живот. Повтарям онова, което не можем добре да оценим, че Христос стана за нас "мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление".

7. Непобедимият живот

Е. Дж. Уагонър - "Байбъл еко", 15 октомври 1892 г.

"В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана" (Йоан 1:4, 5). Думата в поле "победи" ни дава точното значение на текста и предава вест на голяма утеха за вярващия. Да видим каква е тя.

Христос е светлината на света. Виж Йоан 8:12. Но светлината е животът Му, както твърди цитираният текст. Той заявява: "Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнина, но ще има светлината на живота." Целият свят бе в тъмнината на греха. Тъмнината се дължеше на липсата на познание за Бога. Както Павел казва, езичниците са "помрачени в разума и странни на живота от Бога поради невежеството, което е в тях и поради закоравяването на сърцето им" (Еф. 4:18).

Сатана, управителят на тъмнината в този свят, е направил всичко възможно да измами хората относно истинския характер на Бога. Той накара света да вярва, че Бог е като хората - жесток, отмъстителен и раздразнителен. Дори евреите, избрани от Бога да бъдат носители на светлината в този свят, се отклониха от Бога и макар на думи да се отделяха от езичниците, бяха потънали в езическа тъмнина. Тогава Христос дойде и "людете, които седяха в тъмнина, видяха голяма светлина. И на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина" (Мат. 4:16). Името Му е Емануил, Бог с нас. "Бог бе в Христос." Бог отхвърли лъжите на Сатана не със силни аргументи, а просто чрез живот сред хората, така че всички да видят. Той демонстрира силата на Божия живот и възможността естеството Му да се проявява в хората.

Животът на Христос бе неопетнен от грях. Сатана упражни всичките си хитрости, но пак не можа да повлияе на този безупречен живот. Светлината му постоянно грееше с непроменима яркост. Тъй като не можа да хвърли и най-слабата сянка в живота Му, Сатана не успя да го подчини на силата си, т.е. на гроба. Никой не можеше да отнеме Христовия живот. Той го даде доброволно. Поради тази причина Сатана

не може да Му попречи да си го вземе отново. Исус каза: "Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си" (Йоан 10:17, 18). В същия смисъл са думите на апостол Петър за Христос: "Когото Бог възкреси, като развърза болките на смъртта, понеже не беше възможно да бъде държан Той от нея" (Деяния 2:24). Така бе показано правото на Господ Исус Христос да стане първосвещеник "по силата на един нов безконечен живот" (Евр. 7:16).

Христос дава този безконечен безупречен живот на всички, които вярват в Него. "Според както си Му дал власт над всяка твар да даде вечен живот на всички, които си Му дал. А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:2, 3). Христос обитава в сърцата на всички, които вярват в Него. "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде себе си за мене" (Гал. 2:20, виж също Еф. 3:16, 17).

Христос, светлината на света, обитаващ в сърцата на последователите Си, създава от тях светлината на света. Тяхната светлина идва не от самите тях, а от Христос, Който обитава в тях. Животът им не е от самите тях, а е Христовият живот, проявяващ се в смъртната им плът. Виж 2Кор. 4:11. Ето какво означава да живеем "християнски живот".

Тази жива светлина идва от Бога в един никога непресъхващ поток. Псалмистът възкликва: "Защото у Тебе е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина" (Пс. 36:9). "След това ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето" (Откр. 22:1). "И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота" (Откр. 22:17).

"Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден" (Йоан 6:53, 54). Ние ядем и пием този живот на Христос, като се храним със словото Му. Той добавя: "Духът е, който дава живот,

плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, дух са и живот са" (ст. 63). Христос обитава в боговдъхновеното Си се дава безплатно на всички, които искат да го приемат. На друго място четем, че Исус извика: "Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие" (Йоан 7:37).

Този живот е християнската светлина и онова, което прави християнина светлина за хората. Животът е негов; блажената утеха за него е, че колкото и гъста да е тъмнината, през която трябва да премине, никаква тъмнина няма силата да угаси светлината. Тази светлина на живота е негово притежание, докато упражнява вяра. Тъмнината не може да я премахне. Затова нека всички, които изповядват Божието име, да имат увереността да кажат: "Не злорадствай заради мене, неприятелю мой. Ако падна, ще стане; ако седна в тъмнина, Господ ще ми бъде светлина" (Мих. 7:8).

8. Вярата

Е. Дж. Уагонър - "Бъйбъл еко", 17 август 1896 г.

"А всичко, което не става от убеждение, е грях" (Римл. 14:23).

Затова, когато сме "оправдани" - направени праведни, - "чрез вяра имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос" (Римл. 5:1).

Вярата, а не делата, е това чрез което хората се спасяват. "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали някой" (Еф. 2:8, 9).

"И тъй, где остава хвалбата? Изключена е. Чрез какъв закон? Чрез закона на делата ли? Не, но чрез закона на вярата. И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона" (Римл. 3:27, 28).

Евангелието изключва хвалбата. Тя е естествена последица от всички опити за оправдание чрез дела. Въпреки това евангелието не изключва делата. Напротив, делата - добрите дела - са голямата цел на евангелието. "Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим" (Еф. 2:10).

В това няма ни най-малко противоречие. Разликата е между нашите дела и Божиите дела. Делата ни винаги са погрешни. Божиите дела винаги са съвършени. Следователно трябва да вършим Божиите дела, за да бъдем съвършени. Ние обаче не можем да вършим Божиите дела, защото Той е безкраен, а ние сме нищо. Най-голямата самонадеяност е човек да мисли, че може да върши сам Божиите дела. Смеем се, когато петгодишно момче си въобрази, че може да върши работата на баща си. Колко по-глупаво и ограничено е човек да си въобрази, че може да върши делата на Всемогъщия.

Добротата не е нещо абстрактно; тя е действие, а действието е характерно само за живите същества. След като само Бог е добър, само Неговите дела имат някакво значение. Само човекът, който има Божиите дела, е праведен. След като никой не може да върши Божиите дела, от това неизбежно следва, че Бог трябва да ни ги даде, ако сме спасени. Точно това прави Той за всички вярващи.

Когато в задоволството си евреите зададоха въпроса: "Какво да сторим, за да вършим Божиите дела?", Исус отговори: "Това е Божието дело, да повярвате в Този, когото Той е изпратил" (Йоан 6:28, 29). Вярата действа (Гал. 5:6; 1 Сол. 1:3). Тя внася Божии дела във вярващия, тъй като внася Христос в сърцето (Еф. 3:17), а в Него е Божията пълнота (Кол. 2:9). Исус Христос е "същият вчера, днес и до века" (Евр. 13:8) и следователно Бог не само примиряваше, но и примирява в Христос света със Себе Си. Ако Христос обитава в сърцето чрез вяра, Божиите дела ще се изявяват в живота, "защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате" (Фил. 2:13).

Ние не можем да проумеем как става това. Не ни е необходимо да знаем как се извършва, тъй като не е необходимо ние да го вършим. Достатъчно ни е, че става така. Не е възможно да разберем как Бог върши делата Си, както не е възможно и ние сами да ги вършим. Християнският живот винаги е тайна дори за самия християнин. Той е живот скрит с Христос в Бога (Кол. 3:3). Скрит е дори от очите на християнина. Христос в човека, надеждата на славата, е тайната на евангелието (Кол. 1:27).

В Христос ние сме създадени за добри дела, които Бог вече е отредил за нас. Трябва само да ги приемем чрез вяра. Приемането на тези добри дела е приемане на Христос. Колко отдавна Бог е подготвил тези добри дела за нас? "... ако и да са били свършени делата Му още при основаването на света, защото нейде си е говорил за седмия ден така: И почина си Бог на седмия ден от всичките си дела; а пък на това място: Няма да влязат - [невярващите] - в Моята почивка" (Евр. 4:3). "Затова ние, повярвалите, влизаме в тая почивка."

Следователно съботата - седмия ден от седмицата - е Божията почивка. Бог даде съботата като знак, чрез който хората могат да знаят, че Той е Бог и че Той освещава (Ез. 20:12, 20). Спазването на съботата няма обаче нищо общо с оправданието чрез дела, а напротив, то е знак и печат на оправданието чрез вяра; то е знак, че човек се отказва от собствените си греховни дела и приема Божиите свършени дела. След като съботата не е дело, а почивка, тя е белег за почивка в Бога чрез вяра в нашия Господ Исус Христос.

Никой друг ден освен седмия ден от седмицата не може

да бъде белег за съвършена почивка в Бога, тъй като само в този ден Бог си почива от делата Си. Бог казва, че невярващите не могат да влязат именно в почивката на седмия ден. Единствено този ден от седмицата е почивен и е неразривно свързан с Божието съвършено дело.

През останалите шест дни, включително и първия ден от седмицата, Бог работеше. През тези дни ние също можем и трябва да работим. Въпреки това във всеки ден можем и трябва да почиваме в Бога. Това ще стане, ако делата ни са "извършени от Бога" (Йоан 3:21). И така, хората трябва да почиват в Бога през всеки ден от седмицата, но само седмия ден може да бъде знак за тази почивка.

Две неща могат да се отбележат като очевидни заключения за представените вече истини. Ако отделим друг ден освен седмия като знак за приемане на Христос и почивка в Бога чрез Него, това всъщност е знак, че Го отхвърляме. След като е замяна на Божието с човешкото, този ден - неделята - е в действителност знак за човешкото приемане на някакъв авторитет над Божия и на идеята, че човек може сам да се спаси със собствени дела. Не всеки съблюдаващ друг ден има тази мисъл. Много хора, които обичат Господа искрено и Го приемат със смирение, спазват друг ден, различен от дадения от Бога като знак за почивка в Него. Те просто не са научили как вярата може да се проявява пълно и правилно. Но тяхната искреност и фактът, че Бог приема неподправената им вяра, не променя обстоятелството, че спазваният от тях ден е знак за издигане над Бога. Когато такива хора чуят Божието милостиво предупреждение, ще изоставят знака на отстъпничество, както биха изоставили къща поразена от чума.

Другият въпрос е, че хората не могат да бъдат насилени да спазват съботата, тъй като тя е знак за вярата, а никой не може да бъде насилен да вярва. Вярата идва спонтанно като резултат от слушане на Божието слово. Никой не може да се принуди да вярва, а още по-малко може да принуди някой друг. Чрез сила човек може да бъде сплашен да каже, че вярва и дори да действа, сякаш вярва. Това означава, че ако някой се страхува от хората повече от Бога, може да бъде принуден да лъже. Обаче "никаква лъжа не е от истината." След като съботата е знак за съвършена вяра, тя е знак и за съвършена свобода - "славната свобода на Божиите чада" - свободата,

която Духът дава. Съботата като част от Божия закон е духовна. И така, нека никой не се мами, че външното спазване на определения от Бога ден - седмия ден - без вяра и упование в Божието слово, е спазване на Божията събота. "Всичко, което не става от убеждение, е грях."

9. Неогреничена благодат за ВСИЧКИ

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 17 април 1894 г.

"А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал" (Еф. 4:7). Мярката на Христовия дар е "всичката пълнота на Божеството". Това е вярно, независимо дали го приемаме като мярка на дара, който Бог направи чрез даването на Христос, или като мярка на дара, който Христос направи, като даде Себе Си. Даденият от Бога дар е единородният Му син, а "в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството". От тази гледна точка, мярката на Христовия дар е мярка на всичката пълнота на Божеството, която пък е мярка на благодатта, дадена на всеки от нас, и от това следва, че на всеки от нас е дадена благодат без мярка, просто безгранична благодат.

От гледна точка на дара, който Христос ни даде чрез Себе Си, това е същото, защото Той даде Себе Си за греховете ни и по този начин се даде НА нас. След като в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството и Той даде Себе Си, в такъв случай мярката на Христовия дар от Негова страна е също и мярката на телесната пълнота на Божеството, т.е. безкрайна, неизмерима благодат - цялата притежавана от Него благодат. Следователно мярката на благодатта, която се дава на всеки от нас, е само мярка на пълнотата на Божеството, т.е. нещо неизмеримо.

Цялата тази безкрайна благодат се дава безплатно на всеки от нас. Дадена е НА ВСИЧКИ НАС. На тебе и на мене, такива каквито сме. И това е нещо добро. Имаме нужда от толкова много благодат, за да станем такива, каквито Господ иска от нас. Толкова е добър, че да ни я даде цялата безплатно, за да бъдем наистина праведни - точно както Той иска.

Господ иска всички да се спасим, и то с пълнотата на спасението. Затова е дал на всеки от нас пълнотата на благодатта, тъй като благодатта е това, което носи спасение. Писано е: "Защото се яви Божията благодат спасителна за всичките човеци" (Тит 2:11). Господ желае всички да бъдем спасени и затова е дал цялата Си благодат - да даде спасение на всички. Цялата Божия благодат е дадена безплатно на всеки

човек, предоставяйки спасение на всички. Друг е въпросът дали само един или всички ще я приемат. Сега изучаваме истината и факта, че Бог Е ДАЛ. След като е дал цялата благодат, Той няма вина, дори хората да я отхвърлят.

Господ иска от нас да бъдем съвършени. Писано е: "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец." В желанието си да бъдем съвършени Господ е дал на всеки от нас цялата притежавана от Него благодат, като е донесъл пълнотата на Своето спасение, за да може всеки човек да се представи съвършен в Христос Исус. Целта на този дар на безграничната благодат е ние да бъдем подобни на Исус, Който е образ на Отец. Писано е: "А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал... С ЦЕЛ ДА СЕ УСЪВЪРШЕНСТВАТ СВЕТИИТЕ, докле ВСИЧКИ достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно мъжество, в МЯРКАТА на ръста на Христовата ПЪЛНОТА."

Искате ли да бъдете като Исус? Тогава приемете благодатта, която е дал изцяло и безплатно. Приемете я в мярката, в която я е дал, а не в мярката, в която смятате, че я заслужавате. Предайте ѝ се, за да може да извърши във вас и за вас чудното намерение, с което е дадена, и тя ще го извърши. Ще ви направи като Исус. Ще постигне намеренията и желанията на този, на когото е дадена. "Представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите." "Тоже ви умоляваме да не приемате напразно Божията благодат."

10. Благодат или грях?

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 1 септември 1896 г.

Никога не трябва да спрем да повтаряме, че под управлението на благодатта е толкова лесно да се върши правда, колкото под управлението на греха е лесно да се греши. Това е така, защото ако няма повече сила в благодатта отколкото в греха, тогава не може да има спасение от греха. Има обаче спасение от греха. Никой вярващ християнин не може да го отрече.

Въпреки това спасението от греха със сигурност зависи от по-голямата сила на благодатта. След като има повече сила в благодатта, това означава, че където силата на благодатта има контрол, е толкова лесно да се върши правото, колкото е лесно без нея да се върши зло.

Никой досега не е открил, че по природа му е трудно да върши зло. Голямата трудност е да се върши правда. Това е така, защото човекът по природа е заробен от една сила - силата на греха, която има абсолютна власт. Докато тази сила владее, не е трудно, а направо невъзможно да се върши доброто, което човекът знае, че трябва да върши. Но ако дойде една по-голяма сила, не е ли ясно, че ще е толкова лесно да се служи на по-голямата сила, колкото е лесно да се служи на другата сила по време на нейното управление?

Благодатта обаче не е само нещо по-силно от греха. Ако това беше всичко, дори тогава би имало надежда и добра перспектива за всеки грешник на света. Но колкото и добро да е това, то не е всичко; не е дори половината. В благодатта има много повече сила отколкото в греха. "Гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта." Колкото повече сила има в благодатта пред греха, толкова повече надежда и добра перспектива има за всеки грешник на света.

Колко повече сила има тогава в благодатта отколкото в греха? Да помисля за момент. Да си задам един-два въпроса. Откъде идва благодатта? Със сигурност от Бога. "Благодат и мир да бъде на вас от Бога нашия Отец и от Господа Исуса Христа." Откъде идва грехът? Разбира се, от дявола. Грехът е от дявола, тъй като дяволът съгреши от самото начало. Добре, колко повече е силата в благодатта от силата в греха? Ясно е

като а-бе-ве, че в благодатта има толкова повече сила, колкото в Бога има повече сила от силата на дявола. Затова е съвършено ясно, че царуването на благодатта е царуване на Бога, а царуването на греха е царуване на Сатана. Не е ли съвсем ясно, че е толкова лесно да се служи на Бога чрез Божията сила, колкото е лесно да се служи на Сатана чрез силата на Сатана?

Трудността е, че мнозина се опитват да служат на Бога със силата на Сатана. Това обаче никога не може да стане. "Или направете дървото добро и плода му добър, или направете дървото лошо и плода му лош." Хората не могат да събират грозде от тръни или смокини от бодили. Дървото трябва да бъде направено добро - от корените до клоните. Трябва да стане ново. "Трябва да се родите отгоре." "Защото в Христа Исуса нито обрязването е нещо, нито необрязването, а новото създание." Нека никой не се опитва да служи на Бога с нещо друго освен с настоящата жива Божия сила, която го прави ново създание; нищо по-малко от изобилната благодат, която осъжда греха в плътта и царува чрез правда за вечен живот чрез Исус Христос нашия Господ. Тогава служенето на Бога наистина ще бъде нов живот; тогава ще открием, че игото Му наистина е благо и бремето - леко; тогава службата за Него ще бъде наистина чрез "неизказана и преславна радост".

Дали Исус някога е открил, че е трудно да се върши добро? Всеки би казал незабавно: "Не." Но защо? Той бе човек като нас. Взе плът и кръв подобни на нашите. "Словото стана плът и пребиваваше между нас." Той имаше такава плът, каквато се намираще в света. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си." "Във всичко!" Не е казано "във всичко освен в едно". Няма изключение. Той бе направен във всичко като нас. Сам по себе си бе толкова слаб колкото сме ние. "Аз не мога да върша нищо от Себе Си."

Защо тогава, макар и подобен на нас във всичко, Той никога нямаше трудности във вършенето на правда? Защото никога не се уповаваше на Себе Си, а единствено на Бога. Цялото Му упование бе в Божията благодат. Винаги се стремеше да служи на Бога единствено чрез Божията сила. Затова Отец обитаваше в Него и вършеше делата Си на правда. Затова за Него винаги бе лесно да върши това, което е право. И ние като Него живеем в този свят. Оставил ни е пример, за

да можем да вървим по стъпките Му. "Защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате." Дадена Му е всяка власт на небето и на земята. Той иска да се укрепите с цялата мощ в съответствие със славната Му сила. "Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството" и Той ви укрепва чрез Духа Си така, че Христос да обитава в сърцата ви чрез вяра и "вие да имате пълнота в Него".

Христос наистина участваше в Божественото естество, а това можете и вие, ако сте чада на обещанието, а не на плътта, тъй като по обещание сте участници в Божественото естество. На този свят не Му бе дадено нещо и Той нямаше каквото и да било в света, което да не ви е дадено безплатно или което да не можете да притежавате.

Всичко това е така, за да можете да ходите в нов живот; за да не служите вече на греха; за да сте служители единствено на правдата; за да се освободите от греха; за да не може грехът да ви владее; за да прославите Бога на земята и да бъдете като Исус. Поради тази причина "на всеки един от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал... докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота". "Умоляваме ви да не приемате напразно Божията благодат."

11. Не приемайте Божиата благодат напразно

А. Т. Джоунс - "Ривю енд херълд", 22 септември
1896 г.

Може ли всеки вярващ да има благодат достатъчна да го пази от съгрешаване? Да. Наистина всеки на света може да има достатъчно благодат, за да не съгрешава. Дадено е достатъчно и при това точно с тази цел. Ако някой от нас я няма, то не е защото не е дадена, а защото не взимаме вече подареното. "А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал" (Еф. 4:6). Мярката на Христовия дар е самият Той и това е мярката на "всичката пълнота на Божеството". Наистина няма мярка за пълнотата на Божеството, тъй като е неизмерима - тя е просто Божиата необхватност. И все пак това е единствената мярка на благодатта, която е дадена на всеки от нас. Необхватната мярка на пълнотата на Божеството е единственото, което може да изрази пропорцията на благодатта, дадена на всеки в света. "Гдето се умножава грехът, преумножи се и благодатта." Тази благодат е дадена, за да може "както грехът бе царувал и докара смъртта, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исуса Христа нашия Господ", като по този начин грехът не ви владее, тъй като сте под благодат.

Благодатта е дадена също така "за усъвършенстване на светиите". Целта ѝ е да доведе всеки до съвършенство в Христос Исус, и то такава съвършенство, което е изцяло според Божиия стандарт. Благодатта е дадена за укрепване на Христовото тяло, "докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божиия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота." Дадена е на всеки от нас, "докле всички достигнем" съвършенството, съизмеримо с "ръста на Христовата пълнота". Благодатта е дадена на всеки там, където грехът изобилва. Тя носи спасение на всеки, на когото е дарена. Носейки спасение, мярката на даряването от нея спасение е мярка на собствената ѝ пълнота, която не е по-малка от мярката на пълнотата на Божеството.

След като безкрайната благодат е дадена на всеки и дава

спасение според собствената си мярка, тогава защо не всички имат неограничено спасение? Ясно е, че това е така, защото човек не взема онова, което му е дадено.

След като безкрайната благодат е дадена на всеки, за да царува в човека и да се противопоставя на силата на греха и за да не може грехът да управлява, защо тогава грехът царува във всеки - къде е грешката? Очевидно грешката е, че човек не позволява на благодатта да направи за него това, за което е дадена. Чрез неверие той осуетява Божиата благодат. Що се отнася до човека, благодатта е била дадена напразно.

Но на думи всеки вярващ твърди, че е приел Божиата благодат. И ако във вярващия благодатта не управлява вместо греха, ако не е получила надмощие над греха, става ясно, че той приема Божиата благодатта напразно. Ако благодатта не води вярващия напред към съвършенство според мярката на ръста на Христовата пълнота, значи я приема напразно. Затова Писанието ни съветва: "И ние, като съдействаме с Бога, тоже ви умоляваме да не приемате напразно Божиата благодат" (2Кор. 6:1).

Божията благодат е способна да постигне онова, заради което е дадена, стига да ѝ се позволи да работи. Знаем, че след като благодатта е изцяло от Бога, силата ѝ не е нищо друго освен сила от Бога. Следователно съвсем ясно е, че Божията сила може да постигне всичко, заради което е дадена - спасение на душата, избавление от греха и от силата му, възцаряване на правдата в живота и усъвършенстване на вярващия в мярката на ръста на Христовата пълнота - стига само да може да царува в сърцето и в живота и да действа според Божиата воля. Но Божията сила е "за спасение на всекиго, който ВЯРВА". Неверието осуетява Божиата благодат. Мнозина вярват и приемат Божиата благодат за спасение от греховете в миналото, но се задоволяват само с това и не ѝ дават място в душите си, за да може да превъзмогва силата на греха и да ги спасява от миналите греховете. Това също е степен на неверието. Следователно по отношение на великата крайна цел на благодатта - съвършенство на живота по подобие на Христос - те на практика получават Божиата благодат напразно.

"И ние, като съдействаме с Бога, тоже ви умоляваме да не приемате напразно Божиата благодат. Защото казва: В

благодатно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах; ето сега е благоприятно време, ето сега е спасителен ден. Ние в нищо не даваме никаква причина за съблазън, да не би да се злослови нашето служение.” Думата “служение” не се отнася само за ръкоположените служители на амвона; тя включва всеки, който е приел Божията благодат или е призовал Христовото име. “Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.” Затова Той не иска никой да приеме Божията благодат напразно, за да не би тази благодат и благословеното ѝ действие да бъдат изтълкувани погрешно от света. В такъв случай стават големи злоупотреби и се отправят обвинения към служението на благодатта. Когато обаче Божията благодат не се приема напразно, но ѝ се дава полагащото ѝ се място, няма никаква съблазън в нищо и служението няма да поражда обвинения, а благословения.

И сега, за да покаже колко цялостно и всепроникващо е царуването на благодатта в човека, който не я е приел напразно, Господ е представил следният списък, обхващащ “всичко” и чрез който “биваме одобрени”. Прочетете го внимателно:

“... но във всичко биваме одобрени”,
с голяма твърдост,
в скърби,
в нужди,
в утеснения,
чрез бичувания,
в затваряния,
в смутове,
в трудове,
в неспане,
в неядене,
с чистота,
в благоразумие,
с дълготърпение,
с благодет,
със Святия Дух,
с нелицемерна любов,
с говорене на истината,
с Божия сила, чрез оръжията на правдата в дясната ръка

и в лявата,
всред слава и опозорение,
всред укори и похвали,
считани като измамници, но пак истинни,
като непознати, но пак добре познати, като на умирање, а
ето, пак живи, като наказвани, а не умъртвявани, като
наскърбени, а винаги радостни, като сиромаси, но обогатявани,
като че нищо непритежаващи, но притежаващи всичко. Този
списък обхваща всички преживявания, които могат да се
случат на вярващия в този свят. Показва, че когато не е приета
напразно, Божията благодат може така да завладее живота,
че всяко преживяване да се приема чрез благодат и да се
превърне в Божие одобрение, водещо до съвършенство в
мярката на ръста на Христовата благодат. "И ние, като
съдействаме с Бога, тоже ви умоляваме да не приемате
напразно Божията благодат."

12. Греховна плът

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 18 април 1899 г.

Има една сериозна обезпокояваща грешка, която се прави от мнозина. Смятат, че когато се преобразят, старата греховна плът изчезва.

Тази грешка се състои в идеята, че трябва да се избавят от плътта, като я премахнат напълно.

Когато открият, че това не става така, когато открият, че същата стара плът с нейните склонности, желания и влечения все още съществува, те не са подготвени, обезсърчават се и са готови да повярват, че никога не са били преобразени.

Ако обаче помислят дори малко, ще могат да разберат, че това е грешка. Нямате ли абсолютно същото тяло след преобразяването си? Тялото не е ли съставено от същия материал - същата плът, кости и кръв? На тези въпроси всички ще отговорят бързо с "да". И очевидно това е истината.

Има и други въпроси. Плътта не е ли от същото КАЧЕСТВО като преди? Не е ли пак човешка, плът, каквато е била и преди? На този въпрос хората също отговарят с "да".

Ето и друг въпрос. След като плътта е същата и със същото качество - човешка и естествена - не си ли остава пак ГРЕХОВНА плът, каквато е била преди?

Ето къде се промъква грешката. На последния въпрос хората са склонни да мислят, че отговорът е "не", а в действителност трябва да бъде решително "да". Това решително "да" трябва да бъде поддържано толкова време, колкото живеем в природното си тяло.

Когато бъде решено и твърдо поддържано, че плътта на преобразения човек все още е греховна и единствено греховна плът, той бива толкова силно убеден, че в нея не обитава нищо добро, че никога не допуска и сянка на доверие в тази плът. След като това е така, единственото му упование е в нещо извън плътта - в Святия Божи Дух. Източникът му на сила и упование е изцяло извън плътта - само в Исус Христос. Когато е непрестанно бдителен, подозрителен и проявяващ недоверие към плътта, никога няма да очаква добри неща от този източник и ще бъде подготвен чрез Божията сила да сломи безмилостно всеки импулс или подтик, които произлизат от

нея. Така не се проваля, не се обезсърчава, но върви от победа към победа и от сила към сила.

1
2 Разбирате, че в такъв случай преобразяването не слага нова плът върху стар дух, а нов дух вътре в стара плът. Не ни се предлага старият ум да се облече в нова плът, а да имаме нов ум със старата плът. Избавлението и победата не се спечелват чрез премахване на човешкото естество, а чрез приемане на БОЖЕСТВЕННОТО ЕСТЕСТВО, което подчинява и властва над човешкото - не чрез отнемане на греховната плът, а чрез изпращане на БЕЗГРЕШНИЯ ДУХ, който да завладее и да осъди греха в плътта.

Писанието не казва: "Имайте същата плът, която беше и в Христа Исуса". Там се казва: "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса" (Фил. 2:5).

Писанието не казва: "Преобразявайте се чрез обновяване на плътта си." Там се казва: "Преобразявайте се чрез обновяване на ума си" (Римл. 12:2). Ние ще бъдем грабнати на небето чрез преобразяване на ПЛЪТТА, но трябва да бъдем преобразени чрез преобразяване на УМА.

Господ Исус прие същата плът и кръв, същото човешко естество, което ние имаме - плът подобна на нашата греховна плът. Поради греха, чрез силата на Святия Дух и посредством Божествения ум, който бе в Него, "осъди греха в плътта" (Римл. 8:3). В това е нашето избавление (Римл. 7:25), в това е нашата победа. "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса." "Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас."

Не се обезсърчавайте, когато забележите греховността на плътта. Единствено в светлината на Божия Дух и чрез проникателността на Христовия ум можете да видите толкова много греховност в плътта си. Колкото повече греховност видите в плътта си, толкова повече от Божия Дух притежавате. Това е сигурен тест. Когато видите колко много преизобилва греховността във вас, благодарете на Господа, че имате толкова много от Божия Дух, че можете да различите толкова много греховност. Имате увереността, че когато греховността изобилва, благодатта е в много по-голяма мярка, "така щото както грехът бе царувал и докара смърт, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исуса Христа нашия Господ".

13. Мъртъв формализъм - част I

А. Т. Джоунс - "Байбъл еко", 28 януари 1895 г.

Невярващите израилтяни, които не притежаваха правдата, идваща чрез вяра, и не оценяваха великата жертва, която небесният Отец е направил, потърсиха правда чрез приноси и чрез заслугите от представянето на тези приноси.

Така бе изопачена всяка форма на служене и всяко определено от Бога нещо, което бе средство за изразяване на жива вяра и което не би имало никакво значение, ако не съществуваше живо присъствие на силата на самия Христос в живота. Дори това не бе достатъчно. След като не намираха мира и удовлетворението на постигнатата правда във всички тези неща, те натрупваха върху тях всичко останало, което Бог бе определил за други цели, но което те бяха изопачили, за да съвпада с личните им намерения - натрупваха върху всичко това десетки хиляди предания, изисквания и изобретени от самите тях незначителни различия, надявайки се напразно, че ще постигнат правда. Равините преподаваха на практика една изповед на отчаянието - "ако една-единствена личност можеше само за един ден да спази целия закон и да не го наруши в нито една точка и дори ако една-единствена личност можеше да спази точката от закона, която се отнася до правилното съблюдаване на съботата - тогава бедите на Израил биха престанали и Месия би дошъл" (Фарар, "Животът и делата на св. Павел", с. 37). Какво друго би могло по-точно да опише мъртвия формализъм? И въпреки цялата тази осъзната нечистота в живота им пак смятаха, че са много по-добри от другите хора и че всички останали са направо кучета в сравнение с тях.

Не е така с хората, които се смятат за праведни чрез Господа поради щедрата изява на жива вяра. Защото когато Господ сметне човек за праведен, той е всъщност праведен пред Бога и поради този факт е отделен от всички хора в света. Но това е така не поради някакво лично превъзходство или поради някаква "заслуга", или поради каквото и да било дело. Правдата е поради превъзходството на Господа и извършеното от Него. Човекът, за когото е направено това, знае, че сам по себе си не е по-добър от когото и да било друг. В светлината

на Божията правда, която му се дава безплатно, със смирението на истинската вяра той смята, че другите са по-добри от него. Фил. 2:3.

Ако отдават на себе си славата за извършеното и ако се смятат за по-добри от всички останали поради личните си заслуги, това веднага ще им спечели фарисейската себеправда. Фарисеите се смятаха за толкова по-добри от другите, че се поставяха извън всеки опит за сравнение. Струваше им се, че е губелно и разрушително да се проповядва като Божия истина твърдението, че "Бог не гледа на лице".

А какъв бе реалният живот на тези хора? О, това бе единствено живот на несправедливост, потисничество, злоба, завист, крамоли, подражателство, злословие, разказване на басни, лицемерие и лукавост. Хвалеха се с почитта си към закона, но като го нарушаваха, обезславяха Бога. Сърцата им бяха изпълнени с убийство, устните им викаха силно за кръвта на Един от братята им, но въпреки това не смееха да прекосят прага на римския съд, "за да не се осквернят". Спазваха стриктно съботата, но прекарваха целия свят ден да шпионират, да доносничат и да правят заговори за убийство.

Онова, което Бог мислеше и все още мисли за такива хора, се показва съвсем ясно в два кратки библейски текста. Ето Божието слово към израилтяните - десетте племена, докато все още имаха благодатно време: "Мразя, презирам празнуванията ви и няма да благоволя в тържествените ви събрания. Даже ако ми принесете всеизгарянията и жертвите си, няма да ги приема, нито ще погледна към примирителните ви жертви от угоени животни. Отмахни от Мене шума на песните си, защото не ща да слушам свиренето на псалтирите ти. Но нека тече правосъдието като вода и правдата - като поток, който не пресъхва" (Амос 5:21-24).

Почти по същото време Бог каза на Юда нещо подобно със следните думи: "Чуйте словото Господно, князе содомски, слушайте поуката на нашия Бог, люде гоморски. Защо Ми е множеството на жертвите ви, казва Господ. Сит съм от всеизгаряне на овни и от тлъстината на угоени. Не Ми е угодна кръв от юнци или от агнета, или от едри козли. Когато дохождате да се явявате пред Мене, кой е поискал от вас това да тъпчете дворовете Ми? Не принасяйте вече суетни приноси. Темянът е мерзост за Мене, тоже и новолунията, и съботите, и

свикването на събранията. Не мога да търпя беззаконието заедно с тържественото събрание. Душата Ми мрази новолунията ви и празниците ви. Досада са на Мене. Дотегна Ми да ги търпя. И когато простирате ръцете си, ще крия очите Си от вас. Даже когато принасяте много молитви, не ща да слушам. Ръцете ви са пълни с кръв.

Измийте се, очистете се, отмахнете от очите Ми злото на делата си, престанете да вършите зло. Научете се да струвате добро, настоявайте за правосъдие, поправяйте угнетителя, отсъждайте право на сирачето, застъпвайте се за вдовицата. Дойдете сега, та да разискваме, казва Господ. Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг. Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна” (Ис. 1:10-18).

Сам Господ е определил тези празници, празнични събрания, жертвоприношения и примирителни жертви, но сега заявява, че ги мрази и няма да ги приеме. Чудните им песни, пети от обучени хора в съпровод на музикални инструменти, правещи голямо зрелище - всичко, което са приели за чудно хубава музика, Господ нарича “шум” и иска да го махне.

Никога не е определял празници, празнични събрания, жертви, жертвоприношения или песни за такава цел с каквато те ги използват. Господ е определил всички тези неща като средство за богобоязлива изява на жива вяра, чрез която сам Той може да живее в сърцето и да изработва правда в живота, така че да са способни с правда да помагат на сирачето и вдовицата и по този начин да бъдат като води, а правдата им като пълноводен поток.

Песни, изпълнявани с помпозност и модни интонации, са само “шум”, докато простичкият израз “Отче наш”, излизащ от сърце, докоснато от силата на истинска и жива вяра и изречен от искрени устни, е музика, която влиза в приклоненото ухо (Пс. 116:2) на небесния Отец и носи Божествено благословение и сила на душата.

Бог е определил всички тези неща само с такава цел. Никога не е искал да бъдат използвани с празна претенциозност и мъртъв формализъм и като средство за справяне с беззаконието на плътското сърце. Нищо друго освен измиването на греховете чрез жива вяра - нищо друго не може да направи тези неща приемливи за Този, Който ги е определил.

14. Мъртъв формализъм - част II

А. Т. Джоунс - "Байбъл еко", 4 февруари 1895 г.

Този аспект от Христовия кръст, който сам по себе си би трябвало да бъде вечно унищожение - същия мъртъв формализъм, празна религиозност, която се е самовъзвеличила - е напаст за християнството навсякъде по света. Много бързо непокаяни хора се промъкнаха в църквата и се издигнаха до мястото на Христос. Като не намираха живота Му присъствие в сърцето чрез жива вяра, те започнаха да се стремят към външно християнство, компенсиращо липсата на Христовото присъствие, което единствено може да даде смисъл и живот на тези форми.

В тази изопачена система възстановяването става чрез форма на кръщение, и то чрез просто поръсване на няколко капки вода; истинското присъствие на Христос е под формата на Господната вечеря; надеждата за спасение се свързва с вида богослужение. И така нататък докато се изброи целият списък на християнски формалности. След като не се задоволиха с това изопачаване на определените от Бога форми на християнството, те натрупаха десетки хиляди собствени изобретения - епитимия, поклоннически пътувания, предания и маловажни подробности.

Както бе в древността и както винаги става с формалистите, животът е една непрестанна изява на делата на плътта - борби и раздори, лицемерие и беззаконие, гонение, доносничество, предателство и други злини. **ТОВА Е ПАПСТВОТО.**

Така обаче злият дух на мъртвия формализъм се е разпрострял извън границите на организираното папство. В наше време това е напаст за християнството навсякъде. Дори християнството на третата ангелска вест не е избягало напълно от тези неща. По цял свят това ще бъде преобладаващото зло в последните дни до самото идване на Господа в слава в небесни облаци.

"А това да знаеш, че в последните дни ще настъпят усилни времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич,

непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятелни на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му; тоже от такива страни" (2Тим. 3:1-5).

Тази преобладаваща форма на благочестие, което няма сила и дори отрича силата, е мъртъв формализъм, срещу който трябва да водим добрата битка на живата вяра. Живата вяра, която се носи на света чрез третата ангелска вест, трябва да ни спаси от поглъщане в световното море от мъртъв формализъм.

Как е при всеки от вас днес? Дали сте в мъртъв формализъм или имате жива вяра? Имате ли вид на благочестие, но без сила? Или чрез жива вяра притежавате силата на обитаващия в сърцето Спасител, Който дава Божествено значение на живота и радост във всички форми на богослужението и определената от Христос служба, а също така изработва Божиите дела и изявява плодовете на Духа в целия живот?

Макар че е средство за намиране на Христос, живия Спасител в света, и на жива вяра в Него, дори самото слово може да се превърне в мъртъв формализъм, както бе в древността, когато Той бе на земята. Господ им каза: "Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мене; и пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:39, 40). Те мислеха, че ще намерят вечен живот в писанията БЕЗ ХРИСТОС, т.е. като САМИ ГО НАПРАВЯТ. "И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че този живот е в Сина Му", тъй като НАМИРАМЕ НЕГО В ПИСАНИЯТА, а не в думите на писанията без Него. Тези думи само свидетелстват за Него. Това е целта им. Следователно "който има Сина, има този живот; който няма Божия Син, няма този живот" (1Йоаново 5:11, 12).

"Истинското благочестие издига мислите и постъпките; тогава външните религиозни форми влизат в съгласие с християнската вътрешна чистота; тогава изискваните за Божията служба церемонии не са просто безсмислени ритуали подобни на ритуалите на лицемерните фарисеи" ("Духът на пророчеството", т. 2, стр. 219).

15. Божии служители

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 29 септември 1896 г.

Според дадения от Господа списък във 2Кор. 6:1-10 става ясно, че в живота на вярващия християнин няма нищо, което да не може да бъде взето от Божията благодат и превърнато в полза, като при това послужи за напредъка му към съвършенство в Христос Исус. Божията благодат винаги ще прави това и дори повече, стига вярващият да позволява на Господа да изпълнява намерението Си в живота му и да допуска благодатта да управлява. "Защото всичко това е заради вас" и по този начин "всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога". Това е нещо велико и наистина славно, самото спасение. Ето как на вярващия се дава възможност винаги да "ни води в победително шествие в Христа".

Това обаче е половината история. Господ предлага не само да спаси този който вярва, но и да го използва за предаване на другите на познанието за Бога, за да могат и те да повярват. Не бива да мислим, че Господната благодат и дарби за нас си остават само наши. Те са първо за нас, това е вярно. Но те са първо за нас, за да може не само ние да се спасим, но и да получим възможност да помагаме на всички, като им предаваме познанието за Бога. Ние трябва да бъдем участници в спасението, преди да успеем да заведем и други към него. Поради тази причина е записано: "Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат." "А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исуса Христа и даде на нас да служим за примирение."

Така всеки, който приеме Божията благодат, същевременно приема с нея и службата на тази благодат за всички останали. Всеки, който открие, че е примирен с Бога, приема и службата на примирението за всички останали. Тук можем да приложим този съвет: "Ние... ви умоляваме да не приемате напразно Божията благодат." Участници ли сте в благодатта? Тогава "служете с нея един на друг". Примирени ли сте с Бога? Тогава знайте, че ви е дал и службата на примирението. Дали не сте приели тази служба напразно?

Ако не приемем Божията благодат напразно, ако

допуснем благодатта да царува, Господ ще направи така, че във всичко да бъдем "одобрени като Божии служители". Това е истината. Господ го казва и това е вярно. "Във всичко биваме одобрени като Божии служители." С други думи, във всичко ще предаваме на другите познанието за Бога. По този начин Господ предлага не само да ни направи "победители в Христос", но и "на всяко място да изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него", т.е. Той предлага да известни на другите чрез нас НА ВСЯКО МЯСТО познанието за Себе Си.

Не можем да направим това сами. Той трябва да го направи чрез нас. Необходимо е да Му сътрудним. Трябва да бъдем Негови съработници. И когато по този начин Му сътрудним, със сигурност ще ни направи победители в Христос и ще изяви познанието за Себе Си на всяко място чрез нас. Благодарим на Господа, че може да го направи. Не казвайте и дори не си помисляйте, че Бог не може да направи това чрез вас. Той МОЖЕ да го постигне чрез вас, стига да не сте приели благодатта напразно; ако допуснете благодатта да царува; ако станете Божии съработници.

Вярно е, че е тайна как това може да се осъществи. Тайна е как Бог може да изяви познанието за Себе си чрез хора като вас и мене на всяко място. Макар че е тайна, то е самата истина. Вярваме ли в Божията тайна? На думи вярваме. Тогава никога не забравяйте, че Божията тайна е Бог изявен в плът. Вие и аз сме плът. Тогава Божията благодат е Бог изявен във вас и в мене, вярващите. Повярвайте го.

Не забравяйте също така, че Божията тайна не е Бог изявен в безгрешна плът, а Бог изявен в греховна плът. Не би имало никаква тайна в Божията изява в безгрешна плът - в личност, която няма никаква връзка с греха. Това би било съвсем ясно. Но да се изяви в плът, обременена с грях и с цялата склонност към греха - това е тайна. Да, това е Божията тайна. Да благодарим на Бога, че туй е един славен факт! Повярвайте го. Пред цял свят и за радост на всеки човек Бог показва чрез Христос, че тази велика тайна е факт от човешкия духовен опит. "И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото." "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята си." Затова Бог "направи грешен Онзи, Който не е знаел грях".

“Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.” Така в нашата плът, с нашето естество, обременен с беззаконие и направен грях, Христос Исус живя на този свят, изкушаван във всичко като нас. Въпреки това Бог винаги Му даваше победа и на всяко място изявяваше благоуханието на познанието за Него. По този начин Бог се изяви в плът - в нашата плът, в обременена от греха човешка плът - и сам бе направен грях, слаб и изкушаван като нас.

Така Божията тайна стана известна на всички народи. О, повярвайте го! Това е Божията тайна днес и винаги - Бог изявен в плътта, в човешката плът, в плътта, обременена с грях, изкушавана и изпитвана. В тази плът Бог ще изяви познанието за Себе Си на всяко място, където има вярващи. Повярвайте го и прославете свящото Му име.

Това е тайната, която днес и в третата ангелска вест трябва отново да се представи на всички хора. Това е Божията тайна, която в днешно време трябва да бъде завършена - не само завършена в смисъл да ѝ се сложи край в света, но в смисъл да бъде доведена до край в своето велико дело във вярващия. В думи и дела това е спазването на Божиите заповеди и вярата Исусова.

“Дерзайте, Аз победих света” - разкрих Бог в плът. Нашата вяра е тайната, която е победила света. “Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него.”

16. Пазени от словото

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 13 октомври 1896 г.

В християнския живот всичко зависи от Божието слово. Вярно е, че Бог може и желае да ни пази от съгрешаване, но това трябва да стане чрез словото Му. Така е писано: "Чрез думите на Твоите уста аз опазих себе си от пътищата на насилниците." "В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам." Ето го определеното от Бога средство и няма друг начин да постигнем всичко това.

Този път не е посочен от Бога просто защото произволно е решил това да бъде начинът, след което наложил на хората да вървят точно по определения път. Словото му е пътят на спасението и освещението (християнския живот), защото този е начинът, по който Господ върши нещата; защото този е начинът, по който се изявява. Именно чрез словото Бог създаде всичко в началото; именно чрез словото прави човека ново създание и именно чрез словото Той ще създаде отново този свят и всичко в него. "Чрез словото на Господа станаха небесата и чрез дишането на устата Му - цялото им множество... Защото Той каза и стана; Той заповяда и затвърди се." Тъй като се възродихте... чрез Божието слово." И Седящият на престола рече: Ето, подновявам всичко... И рече ми: Сбъдна се."

Божието слово не само създаде световите, но и ги поддържа. "Защото те своеволно не признават това, че Божието слово отначало е имало небе и земя, сплотени от водата, и всред водата, но пак посредством тях тогавашният свят, потопен от водата, загина. Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибел на нечестивите човеци." По същия начин Божието слово не само създава християнина, но го и поддържа, храни и помага да расте. Бог държи всичко чрез мощното Си слово. Християнинът е сред това "всичко" както и световите.

Не може да има съмнение, че Господ пази и държи по местата им всички светове. Той обаче държи не само световите, но и "всичко". Това е вярно за християнина, както и за всяка звезда на небето. Не може да има съмнение, че звездите и световите са държани и поддържани в пътя си чрез Господнето слово. Също така не може да има съмнение, че

християнинът е държан и поддържан в правилния си път чрез Господнето слово.

На това трябва да вярва и разчита всеки, който изповядва Христовото име. Вие и аз не можем сами да се държим и да вървим в правилния път, както това не е възможно за слънцето и земята. Както е сигурно, че световите зависимости от това слово, така е сигурно, че християнинът зависи от него. И когато това е така, християнинът е пазен в Господния път толкова сигурно и лесно колкото всяка планета във вселената. Писано е, че Той "може да ви пази от препъване". Господ казва: "Ще те подпра с праведната Си десница." "Но ще стои, защото Господ е силен да го направи да стои." *Думи 14:4*

О, ти, борещ се и неуспяващ християнино, това слово, което поддържа големи светове, не е ли способно да поддържа и тебе? Уповавай се на това слово. Уповавай се изцяло на него. Облегни се изцяло на него и тогава ще намериш покой. Уповавай се на Господа да те поддържа така, както Му се уповаваш, че поддържа слънцето. Словото Му поддържа слънцето, но то важи и за тебе, само за тебе. "Не бой се, защото Аз Съм с тебе." "Ще те подпра." Ще те пазя, ти си Мой. Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя." Никога няма да те оставя, докато не направя това, което Съм изрекъл за тебе.

"Божие слово е живо, деятелно." "Деятелно" означава "изпълнено със сила." Божие слово е живо и пълно със сила, за да изработва за вас, с вас и във вас всичко изречено. Вярвайте в това слово, уповавайте му се, защото то е слово на живия Бог. То е слово на състрадателния Спасител. "Приемайте с кротост всаденото слово, което може да спаси душите ви." "Препоръчвам ви на Бога и на словото на Неговата благодат, което може да ви назидава и да ви даде наследството между всичките осветени." Вие "с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение". Божията сила се проявява чрез словото Му и затова то е мощно. Вярата идва чрез слушането на Божие слово; затова то е "вярното слово", изпълненото с вяра слово. Когато казва, че вие "с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение", това е изричане на мисълта: Вие сте пазени чрез Божие слово "чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време". Вярвайте в това слово, уповавайте му се и открийте силата му да запазва.

17. Силата на словото - I

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 20 октомври 1896 г.

"Защото както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, но пои земята и я прави да произраства и да напъпва, та дава семе на сеяча и хляб на гладния. Така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми. Не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам."

Земята може да ражда растителност само защото над нея идва влага от дъжда или от снега. Без тях всичко би увехнало и загинало. Така е и с живота на човека и Божието слово. Без Божието слово човешкият живот е така лишен от сила и добро както е земята без дъжд. Но нека само Божието слово падне върху сърцето като порой над земята. Тогава животът ще бъде свеж и красив в радостта и мира на Господа и произвеждащ плодовете на правдата, които се раждат чрез Исус Христос.

Забележете, че не вие трябва да направите това, което Му е угодно, но словото "ще извърши волята Ми". Не трябва да слушате или да четете Божието слово и да казвате: "Трябва да направя това или онова." Необходимо е да отворите сърцата си за словото, за да може то да постигне Божиата воля във вас. Не вие трябва да направите това, а словото. "То", самото Божие слово, трябва да постигне всичко, а вие трябва да го допуснете. "Христовото слово да се вселява във вас богато."

Същото е заявено и на друго място по следния начин: "...като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите." Божието слово е това, което трябва да действа във вас. Не бива вие да действате, за да вършите Божието слово: то трябва да работи във вас, за да ви подтиква да действате. "Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно."

Божието слово е живо и изпълнено със сила и когато му се позволи да действа в живота, ще се извърши мощно дело в личността. Тъй като това слово е Божие, силата, с която е изпълнено, е единствено Божия; и когато на това слово се

позволи да действа в живота, тогава там ще се изяви Божието дело - именно Божията сила действа мощно. Следователно Бог е, Който работи във вас не само да го желаете, но и да го изработвате. "Но [словото] ще извърши волята Ми." Нека я извърши.

От тези библейски текстове е ясно, че от нас се очаква да гледаме на Божието слово като на нещо САМОИЗПЪЛНЯВАЩО СЕ. Божето слово е самоизпълняващо се. Това е великата истина, представена навсякъде в Библията. Тук е разликата между Божието и човешкото слово. Точно тази разлика е подчертана в следния текст: "... като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите."

В човешкото слово няма сила за изпълнение на изреченото. Каквато и да е способността на човека да осъществява онова, което е казал, в самото слово няма сила да постигне изреченото. Човешкото слово може да изразява най-лесното за изпълнение нещо и вие да му повярвате, но въпреки това трябва да разчитате на самия човек, А НЕ НА СЛОВОТО МУ, да постигне обещаното. Не словото е това, което върши. Самият човек трябва да го осъществи. А това може да стане и без въобще да изрече някаква дума. Такова е човешкото слово.

Не е така с Божието слово. Когато словото бъде изговорено от Господа, още в същия миг в него има жива сила, която да изпълни изреченото. Не е необходимо Господ да използва каквото и да било друго средство, за да изпълни изреченото чрез словото. Библията е пълна с такива примери и те са написани, за да ни научат на едно - трябва да гледаме на словото като на Божие, а не като на човешко слово; можем да го приемем за Божие слово, каквото е в действителност, за да може да изпълнява успешно в нас "благоволенieto на Неговата воля".

"Чрез словото на Господа станаха небесата и чрез дишането на устата Му - цялото им множество... Защото Той каза и стана." "С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща." Отначало нямаше никакви светове. Нещо повече, нямаше го материалът, от който са направени. Нямаше

нищо. Тогава Бог каза и всички светове застанаха на местата си. В такъв случай откъде дойдоха световите? Преди да изговори, нямаше нищо; след като каза, те се появиха. Откъде дойдоха? Какво ги създаде? Какво създаде материала, от който са направени? Кое ги доведе в съществуване? Именно изреченото СЛОВО постигна това. Това слово направи всичко, защото бе Божие слово. В него имаше божественост на живота и духа, съзидателна сила да извърши всичко изречено. Такова е Божието слово.

“... и това е словото, което ви е благовестено.” Божието слово в Библията е същото - същото по живот, дух, съзидателна сила - съвсем същото като словото, което сътвори небесата и цялото небесно множество. Исус Христос бе Този, Който изрече словото при сътворението; Той бе Този, Който изрича словото в Библията. При сътворението изговореното слово направи световите; в Библията изговореното слово спасява и освещава душата. В началото изреченото слово създаде небето и земята; в Библията изреченото слово сътворява в Христос Исус човека, който го приема. И на тези две места, и навсякъде другаде в Божието дело словото е това, което работи.

Нека Христовото слово обитава във вас. Приемете го не като човешко слово, а като Божие слово, което действа ефикасно и във вас. “Защото както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, но пои земята и я прави да произрастява и да напъпва, та дава семе на сеяча и хляб на гладния, така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми. Не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.” “Вам се провади словото на това спасение” [ЦП]. “И сега препоръчвам ви на Бога и на словото на Неговата благодат, което може [буквално “е пълно със сила”] да ви назидва и да ви даде наследството между всичките осветени.”

18. Силата на словото - II

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 27 октомври 1896 г.

Видяхме, че обитаващата в Божието слово сила може да създава светове още при самото изричане. То може и сега да създава човека отново в Христос Исус - всеки, който приеме това слово.

В осмата глава на Матей се разказва за стотник, който отиде при Исус "и Му се молеше, казвайки: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, **НО КАЖИ САМО ЕДНА ДУМА** и слугата ми ще оздравее... Тогава Исус рече на стотника: Иди си; както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час."

Според очакванията на стотника кое бе това, което щеше да излекува слугата му? "Само една дума", която Исус би изговорил. И след изговарянето на думата на какво се уповаваше и откъде очакваше стотникът изцелителна сила? От "само една дума". Той не очакваше Господ да го извърши по някакъв начин, различен от словото. Не, той изрече думите: "Така нека ти бъде." Прие това слово като Божие, очакваше го, надяваше се на него да извърши изреченото. Така и стана. Това слово е Божието слово днес така сигурно, както е било в деня, когато е било изречено за първи път. Не е загубило нищо от силата си, защото то "живее и трае довека."

И отново в Йоан 4:46-52 се разказва как един благородник, чийто син бил болен в Капернаум, отишъл при Исус в Кана "да Го помоли да слезе и да изцели сина му, защото беше на умираше. Тогава Исус му рече: Ако не видите знамения и чудеса никак няма да повярвате. Царският чиновник Му каза: Господине, слез докле не е умряло детенцето ми. Каза Му Исус: Иди си, син ти е жив. Човекът повярва думата, която му рече Исус, и си отиде. И когато той вече слизаше към дома си, слугите му го срещнаха и казваха, че син му е жив. А той го попита в кой час му стана по-леко. Те му казаха: В седмия час треската го остави. И така бащата разбра, че това е станало в същия час, когато Исус му рече: Син ти е жив."

Това е силата на Божието слово за човека, който го приема точно като такова. Това е силата, която "действа между вас, вярващите". Това е начинът, по който Божието слово постига

всичко в хората, които го приемат и го допускат в себе си. Забележете, че и в двата случая всичко бе постигнато в мига на изричане на словото. Забележете също така, че болните не бяха в присъствието на Исус, а на известно разстояние - при втория случай поне на един ден път от мястото, където Исус се среща с благородника. Въпреки това човекът бе изцелен още при изговаряне на словото. Днес това слово е така живо и пълно със сила за хората, които го приемат, както е било и тогава. Вярата е онова, което го приема като Божие слово и се уповава на него за постигане на изреченото. След като стотникът каза: "Кажи само една дума и слугата ми ще оздравее", Исус заяви пред насъбралите се: "Нито в Израиля съм намерил толкова вяра." Нека намери тази вяра днес в Израил.

Исус казва на всеки от нас: "Сега сте вече чисти чрез учението, което ви говорих." Именно ЧРЕЗ словото става очистиването. Господ не ви предлага да ви очисти по някакъв начин отделен от словото, а чрез изговореното от Него слово. Там и само там трябва да търсите очистиващата сила и да я приемете като истинско Божие слово, което действа във вас и постига желаното. Господ не възнамерява да ви очисти по някакъв друг начин освен чрез силата и присъствието на чистите Си слова.

Един прокажен каза на Исус: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш." Исус му отговори: "Искам, бъди очистен. И на часа му се очисти проказата." Страдате ли от проказата на греха? Дали сте казали или ще кажете сега: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш." Отговорът към вас е: "Искам, бъди очистен." Вие бивате очистени "начаса" и това е така сигурно, както бе сигурно за прокажения. Вярвайте в словото и славете Бога за очистиващата му сила. Не вярвайте вместо онзи прокажен в миналото; вярвайте го за себе си сега, начаса. Приемете го като хората от древността и то веднага ще подейства между вас, вярващите.

Нека всички, които са приели Христовото име, приемат словото Му днес като истинско Божие слово и разчитат, че то ще извърши изреченото. Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, "за да я освети, като я е очистил с водно умиване чрез словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна", така че да служи за Божия слава.

19. Живот чрез Словото

- А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 10 ноември 1896 г.

"А сега и независимо от закона се яви правдата от Бога, за която свидетелстват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички и на всички, които вярват, защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога."

Божията правда е това, което всеки трябва да търси най-напред. "Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда." В пътя на праведния има живот. Невъзможно е да се отдели Божият живот от Божията правда. Както е сигурно, че имате Божията правда, така сигурно е, че имате Божия живот.

"А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога." СЕГА е днешното време, този момент, дори мигът, в който четете. В този момент, точно сега, Божията правда се изявява "за всички и на всички, които вярват". Вярвате ли в Исус Христос СЕГА, в този момент? Вярвате ли? Ако кажете: "Да", в такъв случай "сега", в този миг Божията правда се изявява за вас и на вас. Вярвате ли го? Божието слово го заявява. Смятате ли, че е така? А ако не, тогава вярвате ли в словото? Когато Господ казва нещо съвсем ясно, че правдата Му се изявява за вас и на вас сега, а вие заявявате, че това не е така, в такъв случай вие не вярвате в Бога.

Господ иска да кажете, че това, което Той казва, е вярно; че всичко е "сега", в този момент; че е така за вас и на вас. "Но пак е нова заповедта, която ви пиша, което нещо е истинско и в Него, и във вас." Когато Господ каже нещо, то е вярно, дори никой на света да не повярва. То ще бъде вярно за Бога, но не и за хората. Господ обаче иска да бъде вярно както за вас, така и за Него. Когато признаете, че казаното от Него е вярно "сега", в този миг, тогава то става вярно в Него и във вас. Това означава да повярвате в Бога - да повярвате на словото Му. Това означава словото Му да пребъдва във вас. "Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви бъде."

Много хора са готови да признаят съвсем общо, че казаното от Господа е истина; могат да признаят, че то е истина и за другите хора, но не и за самите тях точно сега. Такива

хора всъщност не знаят, че Божието слово е истина. "Вярата, която имаш за тия неща, имай я за себе си пред Бога." Ако нямате вяра за себе си, ваша собствена вяра, вие въобще не притежавате вяра. Ако не вярвате, че Господното слово е вярно за вас лично, сега, вие въобще не вярвате. Тъй като не живеете вчера, нито утре, а сега, в този момент, ако не вярвате сега, вие въобще не вярвате. Затова според Божието слово СЕГА е благоприятното време, сега е спасителният ден. "А сега... се яви правдата от Бога, за която свидетелстват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички и на всички, които вярват."

Вярвате ли в Исус Христос като във ваш личен спасител сега? Можете да отговорите за миг. Знаете, че можете да отговорите. Тогава в този момент благодарете на Господа, че правдата Му се проявява за вас и на вас. Той не само го казва, но ви дава и свидетели - закона и пророците. Нарушеният от вас закон, законът, който е показал, че сте виновни пред Бога, точно този закон сега, изявен чрез Божията правда, свидетелства, че имате справедливо основание да получите правдата и че сте оправдани чрез вяра в Исус Христос. Пророците също свидетелстват за този блажен факт. "Моментът, в който повярва в Христос, грешникът застава в Божието присъствие неосъден, тъй като Христовата правда е негова. Христовото съвършено послушание му се вменява." Това не е ли достатъчно да кажете сега, ако преди не сте го казвали, че "сега се проявява Божията правда" във вас и на вас, които вярвате в Исус?

"А с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше." Не предпочитате ли да имате Божията правда сега, вместо да имате греховете си? Казвате: "Да". Много добре. Бог "сега" е изпратил Исус Христос "да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред". Ще изхвърлите ли греховете си СЕГА, в този момент, и ще приемете ли правдата, която Той дава и която дарява безплатно дори сега, в този момент? Те "се оправдават даром." "Оправдават" е в сегашно време. "Оправдаваха" е в минало време, "ще се оправдават"

е в бъдеще време, но "оправдават" е в сегашно време. Затова Господ казва на вас и за вас, които вярвате в Исус: "А с Неговата благодат се оправдават [сега, в този момент] даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когато Бог постави за умилоствение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше."

Но Господ не оставя нещата дотук. Той набляга на сегашната сила и благословение. "За да покаже, казвам, правдата Си в НАСТОЯЩЕТО време." Първо, казва, че в настоящето време Божията правда се изявява за всички, които вярват; след това споменава, че "се оправдаваме даром". О, бедна, трепереща, съмняваща се душа, това уверение не е ли достатъчно сега, в този момент, за да повярваш, че Божията правда е твоя? че се оправдаваш даром по благодат? че "в настоящето време" правдата е твоя, за да се изкупят всичките ти минали грехове?

Това не е ли достатъчно? Достатъчно е да задоволи Бога, понеже заявява: "... за да покаже, казвам, правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса." След като това е достатъчно да задоволи Господа, не е ли достатъчно да задоволи и вас? Ще приемете ли "в сегашно време" пълнотата на този благословен дар на правдата - живота, така че когато Господ види плода от мъките на душата, да се възрадва отново, а като види радостта ви, да се възрадва двойно повече? Това е всичко, което иска от вас. "А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда."

Това е Божието слово, словото на правдата, словото на живота към вас "сега", "в настоящето време". Ще бъдете ли направени праведни чрез него "сега"? Ще живеете ли чрез него сега? Това е оправдание чрез вяра. Това е праведност чрез вяра. Това е най-простото нещо на света. Зависи дали Божието слово ще е истина във вас "сега". Бог рече на Авраам: "Изброй звездите, ако можеш ги изброи... Толкова ще бъде и твоето потомство." "И Авраам повярва в Господа и Той му го вмени за правда." "Това пък, че му се вмени за правда, не се написа само за него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите

Исуса, нашия Господ, Който биде предаден за прегрешенията и биде възкресен за оправданието ни. И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос.”
“Сега”, “в настоящето време” това е вярно. То е вярно за Него. Нека сега, в настоящето време бъде вярно и за вас.

20. Изследване върху Посланието към галатяните

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 29 август 1899 г.

Галатяни 1:3-5

"Благодат и мир да бъде на вас от Бога Отца и от нашия Господ Исус Христос, Който даде себе си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят според волята на нашия Бог и Отец, Комуто да бъде славата до вечни векове. Амин."

"Благодат и мир да бъде на вас от Бога Отца и от нашия Господ Исус Христос." Такъв е поздравът във всяко послание на Павел с изключение на това до евреите. Почти същият е поздравът и в двете послания на Петър.

Това в никакъв случай не е обикновена формалност. Тези послания са дошли до нас като Божие слово, каквото са и в действителност. Следователно този поздрав, макар и често повтарян, да, именно защото е често повтарян, идва до нас като Божие слово на поздравление и пълно уверение в Божията благосклонност и мир, които се предоставят на всяка душа.

Благодатта е милост. Следователно това Божие слово е милост за всяка душа, която някога го прочете или чуе.

Самото Му име е благодатен - даващ благодат. Името Му е такова, каквото е Той. А Той е "същият вчера, днес и до века". При Него "няма изменение или сянка от промяна." Затова чрез Него благодатта, безграничната милост, винаги се простира към всяка душа. О, да можеха всички да повярват в това!

"Мир." Той е "Бог на мира". Няма истински мир освен Божия. "Няма мир за нечестивите, казва Господ." "А нечестивите са като развълнуваното море, защото не може да утихне."

Макар че целият свят лежи в нечестие, Бог на мира изрича думи на мир за всяка душа. Защото Христос, Княза на мира, "нашия мир", направи Бог и човека едно, като в плътта Си унищожи враждата, за да създаде в Себе Си двата в един нов

човек и тъй да направи мир, "като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст" (Еф. 2:14, 15; Кол. 1:20). След като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст, Той дойде и "благовества мир на вас, които бяхте далеч, и мир на тия, които бяха близо"; мир на всички вас. Затова винаги и всякога поздравът Му към всяка душа е: Мир вам. И всичко това е от Бог Отец и от нашия Господ Исус Христос!

О, да можеха всички да го повярват така, че Божият мир, който никой ум не може да разбере, да пази сърцата и умовете ви чрез Христос Исус.

"И нека царува в сърцата ви Христовият мир." Нека царува. Това е единственото, което се иска от вас. Не отказвайте, не го отхвърляйте. Нека царува.

"Който даде Себе Си за нашите грехове." О, братко, сестро, грешнико, който и да си ти, каквито и да са греховете ти, Христос даде Себе Си за твоите грехове. Остави Го да ги отнеме. Той ги е изкупил - твоите грехове - със страшната цена на кръста. Остави Го да ги отнеме. Той ги е изкупил - твоите грехове - със страшната цена на разпятието. Остави Го да ги отнеме.

Той не иска да премахнеш греховете си, за да отидеш при Него и да станеш изцяло Негов. Моли те да отидеш при Него с греховете и всичко останало и да бъдеш изцяло Негов - с греховете и всичко останало. Те ще ти бъдат отнети и премахнати завинаги - всичките ти грехове. Христос даде Себе Си за тебе, за греховете ти и всичко останало. Той те е изкупил с греховете и всичко останало. Остави Го да получи това, което е изкупил, остави Го да вземе своето, остави Го да те има с греховете и всичко останало.

Той "даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят". Забележете, че за да ни избави от сегашния зъл свят, Той даде Себе си за нашите грехове. Това показва, че всяко нещо от сегашния зъл свят, което е във всеки от нас, е в греховете ни.

Те са наши грехове. Принадлежат ни. Ние сме отговорни за тях. Що се отнася до нас, този сегашен нечист свят е в личното ни "аз", в греховете ни. Но да бъде слава на Господа, че даде Себе си за нас, за греховете ни и всичко останало. Той даде Себе Си за нашите грехове, за самите нас и всичко останало и това бе направено, за да може да ни избави от

сегашния нечист свят.

Желаете ли да се избавите от този настоящ нечист свят? Оставете Господ да ви притежава, греховете ви и всичко останало, което е изкупил и което следователно Му принадлежи по право. Моля ви, не Го ограбвайте от Неговата собственост, като по този начин оставате в сегашния нечист свят, макар че желаете да бъдете избавени. Моля ви, не извършвайте още един грях, като задържате нещо, което не ви принадлежи.

След като греховете са наши, а Той е дал Себе Си за тях, ясно е, че Той е дал Себе Си на нас, за нашите грехове. Следователно, след като е дал Себе Си за вашите грехове, те стават Негови. След като е дал Себе Си на вас, за вашите грехове, Той става ваш. Оставете Го да вземе греховете, които са Негови, и вместо тях вземете Него, Който е ваш. Благословена размяна. В Него имате като ваша собственост цялата телесна пълнота на Божеството "по Божията воля". Благодарете на Господа.

Защо не Му отдадете слава "до вечни векове"? Защо вие и всички хора не кажете амин?

Галатяни 2:20

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 24 октомври 1899

"Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене, а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."

Няма да е погрешно да наблегнем не на това, което този текст казва, а на това, което не казва.

В него не се казва: Аз искам да бъда съразпнат с Христос. Не казва: Бих желал да съм съразпнат с Христос, за да може Той да живее в мене. Записано е: "Съразпнах се с Христа."

И отново: не се казва, че Павел е бил съразпнат с Христос, Христос живее в Павел, Божият Син обича Павел и е дал Себе Си за Павел. Всичко изречено е вярно, но не е казано в библейски текст, нито това се има предвид. Разбира се точно онова, което е казано. "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене, а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."

Този стих е не само нещо красиво, но е твърда основа на християнската вяра за всяка душа по света. Така всяка душа може да каже с пълната увереност на християнската вяра: "Той ме възлюби." "Той даде Себе Си за мене." "Съразпнах се с Христос." "Христос живее в мене." Прочетете и 1Йоаново 4:15.

Когато една душа каже: "Съразпнах се с Христос", това не е празна приказка. Не е вяра, основана на догадки. Не е изричане на нещо несигурно. Всяка душа в този свят може да каже съвсем точно и искрено: "Съразпнах се с Христос." Става въпрос за приемане на факт, за приемане на нещо, което вече е направено, защото този текст говори за нещо осъществено.

Факт е, че Исус Христос бе разпнат. Когато бе разпнат, ние също бяхме разпнати, защото Той бе един от нас. Името Му е Емануил, което означава "Бог с нас" - не Бог с него, а Бог с нас. След като името Му не е Бог с него, а Бог с нас, тогава какво се има предвид под "нас"? Той трябваше да бъде "нас", за да може Бог с Него да бъде Бог с нас. И когато бе разпнат, тогава кой друг, ако не "нас" бе разпнат?

С този текст се провъзгласява една мощна истина. Исус Христос бе "нас". Той бе със същата плът и кръв като нас. Той бе със същото естество. Във всичко бе като нас. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си." Той отдаде Себе Си, направен бе като хората. Той бе "последният Адам". Точно както първият Адам бе "нас", така и последният Адам бе "нас". Когато първият Адам умря, ние, нему подобните, умряхме с него. Когато последният Адам бе разпнат - ние, които сме като Него - бяхме разпнати заедно с Него. Както първият Адам бе сам по себе си цялото човечество, така последният Адам бе сам по себе си цялото човечество. Когато последният Адам бе разпнат, цялото човечество със старото греховно човешко естество бе разпнато с Него. Писано е: "Като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха."

Така всяка душа в света може да каже със сигурност и в съвършения триумф на християнската вяра: "Съразпнах се с Христос", старото ми греховно човешко естество е разпнато с Него, за да може това тяло на греха да бъде премахнато и аз да не служа повече на греха. Римл. 6:6. Макар че живея, всъщност не аз живея, а Христос в мене. Винаги нося в тялото си убиването на Господ Исус - разпятието на Господ Исус, тъй като съм разпнат с Него - за да се яви на тялото ми и живота на Исус. Защото аз, живият, винаги съм предаван на смърт за Исус, за да се яви и животът на Исус в моята смъртна плът. 2Кор. 4:10, 11. Затова животът, който сега живея в плътта, живея го с вяра в Божия Син, Който ме възлюби и даде Себе Си за мене.

Чрез разпятието на Господ Исус, което бе за всяка човешка душа, се полагат не само основите на вярата за всяка душа, но се дава и дара на вярата НА всяка душа. Така Христовият кръст не е само Божия мъдрост, проявена от Бога за нас, а самата Божия сила, изявена, за да ни избави от всеки грях и да ни заведе при Него.

О, грешнико, братко, сестро, повярвай в това. Приеми го. Предай се на тази мощна истина. Кажу с пълна увереност на вярата, кажи го завинаги: "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене, а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене." Кажу го, защото това е истината, самата Божия истина, мъдрост и сила, която спасява душата от всеки грях.

Галатяни 3:10-12

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 19 декември 1899 г.

“Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: Проклет всеки, който виси на дърво; така щото благословението, дадено на Авраама, да дойде чрез Христа Исуса на езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра.”

Проклятието на закона, цялото проклятие, което някога е било или може да бъде на този свят, е само заради греха. Това е много добре илюстрирано в Зах. 5:1-4. Пророкът забеляза “летящ свитък... дълъг двадесет лакти и широк десет лакти”. Тогавя Господ му каза: “Това е проклетията, която се простира по лицето на цялата страна.” С други думи, този свитък символизира цялата проклетия върху лицето на цялата земя.

И каква е причината за проклятието върху лицето на цялата земя? Ето каква: “Защото всеки, който краде, ще се изтреби, както се пише в него от едната страна, и всеки, който се кълне лъжливо, ще се изтреби, както се пише в него от другата страна.”

Така небесните писари няма защо да записват всеки отделен грях на всеки отделен човек. Трябва само да укажат на свитъка на всеки човек заповедта, която е нарушена при всеки грях. Това, че такъв свитък на закона съпровожда всеки човек, където и да отиде, и дори е поставен в дома му, личи от следващите думи: “Аз ще я направя да излезе и тя ще влезе в къщата на крадеца и в къщата на кълнещия се лъжливо в Моето име; и като пребъдва сред къщата му, ще я разори, както дърветата ѝ, така и камъните ѝ.” И ако не се намери цял, този списък на закона ще остане, докато проклятието унищожи човека и къщата му “както дърветата ѝ, така и камъните ѝ”, т.е. докато проклятието погълне земята в онзи велик ден, когато стихииите нажежени ще се стопят. Защото “силата на греха” и проклятието “е законът” (1Кор. 15:56).

Но да благодарим на Бога “Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас”. Цялата тежест на проклятието легна върху Него, защото Бог за нас

направи грешен Онзи, Който не е знаел грях". Всеки, който Го приема, приема свободата от всеки грях и от проклятието, тъй като е свободен от всеки грях.

Христос понесе проклятието на греха така цялостно, че след като човекът съгреши и проклятието падна върху земята и произведе тръни и бодили (Бит. 3:17, 18), Господ Исус, изкупвайки всичко от проклятието, понесе корона от тръни и така изкупи както човека, така и земята от проклятието. Благословено да е името Му. Делото е извършено. "Христос ни изкупи от проклятието." Да благодарим на Господа. Той бе направен проклет за нас, тъй като увисна на дърво.

След като всичко това е постигнато, свободата от проклятието чрез кръста на Исус Христос е безплатен дар от Бога за всяка душа на земята. Когато човек приеме този дар на изкуплението от всяко проклятие, свитъкът все още върви с него. Въпреки това, да благодарим на Бога, свитъкът вече не носи проклятие, но свидетелства за "правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички и на всички, които вярват, защото няма разлика" (Римл. 3:21, 22). Целта на изкуплението от проклятието е "благословението, дадено на Авраама, да дойде чрез Христа Исуса". Това благословение на Авраам е Божията правда, за която вече разбрахме от тези изследвания, че може да дойде само от Бога като безплатен дар от Бога, приет чрез вяра.

"Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва*." "Христос ни изкупи от проклетията на закона." В такъв случай Той ни изкупи и от делата по закона, които са наши собствени дела и следователно са грях. Чрез Божията благодат Христос ни даде Божиите дела, които са дела на вяра и това е Божи дар, единствената правда. Писано е: "Това е Божието дело, да повярвате в Този, Когото Той е изпратил" (Йоан 6:29). Тази е истинската почивка - небесната почивка - Божията почивка. "Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както Бог от Своите Си" (Евр. 4:10).

Така "Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас" и от проклятието на собствените ни дела,

* В английския превод на Библията "Кинг Джеймс" думата клетва е преведена като проклятие. - Б.пр.

за да може благословието на Авраам и Божието дело, което е правдата, "да дойде чрез Христа Исуса на езичниците". И всичко това, "за да приемем обещания Дух чрез вяра". "Сега, прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което бе невъзможно за закона поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух" (Римл. 8:14).

Да благодарим на Бога за неocenимия дар на собствената Му правда, заместваща нашите грехове, и на собствените Му дела на вяра, заместващи нашите дело по закона, тъй като всичко това се е осъществило чрез изкуплението, което е в Христос, Който "ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас".

Галатяни 5:3

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 21 август 1900 г.

"Да, повторно заявявам на всеки човек, който се обрязва, че е длъжен да изпълни целия закон."

Длъжник на целия закон. Любопитно е, че мнозина, след като размислят върху това изявление, го приемат за разделителен знак между двата закона и според тях то изключва Божия закон от въпросната тема, като придават на думата "длъжник" значението "задължение".

Знаят от Писанието, че цялото задължение на човека е да се бои от Бога и да пази заповедите Му. Знаят, че няма друг библейски текст, който да опровергае това. Знаят, че всеки човек е под задължението да пази целия Божи закон, независимо дали е обрязан или необрязан. Допускайки, че думата означава само задължение - ако човекът е обрязан, той е под задължението да спазва целия закон - те стигат до заключението, че това изключва Божия закон; заключават, че става въпрос за някакъв закон, към който никой няма никакво задължение, ако не е обрязан. Следователно "целият закон" в този текст е само целият церемониален закон от жертви и приношения.

От друга страна, има хора, които не смятат, че имат каквото и да е задължение да спазват Божия закон. Те използват този текст, за да подкрепят своето непослушание и противопоставяне. Настояват, че само обрязаните имат задължението да спазват Божия закон и че само чрез обрязването се попада под такова задължение. Знаят, че нямат задължението да се обрязват. Затова спорят, че не са длъжни да спазват десетте заповеди.

Но и двете категории хора грешат. Не могат да разберат смисъла на този стих. Причината за този неуспех е в определението им на думата "длъжник" само в смисъл на "задължение".

Истина е, че думата говори за "задължение". Но в този случай и във всеки друг случай, свързан с човешките морални задължения, думата има значение, което е много по-широко и дълбоко от обичайното задължение, а обикновеното значение

става вторично.

Думата длъжен [длъжник] в Гал 5:3 обозначава не само човека с дълг, имащ задължението да плаща, но и нещо повече: човек, който е затънал в дългове и няма абсолютно нищо, с което да плати. Ако човек е длъжник и е под задължение да плати хиляда долара, но въпреки това има голямо богатство или дори способността да плати хиляда долара, връщането на дълга е много лесно. Но ако човек е длъжник и има задължение да плати 14 милиона долара, но няма нито цент, а освен това се намира в затвора и няма способността да изкара дори цент, за този човек думата “длъжник” означава нещо много повече от обикновеното “задължение да плати”. Точно такъв е случаят тук. Това се има предвид в този стих. Това е значението, въплътено в думата “длъжник”. След като при използването ѝ във връзка с морал думата “длъжник” обозначава и може да обозначи само грях, човекът е грешник.

Думата “длъжник” в Гал. 5:3 е точно думата, използвана в Лука 13:4 (ЦП): “Или осемнадесетте онези върху които падна стълбът Силоамски и ги уби, мислите ли, че те бяха най-грешни от всичките човеци, които живеят в Ерусалим?” Тук думата “грешни” е поставена като “длъжници” в полето.

Точно тази дума е използвана в Господната молитва (Мат. 6:12): “И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници.” Във варианта на Лука ясно е изразена идеята за грях: “И прости греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник” (Лука 11:4).

Същата дума е използвана от Спасителя в Лука 7:41, 42: “Някой си заемодавец имаше двама ДЛЪЖНИКА. Единият дължеше петстотин динари, а другият петдесет. И понеже нямаха с какво да му платят, той прости и на двамата.”

Същата дума е използвана и в притчата от Мат. 18:23-25. Наистина в текста от Лука 13:4, където думата “грешни” е използвана като “длъжници” в полето, препратката е към притчата в Матей 18 гл. Това е притчата, в която се разказва за един цар, който “поиска да прегледа сметките на слугите си” - един, “който му дължеше десет хиляди таланта” - около четиринадесет милиона и четиристотин хиляди долара. Той нямал нищо, с което да плати, затова господарят му простил дълга. Но когато слугата намерил свой съслужител, който му дължал около петнадесет долара, не пожелал да му прости

дълга, а го хвърлил в затвора, докато си плати. Тогава царят извикал своя длъжник "и го предаде на мъчителите да го изтезават докле изплати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си" (Мат. 18:23-35).

От самата дума личи идеята за предаване на длъжника на мъчителите докато плати всичко дължимо на господаря. "Използването на тази дума включва идеята, че длъжникът трябва да изплати вината си." А "грехът е наречен орheilema, тъй като включва и изкупление, и изплащане на дълг чрез наказание". От тези текстове внимателният читател започва да разбира, че в думите от Гал 5:3 "длъжен да изпълни целия закон" има нещо много по-дълбоко от обикновеното задължение да се приемат изискванията на закона и да се прави всичко, за да се изпълнят. Разкрива се по-нататък, че сам по себе си човек трябва винаги да бъде длъжник, защото няма абсолютно нищо, с което да плати, нито пък има средство да придобие каквото и да било, с което да плати.

Тази задължнялост се крие не само в задължението му да изпълнява закона от този миг насетне, но и в задължението да удовлетвори закона за всичко отминало - за насъбралите се в миналото грехове до настоящия момент.

Сам по себе си всеки човек е вечен длъжник във всеки аспект на изказването от Гал. 5:3 и сродните текстове, които цитирахме, тъй като "всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога". Всеки, който иска да се обреже и така да се спаси, като по този начин се опита да се спаси чрез делата на себеправдата, следователно поема задължението да плати целия дълг на Божия закон - от началото на живота си до края. По този начин поема върху себе си и задължението да изкупи цялата си натрупана вина, породена от греховете му.

Ето какво означава да си длъжен да изпълниш целия закон. "Да, повторно заявявам на всеки човек, който се обрязва, че е длъжен да изпълни целия закон." Човекът не само е задължен, но чрез тази сделка сам доброволно приема да изплати целия си дълг. Истина е, че всеки на света е длъжник.

Вярно е също, че всеки човек в наше време, който се стреми към оправдание чрез собствените си дела и дори чрез спазване на десетте заповеди или на каквото и да е друго

нещо, което Господ е наредил, приема по този начин задължение да плати сам абсолютно всичко от собствения си дълг. Той обаче не може да плати. Няма никаква възможност да плати нищо от дълга, защото е победен и осъден.

Но да благодарим на Бога, че всеки притежател на Божията правда, която е чрез вяра в Исус Христос, и всеки, който зависи единствено от Господ Исус и от извършеното от Исус, макар и сам да е длъжник като всеки друг човек, може да се разплати изцяло чрез Христос. Посредством наказание и удовлетворяване на справедливостта Христос е изкупил цялата вина на всяка душа. Чрез даването от Него Божия правда Христос предоставя изобилие от правда, заплащаща всички изисквания, които законът някога може да има към живота на вярващия в Исус.

Да благодарим на Бога за неизразимия дар на неизследимите Христови богатства. О, повярвайте в това! Приемете го! Бедни, победен, осъден "длъжник", "съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено от огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш". "Дойдете купете... без пари и без плата."

Галатяни 5:16-18

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 18 септември 1900 г.

“Прочее, казвам: Ходете по Духа и няма да угодявате на плътските страсти. Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да направите това, което искате. Но ако се водите от Духа, не сте под закон.”

“Ако се водите от Духа, не сте под закон”, “понеже, които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове”. Като Божии синове тези хора имат ума на Духа, Христовия ум, и по този начин “служават на Божия закон”. Следователно всеки, който е воден от Божия Дух и има Христовия ум, изпълнява закона, понеже чрез духа се излива в сърцето Божията любов, която сама по себе си е изпълнение на закона.

От друга страна, пред всеки човек винаги са отворени пътят на Духа и пътят на плътта. Както е сигурно, че има плът, “защото плътта силно желае противното на Духа”, така е сигурно, че има Дух и Той желае “противното на плътта”. Всеки воден от плътта не може да върши доброто, което желае. Той служи на закона на греха и затова е под закон. “Но ако се водите от Духа, не сте под закон.”

Всеки човек винаги е свободен да избере по кой път да поеме - пътя на Духа или пътя на плътта. “Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете” (Римл. 8:13).

Забележете, че в разглеждания текст от Посланието към галатяните и в сродните текстове от Посланието към римляните и особено в Посланието към колосяните е заявено и постоянно се изтъква, че плътта в истинското ѝ плътско греховно естество все още е в човека, притежаващ Божия Дух, както и че тази плът воюва против Духа.

С други думи, когато се преобрази и се изпълни със силата на Божия Дух, човекът не е избавен от плътта, нито е отделен от нея и от нейните склонности и желания, така че да не бъде повече изкушаван и да не се бори с нея. Не, същата дегенерирала греховна плът си остава заедно с всичките си

склонности и желания. Човекът обаче не им е вече подвластен. Той е избавен от подчинението на плътта с всичките ѝ склонности и желания и става подчинен на Духа. Става подчинен на сила, която го завладява, покорява, разпъва и обуздава греховната плът с всичките и желания и похоти. Затова е писано, че “ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете”. “Затова умъртвявате природните си части, които действат за земята: блудство, нечистота, страст, зла пощявка и сребролюбие, което е идолопоклонство” (Кол. 3:5). Забележете, че всички тези неща са в плътта и живеят и царуват, ако плътта царува. Но след като самата плът е доведена до подчинение на Божията сила чрез духа, всички тези злини са унищожени в корен и така им се пречи да се появят в живота.

Този контраст между царуването на плътта и царуването на Духа е ясно изразен в Римл. 7:14-24 и в 1Кор. 9:26, 27. В седма глава от Посланието към римляните е изобразен човек, който е под силата на плътта, “продаден под греха”, но който копнее да върши добро и е подчинен на плътта, която не му позволява да прави желаното добро. “Защото не върша доброто, което желая, но злото, което не желая, него върша.” “И тъй, намирам този закон, че при мене, който желая да върша доброто, злото е близо. Защото колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; но в ТЕЛЕСНИТЕ СИ ЧАСТИ виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми. Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?” Този текст описва човека, който е подчинен на плътта, на “греховния закон” в телесните му части. И когато се откъсне от властта на плътта и иска да върши добро, тази сила все още го държи в подчинение, не го пуска от властта на плътта, закона на греха, който е в телесните му части.

Има обаче избавление от тази власт. Затова, когато някой вика: “Окаян аз човек, кой ще ме избави от тялото на тая смърт?”, веднага се дава отговорът: “Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа”. Ето го пътят на избавлението; Христос е единственият Избавител.

И сега този човек, макар и избавен, не е избавен от борбата. Не е поставен в състояние, при което да не трябва да се бори с плътта. Все още се води битка. Битката съвсем не

е като в приказките, не е борба с фантом. Ето го човекът от 1Кор. 9:26, 27: “Така удрям, не като че бия въздуха.” Какво удря той? Прочетете: “Но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неodobрен.”

Така в битката на всеки християнин участва тялото, плътта с всичките ѝ желаниа и похоти. Християнинът трябва да подчинява тялото чрез новата сила, Божия Дух, на която вече е подчинен откакто е бил избавен от силата на плътта и закона на греха.

Това става още по-очевидно от пълния превод на гръцката дума, преведена като “уморявам” в 1Кор. 9:27: “Уморявам тялото си.” Буквалното значение е: “удрям под очите, бия до посиняване.” Конибеър и Хаустън превеждат текста по следния начин: “Не се бия като боксьор, който удря въздуха, но наранявам тялото си и го поробвам.”

Седмата глава от Посланието към римляните показва човекът като подвластен на силата на плътта и закона на греха, който е в телесните му части, но същевременно копнеещ за избавление. Деветата глава от Първото послание към коринтяните показва плътта като подвластна на човека чрез новата сила на Божия Дух.

В Римл. 7 гл. царува плътта и човекът е подчинен. В 1Кор.9 глава царува човекът, а плътта е подчинена. Това щастливо обръщане на нещата става чрез преобразяването. Посредством преобразяването човекът притежава Божията сила и попада под властта на Божия Дух, като чрез тази сила става господар над плътта с всичките ѝ желаниа и похоти. Пак чрез Духа разпъва плътта с всичките ѝ желаниа и похоти, като се подвизава в доброто войнстване.

Хората не са спасени чрез пълно избавяне от плътта, а чрез приемане на силата да побеждават и да владеят всички плътски наклонности и желаниа. Те не развиват характер (всъщност никога не биха могли), като биват отнесени в страна без никакви изкушения. Това става чрез приемане на силата и оставане в полето на изкушението, за да победят всяко изкушение.

Ако хората искат да се спасят, като бъдат напълно избавени от плътта такава, каквата е, тогава Исус не би трябвало да идва на света. Ако хората искат да се спасят чрез

избавяне от всяко изкушение и отиване в земя без изкушение, тогава Исус не би трябвало да идва на света. Но никога човек не би могъл да развие характер посредством такова избавление.

Затова, вместо да се опитва да спаси хората, като ги избавя от плътта, Исус дойде на света, облече ПЛЪТ, същата като човешката, и се справи с тази плът такава, каквото е, с всичките ѝ наклонности и желания. Чрез Божествената сила, която донесе с вяра, Той "осъди греха в плътта" и така даде на цялото човечество онази Божествена вяра, която помага на човека да се избави от силата на плътта и закона на греха, както и да му даде сигурно господства над плътта.

Вместо Исус да се опитва да спаси хората по начин, който би осакатил техните характери, като ги постави в земя без изкушения, той дойде при човека всред всички негови изкушения. Той дойде в същата плът като на човека, в тази плът посрещна познатите ѝ изкушения и ги победи. Посредством тази победа Той даде победа на всяка душа в света. Благословено да е името Му.

Всяка душа може да има пълна победа, стига да приеме и да пази "вярата в Исуса". "Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра."

Галатяни 5:22-26

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 2 октомври 1900 г.

"А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, верност, кротост, себеобуздание, против такива неща няма закон. А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. Да не ставаме тщеславни, един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг."

Осъзнали сме злините и измамността на делата на плътта. Но да благодарим на Бога, че има и нещо по-добро. Божият Дух, който е даден в пълнота и безплатно на всеки вярващ, воюва против плътта така, че в човека, воден от Божия Дух, плътта не може да върши нещата, които иначе би вършила. В такива хора Божият Дух царува и изявява в живота "плода на Духа" вместо "делата на плътта".

Макар да е вярно, че "които вършат такива работи" - като описаните в списъка на делата на плътта, "няма да наследят Божието царство", все пак чрез дара на Святия Дух, даден посредством Христовата благодат, Бог е направил всичко възможно да може всяка душа да наследи Божието царство въпреки страстите, похотите и желанията на плътта.

В Христос битката е спечелена във всяка точка и победата е пълна. Самият Той бе направен плът - същата плът и кръв като на хората, които бе дошъл да изкупи. Във всичко бе като нас и "във всичко изкушен като нас". Ако не бе "във всичко" като нас, тогава не би било възможно да е изкушаван като нас.

"Той може да състрадава с нас в нашите немощи", защото "е бил във всичко изкушен като нас". Когато бе изкушаван, чувстваше желанията на наклонностите на плътта точно както ние ги чувстваме, когато сме изкушавани. "А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствените си страсти [плътски желания и наклонности]" (Яков 1:14). Всичко това Исус би могъл да преживее без грях, защото не е грях да бъдеш изкушаван. Само когато "страстта зачева", когато желанието се подхранва, когато на наклонности се помага - само тогава

се "ражда грях".

И така чрез Божествената сила, която получи посредством вяра в Бога, Той, в нашата плът, напълно угаси всяка наклонност на тази плът и успешно унищожи в корен всяко желание на плътта. По този начин "осъди греха в плътта". Като постигна това, Христос извоюва за всяка душа на света пълна победа и Божествена сила за устояването ѝ. Всичко това Той направи, "за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух".

Тази пълна победа е дар за всяка душа в Христос Исус. Приема се чрез вяра в Исус. Постига се и се утвърждава чрез "вярата в Исус", извоювана от Него и дадена на всеки вярващ в Него. "Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра."

"В плътта Си унищожи враждата", която разделяше човечеството от Бога (Еф. 2:15). За да постигне това, Той прие плътта и трябваше да приеме плътта, в която съществуваше враждата. "В плътта Си унищожи враждата", "за да създаде" "едно тяло" - Бог и отчужденият човек "и тъй да направи мир".

Той "в плътта Си унищожи враждата", за да "примири и двата" - евреи и езичници, цялото човечество, подвластно на враждата - "с Бога чрез кръста, като уби на него враждата" (Еф. 2:16). "Враждата бе в Него, тъй като Той "в бе плътта". И там, "в плътта", Той я унищожи и премахна. Можеше да го направи само защото враждата наистина бе в плътта Му.

Така Исус прие върху Себе Си проклятието в цялата му пълнота, точно както е с човечеството. Това Той направи, "като стана проклет за нас". Но "проклетия не постига без причина". Причината за проклятието е грехът. Христос бе направен проклет за нас поради нашите грехове. За да приеме проклятието, което е върху нас, Той трябваше да приеме греха, който е в нас. Затова Бог "за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях". Това бе сторено, "за да станем ние ЧРЕЗ НЕГО праведни пред Бога" (2Кор. 5:21).

Макар че Исус се постави в съвсем същата неизгодна позиция като цялото човечество - стана същия като нас, във всичко изкушен като нас", но на нито едно желание или наклонност на плътта не бе позволено да се изяви дори в мисъл, защото бяха потушавани в зародиш чрез Божиата сила,

която чрез Божествена вяра бе дадена от Него на човечеството.

“И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола, и да избави всички ония, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство. Защото наистина Той не помогна на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това дете и сам Той пострада, като изкушен, може и на изкушаваните да помага” (Евр. 2:14-18).

Извоюваната от Христос победа в човешка плът се дава от Святия Дух за спасяване на всеки в човешка плът, който днес вярва в Исус. Чрез Святия Дух присъствието на самия Христос идва във вярващия. Той винаги има желание “да ви даде според богатството на славата Си да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че вкоренени и основани в любовта да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота” (Еф. 3:16-19).

Така избавлението от вината и силата на греха, което помага на вярващия да триумфира над всички желания и наклонности на греховното сърце чрез силата на Святия Дух. Всичко това се извършва днес посредством личното присъствие на Христос Исус в човешка плът точно така, както се извършваше от личното присъствие на Христос в човешка плът преди 1870 години.

Христос е винаги същият - “вчера, днес и довека”. Христовото евангелие винаги е същото - вчера, днес и довека. Евангелието на Христос днес е същото като онова преди 1870 години. Тогава Христос “биде явен в плът”, но и днес същият Христос се изявява в същата плът - плътта на грешните хора, човешката плът, в съответствие с човешкото естество.

Христовото евангелие е “Христос между вас, надеждата

на славата” - Христос във вас такива, каквито сте, с греховете, греховността и всичко останало, тъй като Той даде Себе Си за нашите грехове и за нашата греховност. А вас, такива, каквито сте, Христос е изкупил и Бог ви е приел в Него. Той ви е приел такива, каквито сте, а евангелието: “Христос между вас, надеждата на славата” ви поставя под царуването на Божията благодат и посредством Божия Дух ви прави подчинява на Христовата сила и на Бога, така че “плодът на Духа” се появява във вас вместо “делата на плътта”.

А плодът на Духа е:

ЛЮБОВ - Божията любов, която се излива в сърцето чрез Божия Дух. Вместо омраза или нещо подобно, дори и в мисли, никой не може да ви направи каквото и да било нещо, което да ви подтикне да изпитвате нещо различно от любов към него. Защото тази любов, която е от Бога, е същата вчера, днес и до века и не обича за награда, а заради самата обич; обича просто защото е любов и тъй като е само любов и нищо друго, тя не може да постъпва по какъвто и да е друг начин.

РАДОСТ - “голямо щастие, произлизащо от сегашно или очаквано бъдещо добро”. Но в този случай алтернативата “или” се изключва. Тази радост е голямо щастие, произлизащо от сегашно и очаквано бъдещо добро, тъй като причината за нея е от вечно естество. Поради тази причина радостта винаги присъства и винаги може да се очаква. Затова тя е “ликуващо удовлетворение”.

МИР - съвършеният мир, царуващ в сърцето - “Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата и мислите” на хората, които го притежават.

ДЪЛГОТЪРПЕНИЕ, БЛАГОСТ, МИЛОСТ, МИЛОСЪРДИЕ, ВЕРНОСТ - Тази верност [вяра], на гръцки *pastis*, е “твърдо убеждение, увереност, основаващо се на упование, а не познание [вярата на “сърцето”, не на главата; вярата в Христос, не в доктрината]; твърдо упование, подхранвано чрез убеденост и смело противодействие на противните влияния.”

КРОТОСТ, СЕБЕОБУЗДАНИЕ - Себеобузданиято е самоконтрол. Божият Дух избавя човека от подчинеността му на страстите, похотите и навиците и го прави свободен, господар на самия себе си.

“Против такива неща няма закон.” Божият закон е единствено против греха. Законът на Бога е срещу всичко в

човешкия живот, което не е плод на Божия Дух. Затова е сигурно, че всичко в човешкия живот, което не е плод на Божия Дух, е грях. Това е изричане с други думи на вечната истина, че "всичко, което не става от убеждение, е грях". Затова, "ако по Духа живеем, по Духа и да ходим". Тъй като живеем по Духа и ходим по Духа, нека "да не ставаме тщеславни, един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг".

21. Християнското съвършенство

А. Т. Джоунс - "Ривю енд хералд", 18, 25 юли, 1 август
1899 г.

"И тъй, бъдете съвършени и вие." Песента "Спасени докрай", която току що бе изпята, е достатъчно основание да кажем: "Бъдете съвършени и вие" (Матей 5:48). Знаете, че това е Божие слово. Знаете, че сме съветвани "да се стремим към съвършенство" (Евр. 6:1). Знаете, че евангелието, самото проповядване на евангелието е с цел "да представим всеки човек съвършен в Христа" (Кол. 1:28). В такъв случай не е за нас да говорим, че от нас не се очаква съвършенство. Очаква се от нас. Трябва да го очаквате от себе си. Аз трябва да го очаквам от себе си. Не бива да приемам нищо в мене или за мене, което не отговаря на поставения от Бога стандарт на съвършенство. Кое би могло да ни попречи да постигнем съвършенство, ако не мисълта, че от нас не се очаква такова нещо? Отново казвам, какво би попречило на вас и на мене да постигнем съвършенство, ако не мисълта, че от нас не се изисква да бъдем съвършени?

След като е установено, че според Словото вие и аз трябва да бъдем съвършени, единственото, което остава на вас и на мене, е да обмислим пътя. Това е всичко. Нека бъде потвърдено от вас и от мене, че съвършенството, нищо по-малко от разкритото от Бога съвършенство, не може да се очаква от вас и от мене; че вие и аз няма да приемем в самите нас, в направеното от нас или за нас нищо, което е дори на косъм по-тънко от представеното от Бога съвършенство. Нека това бъде утвърдено от всеки, утвърдено завинаги; тогава питайте само за пътя и то ще се осъществи.

Какъв е стандартът? Какъв е поставеният от Бога стандарт? - "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец." Божието съвършенство е единственият стандарт. Вие и аз трябва да започнем точно отук и да се изправим лице в лице със себе си, винаги изискващи от себе си да имаме съвършенство като Божието, да не се отклоняваме нито с частица от него, да не оправдаваме нищо в нас, което дори в най-малка степен е по-малко от съвършенството.

Съвсем ясно е, че не можем да бъдем съвършени във

величие като Бога, нито във всемогъщество, нито във всезнание като Неговото. Бог е характер. Съвършенство на характера като Неговия - това е определил за вас и за мене като нещо, към което да се стремим, да очакваме и да приемем в себе си. След като вие и аз трябва да имаме Божието собствено съвършенство, което трябва да бъде прието доброволно от нас и ние винаги да се придържаме към този стандарт, можете веднага да разберете, че това означава да бъдем постоянно в присъствието на Божия съд. Всеки от нас очаква да застане там, независимо дали е праведен или нечестив. Защо да не застанем там и да не приключим с въпроса? Потвърдено е, че вие и аз трябва да застанем пред Христовия съд и там всеки от нас ще бъде премерен с този стандарт. Бог "е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите" (Деяния 17:31).

Христовото възкресение е Божието обещание към света, че всеки човек ще стане пред Христовия съд. Това е потвърдено. Вие и аз го очакваме, проповядваме го, вярваме го. Тогава защо не застанем там и не устоим? Защо да чакаме? Онези, които чакат и постоянно чакат, няма да успеят да устоят там. Нечестивите не могат да устоят в този съд. Онези обаче, които застават пред Божия съд, като се изправят пред стандарта на съда и постоянно са там в мисъл, дума и слово, са готови за съда във всеки миг. Готови? Те са там, минават през него, поканени са на съд и всичко свързано с него; стоят там в очакване да ги извикат и само този, който постъпва така, е в безопасност. Благословието от всичко това е цялата награда, от която всеки човек има нужда, за да се постави ТОЧНО СЕГА пред съда. И като застане, от какво има да се страхува? От нищо. След като всеки страх е изгонен, какво остава? Съвършената любов. Но съвършената любов може да дойде само ако отговорим на онзи съвършен стандарт на съда - в съда - и успеем да го запазим, като останем там.

След като решим този въпрос, нека попитаме за пътя. Това е всичко. Ясно е, че моят стандарт не е валидният стандарт. Помислете за това! "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец." Неговото съвършенство е единственият стандарт. Тогава чие премерване на стандарта,

чия преценка за стандарта е вярна? Не моята. Аз не мога да премеря Божието съвършенство. Спомнете си стиха - вероятно веднага се сетихте за него: "Видях граница на всяко човешко съвършенство, но Твоята заповед е твърде широка" (Пс. 119:96).

Никой ограничен ум не може да измери Божието съвършенство. Ясно е в такъв случай, че ние трябва да бъдем съвършени. Съвършенството ни трябва да е като Божието и в съгласие с оценката на собственото Му съвършенство. Тогава това отнема от вас и от мене целия ни план да го постигнем, защото ако не мога да премеря стандарта, как мога да го постигна, дори да съм получил такава заръка? Нека бъде изяснено също така, че за постигането му е необходимо нещо извън вас.

Преди много време бяха изречени думите: "Наистина зная, че това е така, но как ще се оправдае човек пред Бога? Ако поиска да се съди с Него, не може да Му отговори за едно от хиляда?" "Ако е реч за сила, ето, силен е; и ако е за съд, кой ще ме представи?" (ЦП). Когато дойда да пледирам, тогава какво? "Даже ако бях праведен, осъдили ме биха собствените ми уста." Аз мога да се премеря, да остана доволен и да обявя резултата. Ако обаче използвам Неговата преценка, моята е толкова недостатъчна, че ме осъжда. Няма основа за оправдание. "Ако бях непорочен, Той би ме показал опърничав."

"Макар да бях непорочен, не бих зачитал себе си, презрял бих живота си." И когато бъде поставен в Негово присъствие и разгледан в светлината на Неговия стандарт, собственият ми стандарт за съвършенство би бил толкова недостатъчен, че самият аз бих го презрял. "Ако се умия със снежна вода и очистя със сапун ръцете си, ти пак ще ме хвърлиш в тинята, така щото и самите ми дрехи ще се гнусят от мене" (Йов 9:1, 2, 19-21, 30, 31).

Дотук можем да стигнем с нашия стандарт, ако въпросът беше оставен на нас. Затова нека завинаги изоставим всяка идея, че съвършенството е нещо, което ние трябва да изработим. Съвършенството е онова, към което се стремим, нищо друго. Бог го очаква и е направил всичко възможно, за да ни помогне. Това е причината за нашето сътворяване. Единствената цел на нашето съществуване е да бъдем точно

такива - свършени с Божието свършенство.

1 Запомнете, че трябва да бъдем свършени с Неговия характер. Неговият стандарт за характер трябва да бъде и наш. Да, самият Негов характер трябва да бъде наш. Не бива да имаме нещо подобно на него; самият Божи характер трябва да е наш. Само това е християнско свършенство. След като е необходимо да го притежаваме, всичко е обяснено в три текста. Първият е в първа глава на Посланието към ефесяните. Започваме от третия стих, за да вникнем в казаното в четвъртия стих: "Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места; както ни е избрал в Него преди създаването на света [забележете какво е избрал за нас; това е целта, която е имал преди основанието на света, като е избрал вас и мене и ни е довел до този миг. Да погледнем същността], за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов."

Това е единствената Му мисъл за нас. Това е всичко, което е направил за нас; това е всичко за което съществуваме. Още един въпрос: След като е така, защо не го приемем? Защо не изпълним целта на нашето съществуване и не станем свети и без недостатък пред Него в любов?

2 Следващият текст е в Кол. 1:19-22: "Защото Отец благоволи да всели в Него свършената пълнота и чрез Него да примири всичко със Себе Си; и земните и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст. И на вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове в злите си дела, примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, ДА ВИ ПРЕДСТАВИ пред Себе Си свети, непорочни и безупречни."

Първо, Той ни е създал с тази цел. Чрез греха ние се отклонихме от нея и намерението Му бе осуетено. Той обаче претърпя кръста: Бог пожела да стане така и Христос пожела да стане така, за да може да се изпълни първоначалната Му цел. Въпросът е, че чрез кръста примири нас, за да можем да изпълним първоначалната цел - тази цел, която имаше преди създаването на света: да бъдем свети и безукорни пред Него в любов. Христовата кръв, примирението, което бе дадено на света чрез Исус Христос е с цел ТОЙ да ни представи свети; ТОЙ да направи точно това, което бе замислил преди

сътворяването на света, така че **ДА ПРЕДСТАВИ ВАС И МЕНЕ** "свети, непорочни и безупречни" пред Себе Си.

Пътят до християнското съвършенство е пътят на кръста - няма друг. Искам да кажа, че няма друг път за вас и за мене. Ние можехме да получим това единствено по пътя на кръста. Исус дойде по този път и ни го донесе. Можем да го получим, вие и аз, по пътя на кръста. Той е извършил всичко, не ние.

Сега забележете (Еф. 4:7-13) какво наистина е направено и колко пълно е задоволена тази нужда.

"А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал." Помислете сега. Какво според досегашното ни проучване е направил Христовият дар? "Въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст" и примири всички с Бога. Това бе направено, за да станем такива, каквито Той е искал да бъдем още преди създаването на света - "свети, непорочни и безупречни". Това е мярката на Христос във всяко нещо. Тя постигна целта за всички и откри пътя за всички. За всеки от НАС, точно сега, е дадена благодат в същата мярка. Онова, което кръстът ни донесе и даде на разположение, Божията благодат дарява и постига в нас.

Да продължим да четем и ще разберете, че всичко това е така, включително и същността на думата съвършенство: "А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал. Затова казва: Като възлезе нависоко, плени плен и **ДАДЕ ДАРОВЕ НА ЧОВЕЦИТЕ.**.. Даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители." За какво? "С цел **ДА СЕ УСЪВЪРШЕНСТВАТ СВЕТИИТЕ.**" Братя, след като даровете са дадени с тази цел, какво правим, когато не осъзнаваме този факт, не копнеем за даровете, не се молим за даровете, не приемаме даровете, постигащи тази цел? Какво друго вършим?

"За делото на служението... с цел да се усъвършенстват светиите." Тези дарби са дадени с определена цел, имат определено намерение и ще траят, докато се осъществи тази цел. "С цел да се усъвършенстват светиите... докле всички достигнем в единство на вярата и на познанието на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота."

Следователно съвършенството е единствената цел. Божият стандарт е единственият. "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен отец." Ако това бе оставено на нас, ние не бихме могли да го измерим, не бихме могли да го постигнем. Съвършенството е целта на сътворяването ни. Когато тази цел бе осуетена от греха, Исус я осъществи за всички чрез кръвта на кръста и така дава увереност на всеки вярващ чрез дарбите на Святия Дух.

И отново питам: Защо постоянно да не търсим християнско съвършенство и да не приемаме в себе си нищо по-малко от него?

Двадесет и четвърти стих от Посланието на Юда е свързан пряко с всичко прочетено и казано: "А на Онзи, Който може да ви пази от препъване и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава, на единствения Бог наш Спасител, чрез Исуса Христа нашия Господ, да бъде слава и величие и преди всички векове, и сега, и до всичките векове."

Той ни избра преди създаването на света, "за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов". Чрез кръста това стана възможно за всяка душа, макар че в резултат на греха бяхме загубили всяка надежда. Чрез кръста Той откупи правото "да ви представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни". Правото да го извърши принадлежи единствено на Него. Вие и аз не бихме могли да го направим, ако ни бъде заръчано. Но правото не принадлежи на нас. Когато го загубихме, нищо друго освен кръста на Голгота не можеше да го възстанови. Никой освен Него не би могъл да плати цената на Голгота. Както е сигурно, че само Той може да плати цената, така е сигурно, че на Него принадлежи правото посредством кръста на Голгота. Нито един човек, който не е преживял дървения голготски кръст, не може някога да има правото да приеме тази задача и да я осъществи. Само Той претърпя кръста: само Той може да изпълни задачата. Ето го и това слово: "Той "може". Той "може... да ви постави непорочни в радост пред Своята слава". Този, който може да претърпи кръста, може да постигне всичко дадено от кръста. Затова Той "може... да ви представи непорочни в радост пред Своята слава". КОГА? Това е въпросът. Кога?

[Гласове: "Сега."]

Точно така. Той е същият вчера, днес и довека. Може да

направи това още сега, както можеше и тогава или ще може в бъдеще.

Помнете обаче, че винаги е вярно, че само посредством пътя на кръста това обещание се осъществява за вас и за мене сега или в бъдеще. Нека проучим Словото, за да разберете това. Прочетете Римл. 5:21 и после хвърлете поглед към шестата глава. В последните два стиха от петата глава на Посланието към римляните се казва следното: "А отгоре на това дойде и законът, да се умножи прегрешението; а гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта; така щото, както грехът бе царувал и докарва смъртта, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исуса Христа нашия Господ."

Сега сравнението, или по-точно контраста - защото това е сравнение, което прераства в контраст - "така щото, както грехът бе царувал". Знаете как грехът е царувал. Всеки тук знае как грехът е царувал. Някои може да знаят как царува и в момента. Когато грехът царуваше, управлението му бе абсолютно. По-лесно бе да се върши зло отколкото добро. Ние копнеехме да вършим добро, но "не върша добро, както желая, но злото, което не желая, него върша" (Римл. 7:19). Това е царуването на греха. Когато грехът царуваше, по-лесно бе да вършим зло, отколкото да вършим добро.

"... така да царува благодатта чрез правдата." Когато благодатта царува, по-лесно е да се върши добро, отколкото да се върши зло. Това е сравнението. Забележете: Както грехът царува, така и благодатта царува. Когато грехът царува, управлението му е против благодатта и отблъсква цялата сила на благодатта, дадена от Бога. Вярно е в буквалния смисъл на думата, че под управлението на благодатта е по-лесно да се върши добро отколкото зло, както е вярно, че под управлението на греха е по-лесно да се върши зло отколкото добро.

Значи пътят е ясен, нали? Да вървим по този път. "Така щото, както грехът бе царувал и докара смъртта, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исуса Христа нашия Господ. Тогава какво? Да речем ли: "Нека останем в греха, за да се умножи благодатта?"

[Гласове: "Боже, опази."]

Казват: "Боже, опази." Точно така. Бог пази и вие Го подкрепяте, за да не съгрешавате, така че благодатта да се

умножава. Тогава Господ не забранява ли да съгрешаваме въобще? Приемате ли това? Помагате ли на Божията забрана да съгрешавате под управлението на благодатта?

[Гласове: "Да."]

Тогава Той не желае ли вие и аз да бъдем запазени от съгрешаване? След като знаем, че Господ желае това, можем с увереност да го очакваме. Ако не го очакваме, никога няма да го постигнем. Следователно първият стих от шестата глава на Посланието към римляните показва, че Бог възнамерява да бъдем пазени от съгрешаване, не е ли така?

Какво казва вторият стих? "Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?" Да, как ще живеем? Какво иска да каже този текст? - Че не трябва да продължаваме в греха. Смъртта води до погребение. Погребани с Него чрез кръщението и обновени чрез възкресение да ходим в новия живот. "Като знаем, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха." Това е пътят пред нас и той е пътят на кръста.

Забележете три неща тук: Знаем, че нашият стар човек е разпнат с Него. Защо? "За да се унищожи тялото на греха." А защо? За да "не робуваме вече на греха". Ако не бъде унищожено тялото на греха, ние ще служим на греха. Ако старият човек не бъде разпнат, тялото на греха няма да бъде унищожено. Следователно пътят на запазване от съгрешаване е пътят на разпятието и унищожаването.

Единственият въпрос за всеки от нас е: Кое предпочитам: да бъда разпнат и унищожен или да съгреша? Ако сте решили завинаги, че предпочитате разпятието и унищожението още в този миг, а не греха, никога няма да съгрешавате. "Нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха." Тогава свободата от слугуване на греха се крие единствено в разпятието и унищожението.

Греха ли избирате, или разпятието и унищожението? Ще изберете ли унищожението, за да избегнете греха или ще изберете и греха, и унищожението? Това е въпросът. Това не е алтернатива. Този, който отбягва унищожението, стига до унищожение. Този, който избере унищожението, го избягва. Добре, значи пътят на унищожение чрез Христовия кръст е пътят на спасението. Исус Христос отиде на кръстна смърт,

за да даде спасение на вас и на мене. То бе постигнато чрез смъртта на Божия Син на кръста и така спасението бе дадено на вас и на мене. Ще заменим ли смъртта за спасение? Ще го направите ли? Всеки, който реши и постоянно държи в ръката си залога - смърт срещу спасение във всеки момент от живота си, никога няма да има липса на спасение.

Но тук идва и бедата. Унищожението не е приятно. Не е лесно за стария човек. Не е лесно по естествен път да поискаш унищожение. За този, който го направи, то е лесно. Лесно е, след като се направи, както после е лесно да бъде продължено.

Кога трябва да направим това? Кога Той ни представя като безупречни в Божието присъствие и слава? Сега и единственият път е пътят на унищожението. Сега е времето да изберем унищожението. Сега е времето да се избавите завинаги от унищожението. Но ако се отдръпна, ако реша да избегна унищожението, тогава от какво бягам? От спасението. Защото "нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха".

Ако имам някакво преживяване, което ме притиска и прилича на унищожение, това е нещо наред, тъй като съм избрал именно унищожението, за да не служа на греха. Такова себепредаване донася приятни неща в живота, тъй като радостта, трайният мир и удовлетворението да не съгрешаваш, си струват всяко унищожение, което някога може да се случи на вас и на мене. Заслужават си. Значи споразумението не е трудно. То е най-великото споразумение, предлагано някога на хората.

Разпятието, унищожението и отказването от слугуване на греха е пътят на християнското съвършенство. Защо? "Защото, който е умрял, той е оправдан от греха" (Римл. 6:7). Да благодарим на Бога, че всеки, който е мъртъв, е освободен от греха. Тогава единственият въпрос, който вие и аз можем да си зададем, е: "Аз мъртъв ли съм?" Ако съм, свободата от греха е единственият резултат. Струва си цената.

Вижте и следващият текст: "Но ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него." Първият стих разкрива, че трябва да бъдем свободни от греха. Вторият стих разкрива, че трябва да бъдем свободни от греха. Шестият стих казва, че вече не бива да служим на греха. Седмият стих казва, че този, който е умрял, е свободен от греха; осмият стих казва, че ако

сме мъртви с Христос, ще живеем с Него. Как живее Той - в правда или в грях?

[Гласове: "В правда."]

Много добре. Тогава е ясно, че първият, вторият, шестият, седмият и осмият стихове от шестата глава на Посланието към римляните имат за цел да ни предпазят от съгрешаване.

А какво да кажем за деветия стих? "... знаейки, че Христос, като биде възкресен от мъртвите, не умира вече: смъртта няма вече власт над Него." Как е станало така, че смъртта въобще е имала власт над Него? Поради греха - не Неговия, но нашия. "... който за нас направи грешен оня, който не знаеше грях." Смъртта обаче нямаше власт над Него. Той завинаги победи греха и всичките му последици. Какво значение има този стих за вас и за мене? Ние сме възкресение с Него. "Защото смъртта, с която умря, Той умря за греха еднаж завинаги, а животът, който живее, живее го за Бога." Следователно и деветият, и десетият стих искат да ни предпазят от съгрешаване.

Единадесети стих: "Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Христа Исуса. И тъй, да не царува грехът в нашето смъртно тяло, та да се покорявате на неговите страсти." Този стих също иска да ни предпази от съгрешаване.

"Нито представяйте телесните си части като оръдия на неправдата, но представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите и телесните си части на Бога като оръдия на правдата. Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат." Управлението на благодатта издига душата над греха, държи я там, воюва против силата на греха и избавя душата от съгрешаване.

"Тогава какво? Да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде." Така от първия до четиринадесетия стих на шестата глава от Посланието към римляните отново и отново се проповядва избавлението от греха и съгрешаването. Това е хубаво, но има и нещо друго. "Нека се стремим към съвършенство."

Чуйте: "Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?" След като сте избавени от силата на греха, на кого слугувате? На Бога? Тогава сте Негови служители,

освободени, за да служите на правдата. Бог не иска да има пасивност в опазването ни от съгрешаване. Той желае активно, интелигентно служене, като единственият резултат от него е правдата. Чудно и велико нещо е да сме освободени от греха и да бъдем пазени от съгрешаване. Още по-чудно и велико е да станем слуга на правдата, така че да служим за правда.

Затова нека всяка душа повтори: "Благодарение обаче Богу, че като бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на ония образец на вероучението, в който бяхте обучени; и освободени от греха, СТАНАХТЕ СЛУГИ НА ПРАВДАТА." Благодарете на Бога за това! Той казва, че сте такива и след като го казва, значи наистина е така. Благодарете Му. Благодарете Му, че сте избавени от греха. Благодарете на Господа, че сте слуги на правдата. Той ви е направил такива и това е потвърдено от Него.

Но това не е всичко. "По човешки говоря поради немоцта на вашето естество. Прочее, както предавахте телесните си части като слуги на нечистотата и на беззаконието, което докарва още беззаконие, така сега предайте частите си като слуги на правдата, която докарва светост. Защото, когато бяхте слуги на греха, не бяхте обуздавани от правдата." Господ се обръща към вас и мене. "Когато бяхте слуги на греха, не бяхте обуздавани от правдата." Знаете, че това е така. Приемете и коментара: "Какъв плод имахте тогава от ония неща? - неща, за които сега се срамувате, защото сетнината им е смърт. Но сега, като се освободихте от греха и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към СВЯТОСТ, на която истината е ВЕЧЕН ЖИВОТ."

Ние не сме слуги на греха без правда, а слуги на правдата без грях. Както размишлявам върху това и Господ храни душата ми, спомням си от време на време един израз на Милтън, с който определя ангелските песни като ноти на "отмерена сладост, които траят дълго". Шестата глава от посланието към римляните е една от тези ноти на отмерена сладост, която трае дълго.

Започва със свободата от греха - нещо велико. Следва свободата от съгрешаване - друго велико нещо. Следва, че сме слуги на правдата - велико нещо. После е святостта - пак велико нещо. И в края е вечният живот - велико нещо. Следователно посланието не е ли Господната отмерена

сладост, траеща дълго време? О, приемете я, размишлявайте за нея, подхванете нежните тонове и нека те ехтят в душите ви ден и нощ. Това ще е благотворно за душата.

Ето го пътят на християнското съвършенство. Става въпрос за пътя на разпятието, унищожението на тялото на греха, освобождаване от греха, слугуване на правда, святост, съвършенство в Исус Христос чрез Святия Дух за вечен живот.

Нека погледнем отново към изказването, че дарбите са усъвършенстване на светиите, "докле всички достигнем в единство на вярата и на познанието на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота".

Ето го образецът. Пътят, който Христос извървя в този свят на грях и в греховна плът - вашата и моята плът, обременена от греховете на света - пътя, по който извървя в съвършенство и към съвършенство, е поставеният пред нас път.

Той бе роден от Святия Дух. С други думи, Исус Христос бе роден отново. Той дойде от небето, Божия първороден, дойде на земята и бе роден отново. Но всичко в Христовото дело е съвсем противоположно на нас. Той, безгрешният, бе направен грешен, за да бъдем направени ние праведни пред Бога в Него. Той, живият, князът и авторът на живота, умря, за да можем да живеем ние. Този, чието появяване е било определено от вечни времена, Божия първороден, бе роден отново, за да можем и ние да бъдем родени отново.

Ако Исус Христос никога не се бе родил отново, можехме ли вие и аз въобще да се родим отново? Не. Той обаче се роди отново от света на правдата в света на греха, за да можем ние да се родим отново - от света на греха в света на правдата. Той бе роден отново и стана участник в нашето човешко естество, за да можем ние да се родим отново и да бъдем направени участници в Божественото естество. Той бе роден отново за земята, за греха и за човека, за да можем ние да се родим отново за небето, за правдата и за Бога.

Брат Ковърт казва, че това ни правя братя. Наистина ни правя братя и Той също не се срамува да ни нарече братя. Исус бе роден отново чрез Святия Дух. Писано е: "Святият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени; затуй и светото Онова, Което ще се роди от тебе, ще се нарече

Божи Син.”

Исус, роден от Святия Дух, роден отново, израсна “в мъдрост и в ръст” до пълнотата на живота и характера на света, така че да може да каже на Бога: “Аз те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша.” Божият план и ум в Него постигнаха съвършенство.

Исус, роден отново, роден от Святия Дух, роден в плът и кръв като нас, Начинателят на нашето спасение, се “усъвършенства чрез страдание”. “Ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада; и като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение на всички, които Му са послушни” (Евр. 2:10; 5:8, 9). Така Исус отиде към съвършенство в човешка плът, чрез страдание, защото именно в света на страданието ние, които сме в човешка плът, трябва да постигнем съвършенство.

Докато израстваше, Той винаги бе съвършен. Разбирате ли? Ето тук някои хора разбират погрешно цялата идея за християнско съвършенство - те смятат, че абсолютното е единствената мярка. Разбирате ли? Съвършенството е Божият план, но абсолютното не се постига в началото. Прочетете отново четвърта глава от Посланието към ефесяните. Подсказва ни се как можем да стигнем това съвършенство, “в мярката на ръста на Христовата пълнота”. Прочетох тринадесетия стих. Сега го свържете със стихове 14-16: “Докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно множество, в мярката на ръста на Христовата пълнота, за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешка заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости; но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос.”

Това трябва да се постигне във вас и в мене чрез растеж, но не може да има растеж там, където няма живот. Този растеж е в познаване на Бога, растеж в Божията мъдрост, растеж в Божия характер, растеж в Бога, затова всички тези неща могат да бъдат постигнати само чрез Божия характер. Но този живот е планиран за човека при новородението. Той е роден отново, роден е от Святия Дух. Божият живот бива засаден там, за да може да израсне в човека. Доколко? “Във всичко.”

Спомняйте си, че “небесното царство се оприличава на

човек, който е посял добро семе на нивата си." "Семето е Божието слово." Семето е засадено. Знае се, че то расте ден и нощ, но не се знае как. И какъв е този кълн? Той е съвършен, защото Бог го е направил. Изниква и сега. Какво да кажем за кълна?

[Събранието: "Също е съвършен."]

Така ли е?

[Гласове: "Да."]

Не, кълнът не е зърно, не е ствол в своята сила; просто кълн, подаващ се от земята. И какво от това? Кълнът не е ли съвършен?

[Събранието: "Да."]

Според степента на израстване кълнът е съвършен на този етап, както ще бъде и в края на растежа - при съзряването. Не разбирате ли? Нека повече не съществува такава погрешна представа. Да не бъде!

Когато кълнът се покаже от земята, вие се навеждате, за да го разгледате. Той е нещо, на което можем да се възхищаваме. Той е очарователен, защото е съвършен. Съвършен е, макар че едва се подава от земята. Това е всичко от него и все пак е съвършен. Съвършен е защото Бог го е направил такъв и Бог е единственият му създател. Не разбирате ли? Добре. Вие и аз сме родени от онова добро семе от Божието слово - родени от Божието слово и Святия Дух, родени от съвършеното семе. Когато това семе създаде кълн и израсне и започне да се появява сред хора, те виждат Христовите черти. Какво е то? Съвършено. Тогава какъв е християнинът?

[Събранието: "Съвършен."]

Ако сме родени чрез силата на Исус Христос и сам Бог напътства делото, какво ще е онова, което ще се появи? Съвършено. Това е християнско съвършенство на този етап. Исус Христос ви представя свети, без недостатък и без укор пред трона НА ТОЗИ ЕТАП.

Кълнът израства и се показва над земята. После се разклонява, появява се стъбло, което продължава да расте. Сега картината е съвсем различна от началната, но въпреки това съвършенството е същото. Вече растението е по-близо до крайното съвършенство, по-близо до Божията цел. Макар и да е по-близо до окончателното съвършенство, то не е по-

съвършено сега отколкото в мига, когато се е появил над земята.

След време стига до пълния си ръст. Главата е добре оформена. Появява се цвят. Става все по-красиво. Накрая се появява и клас, съвършен клас, както и зърната жито. Делото, Божието дело е завършено. То е съвършено. Стигнало е до съвършенство в съгласие с Божието съвършенство.

Това е християнското съвършенство. Идва чрез растеж. Но растежът може да бъде само чрез Божия живот. И след като Божият живот е силата, то може да се развива само според Божия ред. Само Бог може да оформи растежа. Само Той в съвършенството Си знае модела и може да ни помогне да израстваме в съвършенство според този модел, тъй като същата сила, същият живот е в този растеж, както бе в растежа на първоначалния образец, Исус Христос.

Както Исус започна при рождението си като малко дете в човешка плът и израсна и завърши възложеното Му от Бога дело, така вие и аз, новородени, израстващи за всяко нещо в Него, идваме до деня, когато подобно на Него можем да кажем в правда: "Прославих Те на земята, завърших делото, което си ми възложил." Защото е писано: "В дните на гласа на седмия ангел, когато се приготви да затръби, тогава щеше да се изпълни тайната на Бога." Ние сме в тези дни, ние имаме тайната, която ни е разкрита, за да я представим на света. Делото трябва да бъде завършено за света; то трябва да бъде завършено и в тези, които го притежават.

Но коя е Божията тайна? "Христос във вас, надеждата на славата." "Бог... явен в слава." В тия дни тази тайна трябва да бъде завършена в 144 000 души. Божието дело в човешката плът, Божията изява в човешката плът, във вас и в мене, трябва да бъде завършена. Ние трябва да бъдем съвършени в Исус Христос. Чрез Духа трябва да стигнем до съвършения човек, до мярката на ръста на Христовата пълнота. Нима не си заслужава да постигнем това?

Не е ли Господният път добър път за достигане на съвършенство? "Поради това нека оставим първоначалното учение за Христа и нека се стремим към съвършенство, без да полагаме изново за основа покаяние от мъртви дела, вяра в Бога, учение за кръщение, за ръкополагане, за възкресяване на мъртви и за вечен съд." Той ни е освободил от нестабилната

основа, която сме имали, когато сме били в грях. Нека единствата основа бъде служенето на правдата в святост и накрая - вечен живот.

На всяка душа, която ще се изправи пред съда и остане в присъствието на съда, предавайки се на разпятие и унищожение, това ще се постигне по Божия начин и в краткото време, за което Той е обещал да ни доведе до праведност. Затова има само един Бог, Божията оценка, Неговия стандарт и образеца Христос и делото Му винаги, във всичко, навсякъде и винаги! Затова, радвайте се. Нека Христос бъде първият, последният и вечният.

"Когато брат Джоунс изнесе тези
мисли на конференцията в Ми-
неаполис, това беше първото
разбираемо учение по въпроса,
което някога съм чула от
човешки уста, с изключение на
разговорите между мен и мъжа
ми... Когато той ги изнесе, всяка
нишка на моето сърце каза:
"Амин".

Е. Уайт във "Вести към служители"

май 1889 г.